

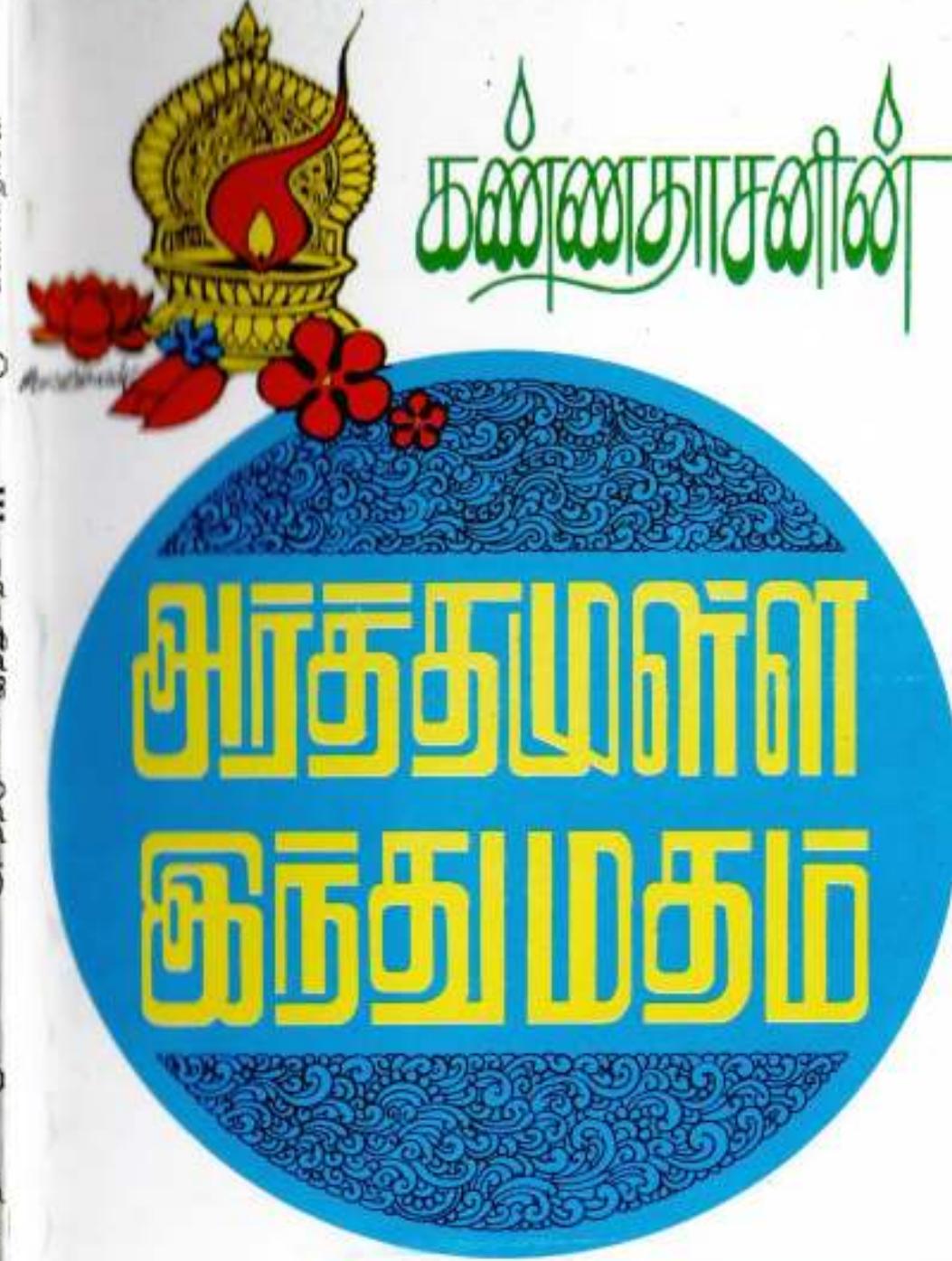

தமிழ்நாடு அரசு
23633094 - 23631794

○ கலைஞர் தூ. சென்

○ இந்துமதம் - III
அறத்துண்டன் - பொதுத் தொகை

○ வாரதி

வாரதி பதிப்பகம்

முதற் பதிப்பு	:	ஒசம்பர்,	1976
நாற்பத்து ஐந்தாம் பதிப்பு	:	ஜூலை,	1998
நாற்பத்து ஆறாம் பதிப்பு	:	மார்ச்,	1999
நாற்பத்து ஏழாம் பதிப்பு	:	நவம்பர்,	1999
நாற்பத்து எட்டாம் பதிப்பு	:	மே,	2000
நாற்பத்து ஒன்பதாம் பதிப்பு	:	ஒசம்பர்,	2000
ஐம்பதாம் பதிப்பு	:	ஐக்ஸ்ட்,	2001
ஐம்பதாம் ஓன்றாம் பதிப்பு	:	பிப்ரவரி,	2002
ஐம்பத்து இரண்டாம் பதிப்பு	:	அக்டோபர்,	2002
ஐம்பத்து மூன்றாம் பதிப்பு	:	மார்ச்,	2003
ஐம்பத்து நான்காம் பதிப்பு	:	நவம்பர்,	2003
ஐம்பத்து ஐந்தாம் பதிப்பு	:	ஏப்ரல்,	2004
ஐம்பத்து ஆறாம் பதிப்பு	:	அக்டோபர்,	2004
ஐம்பத்து ஏழாம் பதிப்பு	:	ஏப்ரல்,	2005
ஐம்பத்து எட்டாம் பதிப்பு	:	நவம்பர்,	2005
ஐம்பத்து ஒன்பதாம் பதிப்பு	:	மே,	2006
அறுபதாம் பதிப்பு	:	அக்டோபர்,	2006
அறுபத்து ஒன்றாம் பதிப்பு	:	பிப்ரவரி,	2007
அறுபத்து இரண்டாம் பதிப்பு	:	ஜூலை,	2007
அறுபத்து மூன்றாம் பதிப்பு	:	ஒசம்பர்,	2007
அறுபத்து நான்காம் பதிப்பு	:	ஏப்ரல்,	2008
அறுபத்து ஐந்தாம் பதிப்பு	:	செப்டம்பர்,	2008
அறுபத்து ஆறாம் பதிப்பு	:	ஐங்குரி,	2009
அறுபத்து ஏழாம் பதிப்பு	:	ஜூலை,	2009
அறுபத்து எட்டாம் பதிப்பு	:	ஒசம்பர்,	2009

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

திருநாவுக்கரச தயாரிப்பு

விலை : ரூ.13.00

என் பணி

வாழ்க்கையைப் பல வகையாகக் கூறு பிரிக்க ஆரம்பித்தால், என்னைத் தெரியாத அளவு கூறுகளைக் காணலாம்.

இவ்வளவுதான் வாழ்க்கை என்று, ஒரு பட்டியலைப் போட்டு யாரும் முடித்துவிட முடியாது.

யார் எவ்வளவு பெரிய பட்டியல் போட்டாலும் அவர்கள் விட்டுவிட்டதை இன்னொருவர் கட்டிக்காட்ட முடியும்.

அதிலும், இந்து மதம் கூறும் வெளகிக் வாழ்க்கையை வரிசைப்படுத்தத் தொடங்கும் போது நூற்றுக்கணக்கான பிரிவுகள், கிளைகள் காட்சியளித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

'அர்த்தமுள்ள இந்துமதம்' முதல் இரண்டு பாகங்களில், சில விஷயங்களை நான் கூறியிருக்கிறேன்.

இது மூன்றாவது பாகம்.

இதிலும் சில விஷயங்கள் குறித்தே எழுதியிருக்கிறேன்.

இன்னும் எழுதவேண்டியவை ஏராளம் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

சராசரி மனித வாழ்க்கையில் குறுக்கிடும் பொது உயர்வுகளையே இதுவரை யிலும் கூறியிருக்கின்றேன்.

பிரதியொரு மனிதனுக்கும் சம்பந்த மூளை விஷயங்களையே தொட்டிருக்கிறேன்.

ஆஸ்திகளாயினும் நாஸ்திகளாயினும் அவன் தப்ப முடியாமல் சிக்கிக்கொள்ளும் அங்கங்களையே விளக்கியிருக்கிறேன்.

இனிவரும் பாகங்களில் சிவர் ஒதுக்கி வைத்திருக்கும் தத்துவங்களை விவரிக்க இருக்கிறேன்.

உதாரணமாக:

சர்ஸ்வதி பூஜை, ஆயத பூஜை, விநாயக சதுர்த்தி போன்ற பண்டிகைகள் எவ்வளவு அர்த்த மூளைவ, தேவையானவை என்பதை விளக்குவது என் நோக்கம்.

அதுபோலவே இதிகாச விளக்கங்கள், ராமன் கிருஷ்ணனுடு பல கோழங்கள், சைவ—வைஷ்ணவ மார்க்க நிலைகள் பலவற்றையும் எழுத எண்ணம்.

இந்த மூன்று பாகங்களிலும் ‘பகவத் கீதை’யை ஆங்காங்கே தொட்டுச் செல்லும் நான், ஒரு முழு மனித வாழ்வுக்கும் பகவத்கீதை எவ்வாறு பயன்படுகிறது என்பதை விவரிக்க விரும்புகிறேன்.

இந்து மதத்தில், தொட்ட இடமெங்கும் நவமணிகள் தட்டுப்படுகின்றன.

அவற்றின் தாத்தை எடுத்துரைக்கும் வைர வணிகர்கள் நாட்டில் நிறைய உண்டு.

அணிந்து பார்த்தவள் என்ற முறையில், அனுபவ பூர்வமான விஷயங்களே என்னால் பரிசீலிக்கப்படுகின்றன.

தத்துவங்கள், அனுபவங்களுக்கு ஒத்துவருவது அரசியலில் குறைவு, ஆனால் ஆன்மிகத்தில் அதிகம்.

இறைவனது இயக்கத்தைப் பற்றிய விரிவான பரிசீலனையே என் முயற்சி.

என்னால் பரிசீலிக்கப்பட முடியாதவையும், அதற்கப்பாற்பட்டவையும் நிறைய உண்டு.

எனக்குத் தெரியாத விஷயங்களைக் காஞ்சிப் பெரியவர்கள், வாரியார் கவாயிகள் போன்றவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டா வது, என்னுடைய பாணியில் உங்களுக்குத் தருவேன்.

ஆரவாரமில்லாத ஒரு ஆழமான கிணற்றில் இருந்து மூன்றாவது குடத்தில் நான் எடுத்துத் தரும் தண்ணீர் இது.

வற்றாத இந்தக் கிணற்றிலிருந்து, மேலும் மேலும் தண்ணீர் எடுப்பதற்குப் போதுமான ஆரோக்கியத்தை, இறைவன் எனக்கு அருள் வேண்டும்.

பக்தி மார்க்கத்தில் ஏற்படும் நிம்மதி யொன்றையே மூலதனமாகக்கொண்டு, பல வேலைகளுக்கிடையிலும், இதனை எழுதியிருக்கிறேன்.

அந்த நிம்மதியை, 'இடையூரில்லாது' நிம்மதியாக இறைவன் எனக்கருள வேண்டும்.

'கல்' என்று எடுத்துக்கொண்டு இந்து மதத்திற்குள் நுழைந்தாலும், 'கனி' என்று எடுத்துக் கொண்டு நுழைந்தாலும், ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் ராஷ்மான பக்கங்கள் எழுத முடியும்.

அப்படி எழுதுகின்ற சக்தியை இறைவன் எனக்குத் தொடர்ந்து அருளவேண்டும்.

நீண்ட காலத்திய மத சம்பிரதாயத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு, எனது இந்தப் பணி ஓரளவாவது பயன்படுமானால் நான் வாழ்க்கையில் வீணாக்கிளிட்ட நாட்களைப்பற்றி வருத்தப்பட மாட்டேன்.

என் எதிர்காலப் பணி இறைவன் கையில் இருக்கிறது.

வழக்கம்போலவே இதனை அழகாக வெளியிட்டுள்ள வானதி பதிப்பகம் திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கும், தொகுத்துக் கொடுத்த தம்பி இராம. கண்ணப்பனுக்கும், அச்சிட்டுத் தந்த அச்சகத்துக்கும், படிக்கவிருக்கும் உங்களுக்கும் என் நன்றி.

அன்பன்,
கண்ணதாசன்

பொருளடக்கம்

எண்		பக்கம்
1.	அவனவன் தர்மம்	9
2.	விரும்பாதவனும் முடியாதவனும்	15
3.	இரத்தங்களின் யுத்தம்	21
4.	குடும்பம் என்னும் தர்மம்	28
5.	மெய்யுணர்வு	36
6.	மனிதாபிமானம்	42
7.	மாஸலக்குள் பாம்பு	48
8.	மரத்தைத் தண்ணீரில் போடு	56
9.	காம உணர்ச்சி	62
10.	கோபம், பாவம், சண்டாளம்	70
11.	மதுவும் மதமும்	82
12.	பக்குவம்	90
13.	இறைவனின் நீதி மன்றங்கள்!	100

1

அவனவன் தர்மம்

இதுவே என் பணி.

இதில் எவ்வளவு தொல்லைகள் வந்தாலும் நான் பின் வாங்க மாட்டேன்.

வெற்றி தோல்விகளைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை.

இதுவே என் கடமை.

'இவைதான் சரியானவை' என்று சில நியதிகளை நான் வகுத்துக்கொண்டு விட்டேன். அந்தப் பாதையில் முன்னேறுவதே என் வட்சியம்.

யார், எவ்வளவு அழிந்தார்கள் என்பது பற்றியோ உயர்ந்தார்கள் என்பது பற்றியோ நான் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்?

இதுவே என் சுதர்மம்.

பகவத் கிடையில் 'கர்ம யோகம்' சுதர்மத்தை வலி யுறுத்துகிறது.

'கர்மத்தைச் செய், பலனை என்னிடம் ஒப்படைத்து விடு' என்பது இங்கேதான் சொல்லப் படுகிறது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணமட்டம் வெளியிட்டுள்ள 'பகவத் கிடை'யின் கர்மயோகத்தில் ஓர் உதாரணம் காட்டப் படுகிறது. அது, இது:

"தேன் ஒன்று கங்கையில் மிதந்து சென்றது. அதன் மீது பரிதாபப்பட்ட ஒரு சந்தியாசி, அதை எடுத்து வெளியில் விட முயன்றார். அது அவரைக் கொட்டிவிட்டு மறுபடியும் நீரில் விழுந்தது. மீண்டும் அவர் எடுத்து

விட்டார். மீண்டும் அது கொட்டிற்று. 'ஏன் இப்படிச் செய்திர்கள்?' என்று ஒருவர் கேட்டார். சந்தியாசி சொன்னார்: 'கண்சிவரை அது தன் சுபாவத்தை விட வில்லை; நான் ஏன் என்னுடைய சுதர்மத்தை விட வேண்டும்?'

உண்மைதான். நன்மை செய்வது என்று தீர்மானித்து விட்டால் நன்றி கெட்டவனுக்குக்கூட அதைச் செய்வதுதான் சுதர்மம்.

உதவி வரைத்தன்று உதவி, உதவி
செய்யப்பட்டார் சால்பிள் வரைத்து
என்றான் வள்ளுவன்.

'ஏதோ, உதவி செய்ய வேண்டும் என்று நீ எல்லோ குக்கும் செய்து விடாதே; யாருக்குச் செய்கிறோம் என்பது முக்கியம்' என்றான் அவன்.

அதாவது, நன்றியுள்ளவனுக்கு, உண்மையாகவே தேவைப்படுகிறவனுக்குச் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது அவன் கருத்து.

அதையும் தாண்டுகிறது பகவத் கிடை.

'உன்னுடைய கர்மம் நன்மை செய்வதானால், அதை யாருக்கு வேண்டுமானாலும் செய்; அதுவே சுதர்மம்' என்கிறது.

நன்றி கெட்டவனுக்கு உதவினால் விளைவு என்ன? இளித்தவாய்ப் பட்டம்!

அதையும் ஏற்றுக்கொள்ளச் சொல்கிறதா கிடை? ஆம்!

காரணம், நீ செய்யும் நன்மை ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் வட்டியோடு உனக்குத் திரும்பிவிடுகிறது. அவன் செய்கிற திமை வட்டியோடு அவனுக்குப் போய்ச் சேருகிறது.

எவ்வளவு காலத்தில் இது நடக்கும் என்பது மட்டுமே ரகசியம்.

ஆனால், நடக்கும் என்பது உண்மை.

சுதர்மத்தின் சாரம் என்ன?

'எதைச் செய்ய விரும்புகிறாயோ, அதைச் செய்து கொண்டே போ' என்பதுதான்.

நான் கவியரசராகவோ, கவிச்சக்ரவர்த்தி பாகவோ மாறப் போகிறோம் என்றெண்ணிப் பேணாவை எடுத்ததில்லை. எழுதிக்கொண்டே போனேன்; போகிறேன்.

யார் யாரெல்லாம் கேட்டார்களோ, அவர்களுக்கெவ்வாம் எழுதிக் கொடுத்தேன்.

கதையில் வரும் சம்பவங்களுக்கே பாடல் எழுதினேன்.

எதிரே வந்த மாலைகளைப் பார்த்துப் பின்னாலே திரும்பிப் பார்த்தேன். அங்கேயும் மாலைகள் வந்து கொண்டிருந்தன. நான் நின்று விடவில்லை.

'எமிலி ஜோவா'வின் பேணாவைப் போல் எழுதிக் கொண்டே சாய்ந்து விட வேண்டும் என்பதே என் சுதர்மம்.

சவனங்களும் சபலங்களும் வருகின்றன. எனக்குப் புரிகிறது.

இந்த இடையுறுகள் என் சுதர்மத்தைத் தடுக்குவிடவில்லை.

இருப்பதை எல்லாம் கொடுப்பது என்றும், நினைப்பதை எல்லாம் எழுதுவது என்றும், நான் வகுக்குக் கொண்ட நியதியிலிருந்து பின்வாங்கவில்லை.

சாலை மிகவும் நீளமானது.

சந்திப்புகள் மிக அதிகம்.

மாண்கள் மட்டுமா எதிரே வருகின்றன? பாம்பு களும் குரங்குகளும் வருகின்றன.

'இவை என் சுதர்மத்தை ஒழிக்கவே' என்று நான் கருதுகிறேன்.

என் கையில் கடைசியாக இருக்கும் இரண்டு ரூபாண்யக் கேட்பதற்கு ஒருவர் வராதபோதுதான், நான் அதைச் செலவழிக்கிறேன்.

என்னை அடித்துப் போட்டுவிட்டு அதை ஒருவன் பறித்துக்கொண்டு போனால், என் சுதர்மத்தை அவன் நிறைவேற்றுகிறான் என்று நான் கருதுகிறேன்.

கர்மத்தை யோகமாக்கிக் கொண்டுவிட்டால், பிறர் செய்யும் துன்பங்களினால் வலி தோன்றாது.

அம்பு ரத்தத்தைத் தொட்டபிறகுதான், 'பாய்ந்திருக்கிறது' என நினைவு வருகிறது.

தோல் மரத்துப்போய் விட்டதுபோல், ரத்தமும் மரத்துப்போய்விட்டால் சுதர்மத்துக்கு இடையூறு இல்லை.

செய்யும் கர்மங்கள் 'ஜாம் ஜாம்' என்று தொடர்கின்றன.

மனிதன் செய்யும் கர்மம், அவன் மரணத்தினால் தான் முடிய வேண்டும்.

அவன் கர்மம் முடித்த பிறகுதான் பிறர் அவனுக்குக் கர்மம் செய்கிறார்கள்.

மனிதன் தன்வயயமற்ற பிறகே பிறரது கர்மத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டும் என்பதே அதன் நோக்கம்.

உன் கர்மத்தில் நீ பிறகுக்குப் பாலுற்றா விட்டாலும் பிறர் உனக்குச் செய்யும் கர்மத்தில் பாலுற்றுகிறார்கள்.

எவ்வாம் 'நீயும் ஊற்றி இருப்பாய்' என்ற நம்பிக்கை யில்தான்.

மனைவி மகாலட்சுமியாக இவ்வை என்பதற்காக நீ அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கர்மத்திலிருந்து பின்வாங்க முடியாது.

நன்பன் நன்றி கெட்டவன் என்பதற்காக, நீ உன் சுதர்மத்தை விட்டுவிடக் கூடாது.

பெற்ற மகனைக் கர்மத்துக்குப் பாத்தியப் பட்டவன் என்று ஏன் கருகிறார்கள்?

குறைந்த பட்சம், ஒரு மனிதன், தன் மகனுக்காவது நல்ல கர்மத்தைச் செய்து சுதர்மத்தை நிறைவேற்றுகிறான்.

அதை மட்டுமே அவன் சுதர்மம் என்று கருகிறான். இது கடைசிப் படசமான சுதர்மம்.

வேறு ஒன்றுமே செய்ய முடியாத சராசரி மனிதனுக்கு அதுகூடப் போதுமானதே.

அவனைப் போலவே, அவன் மகனும் தன் தகப்பனுக்குக் கர்மத்தைச் செய்து, சுதர்மத்தை நிறைவேற்றுகிறான்.

அப்படிச் செய்யாத பிள்ளைகளும் உண்டு. அவை பூர்வ ஜனமத்தின் பாவச் சின்னங்கள். எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது.

நானும் கண்ணனைப்போல் ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஒருத்தி மகனாய் வளர்ந்தவன்தான்.

என் சுவிகாரத் தாயார் மரணப்படுக்கையில் இருந்தார்கள்.

ஏதோ ஒரு பிள்ளையைச் சுவிகாரம் எடுப்பதே 'கடைசி நாளில் கர்மம் செய்ய வாரிச் வேண்டும்' என்பதற்காகத்தான்.

பள்ளி கொண்டுவிட்ட என் தாயாரின் அருகில், நான் பத்து நாட்கள் இருந்தேன். மயக்க நிலையே நீடித்தது மரணம் தாமதித்தது.

'இன்னும் பத்துப் பதினெந்து நாள்களாகும்' என்று மருத்துவர்கள் சொன்னார்கள். நான் சென்னைக்குத் திரும்பி விட்டேன்.

சில நாள்களுக்குப் பிறகு, புதுச்சேரியில் நானும் இசையமைப்பாளர் விஸ்வநாதனும் உட்கார்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது, மதியம் இரண்டு மணிக்கு, என் கவிகாரத் தாயார் இறந்துவிட்ட செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது.

என்னுடைய பெரிய கார் அப்பொழுது பழுது பார்ப்பதற்காகச் சென்றிருந்தது. தம்பி விஸ்வநாதனின் காலை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டேன்.

விஸ்வநாதனின் டிரைவர் முத்து ஒரு அற்புதமான டிரைவர். அவனும் வெகு வேகமாகத்தான் சென்றான்.

நான் வீட்டிருகில் செல்லும்போது, சடலம் இருதியாத்திரைக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது.

'கவிகாரம் கூட்டியுங்கூடக் கொள்ளி வைக்கப் பின்னை இல்லாமற் போய்விட்டதே' என்று எல்லோரும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஏழு வயதான என் மகன் கொள்ளி வைக்க ஏற்பாடாகி இருந்தது.

சடலத்தைத் தூக்க முயலும்போது, நான் போய் விட்டேன்.

என் கண்ணான் என் சுதர்மத்தை நிறைவேற்றி விட்டான்.

கர்மத்துக்குப் பாத்தியப்பட்டவனைக் களங்கத்து விருந்து காப்பாற்றி விட்டான்.

விளைவு எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும், உன் காலடிச் சுவடுகளில் ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறதேன்.

அதன் பெயரே, பகவத் கிடை கறும் சுதர்மம்!

2

விரும்பாதவனும் முடியாதவனும்

'முடியாதவனை மன்னித்துவிடு; விரும்பாதவனைத் தன்மித்துவிடு!' என்கிறது இந்து தர்மம்.

தன்னால் செய்ய முடிந்த ஒன்றைச் செய்ய விரும்பாதவன் சமுதாய விரோதி.

ஆனால், அதே காரியத்தைச் செய்ய விரும்பியும் முடியாதவன் அனுதாபத்திற்குரியவன்.

நாடிழந்த பாண்டவர்கள் துரியோதனனிடம் கேட்டது என்ன?

'குறைந்த பட்சம் சில சூர்களாவது, சில வீடுகளாவது கொடுக்கன்' என்பதுதான்.

செய்ய முடியாதா துரியோதனனால்? முடியும்; ஆனால் விரும்பவில்லை. அதன் விளைவே பாரத யுத்தம்.

அனுமானும் விரிஷணனும் உரைத்தபடி சிறையைத் திரும்பக் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு வந்திருக்க முடியாதா, இராவணனால்? முடியும்; ஆனால், விரும்பவில்லை. அதன் விளைவே ராம-ராவண யுத்தம்.

'உன்னால் முடிந்ததைச் செய்' என்று என் பெரிய வர்கள் உபதேசிக்கிறார்கள்?

"பெரிய விஷயத்தைச் செய்ய நினைத்தேன். முடிய வில்லை" என்று வருந்திக் கொண்டிருக்காதே; "எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு செய்" என்பது அதன் பொருளாகும்.

என் உடம்பு என் கையளவில் எட்டுச்சாண உயரம் இருக்கிறதென்றால், எழும்பின் உடம்பு அதன் கையளவில் எட்டுச்சாண்தான்.

உணவைச் சமைத்ததும், யாராவது ஒரு அனங்க காவடிக்கோ பிச்சைக்காரனுக்கோ போட்டுவிட்டுச் சாப்பிடுவது என்ற பழக்கம் இந்துக்களுக்கு உண்டு.

பெட்டி நிறைய பணம் இருக்கிறது. பெட்டிச் சாலியும் செட்டியார் மடியில் இருக்கிறது. கொட்டிய கண்ணீரோடு திருமணமாகாமல் கோதையர் சிலர் கஷ்டப் படுகிறார்கள். இவர் கொஞ்சம் பெட்டியைத் திறந்தால், இறைவன் அவர்களுக்குச் சொர்க்க வாசலைத் திறப்பான். இவரால் முடியும்; ஆனால் முடியவில்லை.

இந்து தர்மத்தில் இவருக்குரிய தண்டனை என்ன?

வாழ்க்கைக்கையை ஓரளவுக்காவது அனுபவிக்க விரும்பியவர்களுக்கு அதனை மறுத்தாரவ்வா? அதனால் இவர் எதையும் அனுபவிக்க முடியாமல் போய்விடும்.

பல வட்சம் செலவு செய்து இவர் தம் பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் செய்திருப்பார். அது மலடியாகப் போய்விடும். அல்லது வாழா வெட்டியாகப் போய்விடும்.

'அறஞ்செய விரும்பு' என்றார் ஓளவைப்பாட்டி.

'செய்' என்று அவர் ஆணையிடவில்லை, 'விரும்பு' என்றுதான் சொன்னார்.

காரணம், செய்ய முடியாதவரும் இருக்கலாம் அல்லவா!

அவன் விரும்பினால்கூட போதும்; அதுவே கருணையின் பரப்பளவாகும்.

மூதர்களை மன்னித்திருக்க முடியாதா விட்டவரால்?

போரின் நாசத்தைத் தடுத்திருக்க முடியாதா விட்டவரால்?

முடிந்தும், அவன் விரும்பவில்லை. விளைவு ...?

மற்றவர்களை அவன் எப்படி நடத்தினானோ? அப்படியே இறைவன் அவனை நடத்தினான்.

வண்டி மாட்டை நீ ஒரு அடி அடித்தால்கூட, அதற்குப் பதிலாடி உனக்குக் கிடைக்கிறது.

வண்டிமாட்டுக்கு நீ வைக்கோல் போட்டால்கூட, அதற்குக் கைம்மாறாக ஒரு கவளசோறு உனக்குக் கிடைக்கிறது.

ஆகவே விரும்பு; முடிந்தால் செய்; முடியா விட்டால் விரும்பு.

'விரும்பு' என்ற உடனேயே, தஞ்சாவூரைப் பார்த்து, இந்த நிலமெல்லாம் நம்முடைய நிலமாக இருக்கக் கூடாதா என்று விரும்பாதே!

அதன்பெயர் விருப்பமல்ல; ஆசை!

விரும்புவது என்ற வாரத்தையே நல்லதை விரும்புவதைத்தான் குறிக்கும்.

தவறு செய்ய நினைப்பது விரும்புவதாகாது; திட்டமிடுவதாகும்.

ஆயிரம் ஏக்கர் நிலத்தை வளைத்துப் போட்டுக் கொண்டு அடுத்தவற்றுக்கு அனர் ஏக்கர்கூடக் கொடுக்க விரும்பாதவன், இறுதியில் அனுபவிக்கப் போவது எத்தனை ஏக்கர்?

வெறும் ஆரடிதான்!

இந்து சம்பிரதாயத்தில் அதுகூடக் கிடையாது.

ஆரடி நிலத்தில் மாறி மாறி மாறி ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கொளுத்தப்படுகிறார்கள்.

இறைவன் தன்னுடைய விருப்பத்தைப் பூரியில் எப்படிப் பரவலாக வைத்தான்?

நீ சிந்தும் துளித் தண்ணீர், எறும்பு குளிக்கும் படித்துறையாகி விடுகிறது.

கழுதைக்கும் உணவாகட்டும் என்றுதானே காகிதத்தைக் கண்டு பிடிக்கும் அறிவை மனிதனுக்குக் கொடுத்தான்.

விளைவுகளில் நல்லவை எல்லாம் இறைவனது விருப்பத்தின் விளைவுகளே!

'நெல்' என்று ஒன்றை அவன் படைக்க விரும்பாமல் இருந்திருந்தால், 'சோறு' என்ற ஒன்றை நாம் கண்டிருக்க மாட்டோம்.

'இறைக்கின்ற கேணி ஊறும்' என்று ஏன் கருகிறார்கள்?

'கொடுக்கின்ற இடத்திலேதான் இறைவன் அருள் சர்க்கும்' என்பதால்.

தேங்கிய நீர் தேங்கியே கிடந்துவிட்டால், நோய் கருக்கு அது காரணமாகிறது.

தேங்கிய செல்வழும் தேங்கியே கிடந்து விட்டால் பாவங்களுக்கு அது காரணமாகி விடுகிறது.

இவ்வாழை கொடுமையைல்ல; இயவாழை குற்ற மல்ல; விரும்பாமையே பாபமாகும்.

மனிதனுடைய மனோதரமம் சரியாக இருந்து விட்டால் 'சமதர்மம்' என்ற வார்த்தை அரசியலில் ஏன் அடிப்படப் போகிறது?

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதோ அகத்தியர் காலத்திலிருந்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது போலவும், இன்னும் ஆயிரம் ஆண்டுக் காலத்துக்கு வாழப்போவது போலவும், திட்டமிட்டே பொருள்களைப் பதுக்கி வைக்கிறான்.

குருட்டுப் பிச்சைக்காரனின் சட்டியில் பத்துப் பைசாலைப் போட்டுவிட்டு இருப்பது யைசாச் சில்லரை எடுப்பவனும் இருக்கிறான்.

செய்ய விரும்பாமையும், திருட்டுத்தனமுமே சமூகத்தைப் பாழ்படுத்துகின்றன.

பிள்ளையே இவ்வாத ஒரு கோமஸ்வரர், எல்லையே இவ்வாத ஒரு வீடு கட்டி இருக்கிறார்.

கணவனும் மனைவியும் மட்டுமே மாடி ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர் விரும்பினால் எத்தனையோ சுற்றங்களை வாழ வைக்கவாமே!

மனக் கதவு அடைத்துக் கொண்டது; அதனால் வாசற் கதவும் அடைபட்டு விட்டது!

கடைசியில், அவரது சமாதியாவது அந்த வீட்டிற்குள் அமையப் போகிறதா என்றால், இல்லை.

அவரது வேலைக்காரனை எரித்த இடத்திலே தான் அவரையும் எரிக்கப் போகிறார்கள்.

வெறும் பிரமை, மயக்கம், சகலமுமே நிலையாக விட்டது போல் தனக்குள்ளே ஒரு தோற்றம்!

இத்தகைய மூடர்களுக்காகவே இந்து மதம் நிலையாமையைப் போதித்தது.

திரும்பத் திரும்ப, 'நீ சாகப் போகிறாய், சாகப் போகிறாய்' என்று சொல்வதன் மர்மம் இதுதான்.

நிலையாமையை எண்ணி விரும்பாமையைக் கைவிடு.

உன்னைப் பற்றிய புள்ளி விவரம் கணக்கெடுக்கப் படும் போது, எத்தனை வீடு கட்டினாய் என்று கணக்கு எடுக்கப் படுவதில்லை. எவ்வளவு செய்தாய் என்பதே ஏட்டுக்கு வருகிறது.

எந்த நிலத்திலும் ஏதாவது ஒன்று விளையும், குறைந்த பட்சம் பறங்கியும் பூசணியுமாவது விளையும்.

நீ குறைந்தபட்சம் விரும்பி அதைச் செய்தால், அதுவே உன்னைப் பெரிய தோட்டக்காரனாக்கிவிடும்.

மற்றவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது சாப்பிட்டால் உடம்புக்கு ஆகாது என்றும், திருஷ்டி படும் என்றும் இந்துக்கள் ஏன் சொல்கிறார்கள்?

'பிறகுக்குப் பகிர்ந்து உண்ணாமை பாபம்' என்று அப்படிச் சொல்கிறார்கள்.

சரியோ தவறோ, செய்ய முடியாதவனுக்கு நல்ல இருதயத்தையும், செய்ய விரும்பாதவனுக்குச் செல்வத்தையும் வழங்கியிருக்கிறான் இறைவன்.

கடவிலே நீரை வைத்து அதைக் குடிக்க முடியாமல் ஆக்கியவனவ்வா அவன்!

இதற்குக் காரணம் உண்டு.

ஒவ்வொருவருடைய புத்தியையும் அளவெடுப்பதற்கு இறைவன் நடத்தும் லீலை அது.

அனுபவத்தின் மூலம் ஒன்று நன்றாகத் தெரிகிறது.

செய்ய முடிந்தும் விரும்பாதவனுடைய செல்வம் மோசமான முறையில் அழிந்து போகிறது. அவனுடைய மரணமும் அப்படியே!

செய்ய விரும்பி முடியாதவனுடைய நிலை முடிவில் நிம்மதியடைகிறது.

காரணம், அவனிடம் இவ்வை என்பது அவனுக்கும் தெரியும், ஆண்டவனுக்கும் தெரியும்.

இதுவரையில், தர்மம் செய்யாத பணக்காரன் நிம்மதியாகச் செத்ததும் இல்லை; அவன் சந்ததி அந்தச் செல்வத்தை அனுபவித்ததும் இல்லை.

ஏன் பலருக்குச் சந்ததியே இல்லை.

3

இரத்தங்களின் யுத்தம்

'பரசுராமன், பரசுராமன் ...' என்று மூன்று மூறை அழைக்கிறார் நீதிமன்றத்தின் டவாவி.

அடுத்தாற்போல், 'பரசுராமன் மகன் ரங்கராஜன்' என்று மூன்றுமூறை அழைக்கிறார்.

மகன் வாதி; தகப்பன் பிரதிவாதி.

நீதிமன்றத்திலே ரத்தம் நேருக்கு நேராக மோதிக் கொள்கிறது.

* பாச அனுங்களால் ஊறி வளர்ந்த ரத்தம், பகை அனுங்களுக்கு இடம் கொடுத்தது எப்படி?

ஆம், சமயங்களில் அது தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகிறது.

தந்தையும் மகனும் மோதிக்கொள்வதும், அண்ணலும் தம்பியும் மோதிக் கொள்வதும் விபர்தமான நிகழ்ச்சிகளே. ஆயினும் எப்படியோ இவை நடந்து விடுகின்றன.

அன்பையும் பாசத்தையும் வலியுறுத்தும் இந்து மதம், தவிர்க்க முடியாத சில விதிவிலக்குகளையும் கட்டிக் காட்டுகிறது.

உறவு ரத்தம் பகையாக மாறுவதே விதியின் வலிமை என்கிறது.

என்னுடைய ரத்தம் மிகவும் மென்மையானது.

உறவினருக்குச் சிறிது துண்பம் என்றாலும்கூட, என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

அவர்கள் என்னை ஏமாற்றிவிட்டால்கூடப் பகை உணர்ச்சி எனக்கு வருவதில்லை.

சில இடங்களில் உறவினர்கள் மோதிக்கொள்ளும் வேகத்தைப் பார்க்கும்போது எனக்குத் திகைப்படி ஏற்படும்.

ஐந்து ரூபாய் வித்தியாசத்துக்காக அப்பறும் மகனும் அடிதடியில்கூட இறங்கி விடுகிறார்கள்.

தகப்பனார் இறந்து கிடக்கிறார். அவரது ஐந்து பிள்ளைகளும் பின்ததின் பக்கமே போகவில்லை; பெட்டகத்தை உடைத்துப் பணத்தைப் பங்குபோடத் துவங்குகின்றனர்.

அடிதடி அரிவாள் தூக்கும் வரையில் முன்னேறு கிறது.

அவர்களது மனைவிமார்கள், உடனே இரண்டாவது போர்க்களத்தைத் துவங்குகிறார்கள்.

பின்ம் இரண்டு நாட்கள் கிடந்து நாற்றம் எடுக்கிறது.

இரவு பகலாகப் பங்காளிகள் சமாதானம் செய்கிறார்கள்.

கடைசியில், மூத்த பிள்ளை கொள்ளி வைப்பதற்குக் கூட பணம் கேட்கிறான்.

இறந்து போனவனுக்காக ஒரு பிள்ளைகூட அழவில்லை.

அவன் சம்பாதித்த சொத்தும், கொண்டுவந்த மருமக்களும், தந்தை, மகன் என்ற புனிதமான உறவை எவ்வளவு கேவலப்படுத்தி விட்டன.

—என் உறவினர் ஒருவர் வீட்டில் நான் கண்டாட்சி இது.

ஒரு தந்தை நன்றாகச் சம்பாதித்தார்.

தனது நான்கு பெண்களுக்கும் நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து வைத்தார்.

தனது இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் அழகான பங்களாக்களைக் கட்டிக் கொடுத்தார்.

பெரிய இடத்தில் பெண் எடுத்தார்.

பிறகு, தமக்கென்று கொஞ்சம் செல்வத்தை ஒதுக்கிக் கொண்டு, ஒரு கோயில் விடுதியில் கடைசிக் காலத்தைக் கழித்தார்.

மரணத் தருவாயில் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப் பட்டு, அங்கே மரணமடைந்தார்.

அவரது சடவத்தைத் தங்கள் வீட்டில் போட்டுத் தூக்க ஒரு பிள்ளையும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை.

அவர்களால்லவா குழந்தைகள்!

என் வீட்டில் வேலைக்காரன் இறந்து போனாலும், அந்தச் சடவத்தைக்கூட அவங்களித்து, என் வீட்டிலிருந்தே தான் தூக்கி அனுப்புவேன்.

அவளோ தந்தை; வீடும் அவன் கட்டிக்கொடுத்த வீடு; பெற்ற பிள்ளைகள் பின்துக்கூக்கூட இடம் தரவில்லை.

'நதிமூலம், ரிஷி மூலம் பார்க்கக்கூடாது' என்பார்கள்.

காரணம், பல ரிஷிகள் மனைவியராலும் பிள்ளைகளாலும் ஆளார்கள் என்பதால்.

ரத்தம் தண்ணீரவிட கணமானது என்பார்கள்.

என்னுடைய கணக்கில் அது புதிப்பத்தைவிட, மென்னோயானது.

என் சகோதரருக்கு உடல்நிலை சரியில்லை யென்று கேள்விப்பட்டால், என் உடம்பிலிருக்கும் ரத்தம் முழுவதும் தலைக்கு ஏறுகிறது, ரத்தக் களதிப்பு அதிகமாகிறது.

ஆனால், சிவரது ரத்தம் இரும்பைவிடக் கணமாக இருக்கிறது.

இரும்பைப்போல் அது துருப்பிடித்துப் போகிறது. உறவுகளில் மனிதனுடைய இஷ்டமே இல்லாமல் இறைவனே நேரடியாக வழங்கும் உறவுகள் தாய், தந்தை, சகோதர உறவுகள்.

மனிதனுடைய மந்த புத்தியும், இறைவனுடைய சொந்த புத்தியும் சம அளவில் தேடித் தரும் உறவு, மனைவி உறவு.

அது சரியாக அமைந்தாலும், தவறாக அமைந்தாலும், அதைத் தேடி எடுத்ததில் மனிதனுக்குப் பங்கு இருக்கிறது.

ஆணால், பிறப்பிலும், உடன் பிறப்பிலும், மனித அறிவுக்கு வேண்டிய இல்லை.

அனு முழுக்க முழுக்க இறைவனுடைய நியதியில் வருவது.

பின், ஏனங்கே பகை வந்து, பாசம் சாகிறது?

அதைத் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ள வேண்டு மென்றால், மீண்டும் நாம் 'பகவத் கிணது'க்குள்ளே தான் நுழைய வேண்டும்.

பாரதப்போரில் உறவுகள் ஒன்றையொன்று எதிர்க்க வேண்டி வந்தது.

இத்தனைக்கும் சிற்றப்பன், பெரியப்பன் பின்னை களதான். உடன் பிறந்த அண்ணன் தம்பிகள்கூட அல்ல!

அதிலும் அர்ச்சனன் மயங்கி விழுகிறான் – பாவம், அவன் என்னைப்போல.

பாரததனின் சாரதி பரந்தாமன் அவனைத் தூக்கி நிறுத்துகிறான்.

தவிர்க்க முடியாத அந்த யுத்தத்திற்கான நியாயங்களைக் கூறுகிறான்.

'ஒருவன் மனம் முழுக்கக் கல்லாகிலிட்ட பிறகு அவனைப் பற்றிய உறவு முறைகளை மறந்துவிட வேண்டும்' என்கிறான்.

ஒரு சோதரனின் கழுத்தை இன்னொரு சோதரன் அறுக்க முயன்றால், அதைத் தடுப்பதற்கு அவன் கையையாவது வெட்ட வேண்டி வருகிறதே! விருப்பத்திற்கு விரோதமான இந்த விளைக்கு, விதியைத் தவிர, வேறு எந்தக் காரணத்தைக் கூற முடியும்.

இது, 'தற்காப்பு' என்ற தலைப்பில் அடங்கும்.

இருவருமே ஒருவர் கழுத்தை ஒருவர் அறுக்கத் துணிந்து விட்டால், அந்தக் கேள்விக்கு இறைவன் தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

பிறப்பு நிர்ணயிக்கப்பட்டபோது, அதன் நோக்கத் திற்கு ஒரு சட்டத்தையும், அந்தச் சட்டத்திற்குச் சில செக்ஷன்களையும், இறைவன் விதித்திருக்கிறான்.

மூர்வ ஜெனமத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒவ்வொரு பிறப்புக்கும் ஒவ்வொரு செக்ஷனை வழங்கி யிருக்கிறான்.

சில பிறப்புக்கள் பந்த பாசத்தினால் உருகிச் சாகவும், சில உறவுகள் பகையினால் போரிட்டுச் சாகவும், அவன் நிர்ணயித்திருக்கிறான்.

அதை அவன் நிர்ணயித்ததால்தான், அவனே கண்ணன் வடிவில் அதற்கு நியாயத்தைக் கற்பிக்கிறான்.

"அர்ச்சனா,

கொவை செய்வது பாவம் என்றா நீ மயங்குகிறாய்? இல்லை, அப்படித்தான் நீ என்ன கேர்வையே செய்யாதவனா?

ஏற்கனவே பல போர்களில் பல்ரைக் கொன்றவன் நீ இங்கே ஏன் மயங்குகிறாய்?

எதிரே நிற்பவர்கள் யாரென்று பாரதத்தும், உனக்கு மயக்கம் வருகிறது இல்லையா?"

— என்று கேட்கிறான்.

பாவம் அர்ச்சனன்!

சிருஷ்டிக்கர்த்தா பாண்டவர்களுக்கும் கொரவர் களுக்கும் ஒரே மாதிரியான குணத்தைக் கொடுக்கவில்லை.

ஒரு ரத்தத்தை மலராகவும், ஒரு ரத்தத்தை இரும்பாகவும் படைத்தான்.

இரும்பு எழுந்து நின்றாலும்கூட மலர் துவண்டு விழுகிறது.

வாழ்க்கையின் எல்லாக் கட்டங்களையுமே, சில குடும்பங்களில் இப்படி க்ராஸ் போட்டு வைத்திருக்கிறான் இறைவன்.

அந்த க்ராஸ் இறைவனாலேயே விழுந்தது என்று கண்டு விட்டுக் கொடுக்கும்படி புஷ்பங்களை வேண்டிக் கொள்கிறது இந்து மதம்.

இரண்டு கைகளையும் தட்டினால்தானே சத்தம் வகுமென்று, மென்மையான கையை அது அப்புறப்படுத்துகிறது.

'வனசெயலில் ஈடுபடும் கை, தன் கருமத்தின் பலனை அனுபவிக்கும்' என்று போதிக்கிறது.

பின் ஏன் பரமாத்மா அர்ச்சனை மட்டும் கொலை புரியத் தூண்டினான்?

ஒரு காடு அழிந்தால்தான் ஒரு வயல் உருவாகும் என்ற நிலை அங்கேயிருந்தது.

நான் வைத்த மரங்கள், நான் வளர்த்த மரங்கள் என்று பார்த்துப் பார்த்து மயங்குவதில் பயனில்லை.

அவற்றைவிடப் பயனுள்ள தானியங்களுக்காக அவற்றை அழிப்பது முறையே.

அங்கே நியாயம், தேவையைப் பொறுத்தது.

அப்படி இன்றியமையாத தேவை வரும்போது ரத்தங்களுக்குள் யுத்தம் வரலாம்; நீதிமன்றத்து டவாலியும் மூன்றுமுறை கூப்பிடலாம்.

ஆனால், மிகமிக இன்றியமையாத கட்டங்களைத் தவிர மற்ற நேரங்களில், மேன்மையான உறவுகள் விட்டுக் கொடுத்துப் போவதையே, இந்து மதம் வலியுறுத்துகிறது.

தகப்பன்தான் இறந்து போய்விட்டானே, தம்பிக்கு என்ன ஆட்சியென்று ராமன் சிங்காதனத்தில் போய் உட கார்ந்திருந்தால், யார் கேட்டிருக்கப் போசிறார்கள்?

ஈக்கேயியின் ஈக்களில் விலங்கு மாட்டி, பரதனையே பாதுகாப்பாகக் காட்டுக்கு அனுப்பியிருந்தால் அநுவும் ஒரு கணத்யாகத்தானே இருந்திருக்கும்!

அப்படி ஆகியிருந்தால், ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீராமச்சந்திர ஸுரத்தியாக ஆகியிருக்க மாட்டார்; அயோத்தி இன்னொரு பங்காளதேஷ் ஆகியிருக்கும்!

ராமன் பரதனுக்கு விட்டுக் கொடுக்க, பரதன் ராமனுக்கு விட்டுக் கொடுக்க – விட்டுக் கொடுப்பதிலேயே ஒரு நாகரிக சம்பிரதாயத்தை உருவாக்கியது ராமாயணம்.

ஒரு நாற்காலி இருக்குமிடத்தில் இரண்டுபேர் நின்று கொண்டிருந்தால், ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர், 'நீங்கள் உட்காருங்கள்' என்று சொல்வது நாகரிகமா? ஒருவரைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டுத் தான் போய் உட்காருவது நாகரிகமா?

விட்டுக் கொடுப்பது தவறில்லை. அது யுத்தத்தைத் தடுக்கிறது; ரத்தத்தைக் காப்பாற்றுகிறது.

இதில் நாம் இறைவனிடம் வேண்டிக் கொள்வது ஒன்றுதான்.

"இறைவா,

இனிமேலாவது தொட்டுக் கொடுக்கும் உறவுகளைத் தராதே; விட்டுக் கொடுக்கும் உறவுகளையே உலகத்துக்குக் கொடு!"

4 குடும்பம் என்னும் தர்மம்

ஒரு பத்திரிகையில் படித்தேன்.

தமிழர் ஒருவர் வெளி நாட்டிற்குச் சென்றிருந்தாராம். அங்கு ஓர் அமெரிக்கத் தம்பதிகளைச் சந்தித்தாராம். அவர்கள் ஹோட்டலுக்கு வெளியிலேயே கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு நின்றார்களாம்.

தமிழரைப் பார்த்து, அந்த அமெரிக்கர், "இவன் எனது மூன்றாவது மனைவி" என்று அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாராம். "முதல் இருவரையும் வெட்டி விட்டதாக" வேறு சொன்னாராம்.

"ஒத்து வரவில்லை என்றால் ஒதுக்கிவிடுவதுதான் நல்லது" என்று போதித்தாராம்.

"வாழ்க்கையை வாழ்க்கையாகவே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்; அதற்கென்று பண்பாடு எதற்காக?" என்று வேறு வினாவினாராம்.

"கட்டிக்கொண்டு விட்டோம் ஒருத்தியை எனபதற்காகச் சண்டை போட்டுக்கொண்டே அவளோடு வாழ்வதில் என்ன அர்த்தம்? புதிதாக ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்வதுதான் நியாயம்" என்று வேறு போதித்தாராம்.

ஆடுமாடுகள் இப்படித்தான் செய்கின்றன. ஆனால் அவை ஒப்பந்தத்திற்காகப் பதிலாளர் அலுவலகத் திற்கும் போவதில்லை; வெட்டுவதற்காக நீதி மன்றத்திற்கும் போவதில்லை.

'எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழலாம்' என்று முடிவு கட்டிவிட்டால் ஆண்-பெண் என்ற இரண்டு வகை மிகுங்கள் தான் மிஞ்சம்.

மாமன்—மைத்துனன் என்ற பண்பாட்டு உறவுக்கு அங்கே வேலை இல்லை.

ஆனால், அந்த வகை உறவில்தான், இந்து தர்மம் உலகெங்கும் தலை தூக்கி நிற்கிறது.

குடும்ப வாழ்க்கையை ஒரு அறம் என்று போதித்தது இந்து தர்மம். அதனால்தான், தமிழ், அதனை 'இல்லறம்' என்றது.

இந்து தர்மத்தில் ஒருவன் எத்தனை மனைவியரை வேண்டுமானாலும் கொள்ளலாம். ஆனால், அத்தனை பேருக்கும் அவன் ஒருத்தனதான் கணவன்.

ஒருத்தியை அவன் ஒதுக்கி வைத்திருந்தாலும், சாகும் வரையிலும் அவள், அவனது மனைவியே.

அவனை எல்லா வகையிலும் திருப்தி செய்ய வேண்டியது கணவனின் கடமை.

அந்தக் கடமையில் தவறுவோர் பலருண்டு.

அவர்கள் அந்தத் தர்மத்தை மறந்தவர்களே தவிர, அந்தத் தவற்றைச் செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள்ல்ல.

இந்து மதத்திலும், சில பிரிவினரிடத்தில், அறுத்துக் கட்டும் பழக்கம் இருந்திருக்கிறது. சில இடங்களில் இன்னும் இருக்கிறது.

இதனை இந்து தர்மம் அங்கீரிக்கவில்லை.

இது எப்படி ஏற்பட்டது?

கோஷ்டிச் சண்டைகளால் ஏற்பட்ட வஞ்சம் தீர்க்கும் மனப்பான்மையில் ஏற்பட்டது.

'பெண் கொடுத்துப் பெண் எடுப்பது' என்றாகு பழக்கம் உண்டு.

ஒரு வீட்டினுள் ஓர் இளைஞரும் இளம் பெண்ணும் இருந்தால், அதேபோல் ஓர் இளைஞருணையும்

இளம் பெண்ணையும் பெற்ற குடும்பத்தினர், தங்கள் பெண்ணைக் கொடுத்து அந்தப் பெண்ணை எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

இதில் ஒரு ஜோடி சந்தோஷமாக வாழும்போது, இன்னொரு ஜோடி சண்டை போட்டுக்கொள்ள நேரலாம்.

சண்டைபோடும் கணவன், தன் மனைவியைப் பிறந்த வீட்டிற்கே திருப்பியறுப்பினால், அங்கே சந்தோஷமாக வாழ்கிற கணவன்கூடத் தன் மனைவியைப் பிறந்த வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுவான்.

வஞ்சம் தீர்ப்பதற்காக தங்கள் பெண் கழுத்தி விருந்த தாலியை அறுத்துவிட்டு, வேறொருவனுக்கு அவளைக் கட்டி வைத்தால், அவர்களும் அதே போலச் செய்துவிடுவார்கள்.

ஆக்திரத்தில் உருவான இந்தப் பழக்கம், கடைசியில் ஒரு சம்பிரதாயமாகவே மாறிவிட்டது.

இந்தச் சம்பிரதாயத்தை வெறும் கணத்துவிலேகூட இந்து தாமம் ஏற்றுக்கொண்டதில்லை.

தர்மங்களின் வரிசையில் குடும்ப தர்மத்தையும் அது சேர்த்தது.

உடலைவிட மனைவியின் ஆண்மாவையே முதலில் கணவன் திருப்தி செய்ய வேண்டும்.

ஆணால், மனைவியோ கணவனின் உடலைத் திருப்தி செய்து, ஆண்மாவைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

கணவன் மனைவியின் உடலைத் திருப்தி செய்வதும் இன்றியமையாததாகவே கருதப்பட்டது. ஆணால் அது இரண்டாம் படசமாக வைக்கப்பட்டது.

உண்மையை ஒப்புக் கொள்வதானால், நூற்றுக்கு எண்பது ஆடவர்கள் உடல் உறவில் தம் மனைவிக்கு முழுத்

திருப்தியையும் அளித்ததில்லை. இதுவே மேல்நாடாக இருந்தால் விவாகரத்துக்கு இந்த ஒரு காரணம் போதும்.

தான் திருப்தியறும் அளவையே தேவையான அளவாகக் கருதுகிறவன் இந்து மத மனைவி.

அந்தப் பொறுமையின் மூலம், ஒரு கட்டத்தில் முழுத் திருப்தியடைந்து விடுகிறான்.

விரிவாகப் பார்ப்போம்.

திருமணம் ஆன புதிதில், கொஞ்ச காலத்துக்குக் கணவன் மட்டுமே சந்தோஷமடைகிறான்.

உடம்பில் இருந்த வெறியும் குடும் காமக் கலப்பில் இவணைப் பலவீணமாக்கி விடுகின்றன.

ஒரே உடலில் அவன் தொடர்ந்து உறவு கொள்வதால் நாளாக நாளாக அவனது பலவீணம் மறைந்து பலசாலியாகி விடுகிறான்.

மனைவியின் உடம்பில் சேமிக்கப்பட்டிருந்த வெறி வெள்ளாம், அவனைப் பலவீணமாக்கிச் சிக்கிரம் திருப்தியறச் செய்துவிடுகிறது.

ஒரே தம்பதிகள் நீடித்து வாழ்வதன் மூலம், உணர்ச்சிக் கலப்பில் சமகால போகத்திற்கு வந்து விடுகிறார்கள்.

கணவனின் உடம்பிலிருந்து சுக்கிலமும், மனைவியின் உடம்பிலிருந்து சுரதமும் வெளியாகும் நோம் ஒரே நேரமாகயிருந்தால், அது சமகால போகம் என்றழைக்கப்படும்.

அந்த சமகால போகத்தில், இருவர் உடம்பும் பலமடைகின்றன.

மழைத் தண்ணீர் சாலை வழியாக ஏரியில் விழும் போது, ஏரியிலுள்ள மீன் அந்தத் தண்ணீர் வழியாகச் சாலைக்கு வருவதுபோல், சுக்கிலத்தின் ஜீவ அணுக்கள்

மனைவியின் உடம்பிலும், சுரதத்தின் ஜீவ அணுக்கள் கணவனின் உடம்பிலும் மாறி மாறிப் புகுந்து கொள்கின்றன.

ஓரே தம்பதிகள் நீண்ட நாள் வாழ்வதன் மூலமே இந்தச் சமகால போகம் சாத்தியமாகிறது.

ஒருவர் மீது ஒருவருக்குள்ள பிடிப்பு அதிகமாகிறது.

நோய் நொடியில்லாத ஆரோக்கியமான குழந்தைகள் பிறக்கின்றன.

தாய்-தந்தை மீது பாசத்தோடு அவை வளர்கின்றன.

அங்கு ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான இல்லம் உதயமாகிறது.

அத்தகைய இல்லங்களின் மீது ஒரு ஆரோக்கியமான நாடு உருவாகிறது.

ஆகவேதான், இந்து தர்மம் இல்லறத்தை வலியுறுத்திற்று.

இல்லறத்தில் உடல் உறவு ஒரு பகுதியே.

அதில் மற்றொரு பகுதி, வெளி உலகத்தோடு தொடரப்படையது.

அதன் பெயரே விருந்தோம்பல்.

செல்கின்ற விருந்தினரை வழியனுப்பி, வருகின்ற விருந்தினருக்காகக் காத்திருப்பவன் இல்லறவாசி.

அதனை ஒருவகை நாகரிகம் என்கின்றது இந்து தர்மம்.

குறைந்தபட்சம், ஓர் அதிதிக்காவது சேஷு போடாமல், கணவனும் மனைவியும் சாப்பிடக்கூடாது.

யாராவது ஒரு அண்ணக்காவடி, பரதேசி, பிச்சைக் காரன் வருகிறானா என்று பார்த்துக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

வருகின்ற விருந்தாளிக்கும் ஒரு நாகரிகத்தைப் போதித்தது இந்து மதம்.

சாப்பாடு நன்றாக இல்லாவிட்டாலும் 'பிரமாதம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போவதே அந்த நாகரிகம்.

இன்னும் அற்புதமான நாகரிகம் என்னவென்றால் கணவன் சாப்பிட இல்லயிலேயே மனைவி சாப்பிடுவது.

'அது ஆரோக்கியக் குறை' என்போர் உண்டு.

கணவனுக்கு எவ்வளவு ஆரோக்கியம் இருக்கிறதோ அவ்வளவு தனக்கும் இருக்க வேண்டும்' என்று நினைப்பவனே இந்து மனைவி.

கணவன் காசநோய்க்காரன் என்றால், அந்த நோயைத் தாழும் ஏற்றுக்கொள்ளவே, அவன் அவனது இல்லயில் சாப்பிடுகிறான்.

கடல்கொண்ட 'வெழுரியா' கண்டத்தில் வாழ்ந்த வரிடையே, ஒரு பழக்கம் இருந்ததாம்.

மணமகளின் வலதுகைப் பெருவிரலைக் கத்தியால் வேசாகக் கிழித்து, அதுபோல் மணமகளின் பெருவிரலையும் கிழித்து, இரண்டையும் ஒன்றாக வைத்துக் கட்டுப்போட்டு விடுவார்களாம்.

ரத்தம் கவநது விடவேண்டும் என்பதற்காகவே இந்த ஏற்பாடு.

அதைத் தார்மிகமாகவே செய்து விடுகிறாள் இந்து மனைவி.

கணவன் சாப்பிடுவதற்கு முன்பு அவன் சாப்பிடுவதில்லை; அது எத்தனை நாளாயினும் சரி.

தினிக்குப் பேர் போன மேல்நூட்டில், மனைவி சாப்பிட்ட மிச்சம் கணவனுக்குக் கிடைத்தால் பெரிய விஷயம்.

இப்போது குலமகளிர் அனைவரும் எவ்வாறாள்களிலும் மல்லிகைப் பூவைத் தலையில் குடுகிறார்கள்.

ஆனால், அந்நாளில் ஒரு அற்புதமான பழக்கம் இருந்தது.

பலர் அறியக் கணவனும் மனைவியும் படுக்கைக்குச் செல்லாத காலம் அது.

நடு இரவில் சந்தித்துப் பிரிந்து, தனியே படுக்கும் காலம் அது.

மாலை நேரத்தில் கணவனுக்கு மனைவியின் உடல் நிலை தெரிந்துவிடும்.

அவன் தலையில் மல்லிகைப்பூ இல்லை என்றால் அவன் வீட்டுக்கு விலக்காகி இருக்கிறான் என்று பொருள்.

பெரும்பாலும் வீட்டுக்கு விலக்கானவர்கள், தனி அறையில் இருப்பது பழக்கம்.

கணவனும் மனைவியும் தனியாக இருக்காத வீட்டில் மனைவி தன் நிலையைக் கணவனுக்குத் தெரிவிக்கும் ஜாடையே மலர் இல்லாத கூந்தல்.

மனைவி கருவுற்றால், அவன் கருவுற்றிருப்பதை மாமியார் அறிந்துதான் மகனுக்குச் சொல்வானே தவிர மனைவியே சொல்வதில்லை.

அது திருமணத்திற்குப் பின்வரும் 'தோன்றா நாணம்' எனப்படும்.

அஃத்னரியும், தன் கணவனைப் பற்றி மற்றவா களிடம் குறிப்பிடும் சமயம் வரும்போது, 'என் கணவர்' என்றோ, 'என் அத்தான்' என்றோ கூறுவதில்லை. தன்

குழந்தையின் பெயரைச் சொல்லி 'அவனுடைய தகப்பனார்' என்று சொல்வது வழக்கம்.

அது கணவனுக்கும், உலகத்திற்கும் செய்யும் சத்தியமாகும்.

"தாய் அறியாத குல உண்டோ?" என்பார்கள்.

'தான் கருவுற்றது தன் கணவனுக்கே' என்று அவன் சத்தியம் செய்கிறான்.

எங்கள் ஜாதியில், கணவன் இறந்ததும் மனைவி பாடும் ஒப்பாரிப் பாட்டில், கணவனை 'பிஞ்சு மக்கள் ஜயா' என்றுதான் அழைப்பான்.

இல்லறத்தில் அற்புதமான சட்டத்திட்டங்களை வகுத்துக் கொடுத்தது இந்து தர்மம்.

அவவப்போது வரும் கோபதாபங்களை நீக்கி விட்டுப் பார்த்தால், ஒரு இந்துக் குடும்பம், இரண்டாயிரம் கோயில்களுக்குச் சமமாகக் காட்சியளிக்கும்.

5 மெய்யணர்வு

தின்பப் படுகிறவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லும் போது, "எவ்வாற்துக்கும் மனகதான் காரணம். நடந்தது நடந்து போச்சு, சம்மா இருப்பா" என்று நாம் கூறுகிறோம்.

அதை சுவாமி விவேகானந்தர் இப்படிக் கூறுகிறார்:

"நீவீர் எல்லீரும் ரோமில் வசித்து வந்த ஒரு செல்வந்தன் தன் வரலாற்றினைக் கேட்டிருப்பீர்கள். அதாவது அவன் ஒரு நாள் தன்னிடம் இருப்பது பத்து இலட்சம் பவுன் சொத்தேதான் என்பதைக் கண்டு கொண்டான். அவன், தான் 'நானைப் போதில் என்ன செய்வேன்!' என்று சொல்லி உடனே தன்னையே மாய்த்துக் கொண்டான். அவனுக்குப் பத்து லட்சம் பவுன் உடைமை வறுமையெனவே தோன்றிற்று. எது மகிழ்ச்சி? எது துக்கம்? அது மறைந்துகொண்டே செல்லும் ஓர் அளவு. நான் சிறு குழந்தையாய் இருந்த பொழுது, 'ஒரு வண்டிக் காரணாய் இருக்கக் கூடுமாயின், வண்டியை ஒட்டிச் செல்வது மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்.' என நினைத்தேன். இப்போது அவ்வாறு நான் கருதவில்லை. 'நீங்கள் எந்த இன்பத்துடன் ஒட்டிக் கொள்வீர்கள்?' இதுதான் நாம் எல்லோரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய முதல் கருத்து. இதுதான் நம்மைவிட்டு இறுதியாக அகன்று செல்லும் மூடக்கொள்கைகளில் வொன்று. ஒவ்வொருவனும் இன் பத்தை வெவ்வேறு வகையில் அறிந்து கொள்கிறான். நானும் ஓர் உருண்டை கஞ்சா உட்கொண்டாலன்றி மகிழாத மனிதன் ஒருவனையான் கண்டுள்ளேன். தலிர, கஞ்சாவினாலேயே ஆன ஒரு சொர்க்கத்தைப் பற்றிய கனவினையே அவன் காண்பான்றோ? அது எனக்கு மிகவும் கெட்ட சொர்க்கமாகும். அராபியக் காலியங்களில் நீர்ப் பெருக்குள்ள ஆறுகள் பாய்ந்தோடும் பக்கங்களிற் காணும்

அழிய தோட்டங்கள் நிறைந்த ஒரு போகழும் பற்றி நாம் அடிக்கடி படிக்கிறோம். எனது வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியையும் மிகுதியான நீர்ப்பெருக்குள்ள நாட்டி வேயே கழிக்கலானேன். பெரு வெள்ளத்தினால் பல கிரா மக்களும் அழிந்து பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களும் அது வாயிலாக ஆண்டுதோறும் உயிர் இழக்கலானார்கள். ஆகவே, எனது கற்பணைச் சொர்க்கத்தில் ஆறு பாய்ந்து செல்லும் தோட்டங்கள் இரா. அதற்கு மாறாக மழையே இல்லாத நாடாகவே அது விளங்கும். நம் இனபங்கள் பலகாலும் மாறிக்கொண்டே இருப்பன. ஓர் இளைஞன் சொர்க்கம் பற்றிக் கணவு காண்பானாளால், அவன் ஓர் அழிய மனைவியுள்ள இனபமயமான இடத்தையே காண்பான். அதே மனிதன் கிழவளாகிவிடில் அவனுக்கு ஒரு மனைவி வேண்டியிரான். நமது தேவைகளே நமக்குரிய துறக்கத்தினை உண்டு பண்ணுகின்றன. அச்சவர்க்கழும் நமது தேவைகளின் மாறுதல்களுடன் மாறுபாட்டை கின்றது. பொறி புலன் நுகர்ச்சிகளையே தமது வாழ்க்கைப் பயணைக் கொண்டு. அவற்றை இச்சிக்கும் மாந்தரின் சொர்க்கம் ஒன்றை நாம் பெற்றிருப்பின். நமக்கு முன்னேற்றம் இவ்வள என்பது தின்னைம். ஆன்மாவுக்கு இதனினும் பயங்கரமான சாபக் கூறு இருக்க இயலாது. இதுதானா நாம் அடையக்கூடிய சிறந்த நிலை? ஒரு சிறு அழுகால், ஒரு நடனம், பின்னர் நாய் போன்ற சாவு - இத்தகைய பொருள்களை இச்சிக்கும் போது நீங்கள் மனித வர்க்கத்தின் மீதே எத்தகைய சாபமொழி கூறுகின்றீர்கள்! உலக இனபங்களுக்காக நீங்கள் ஏக்கம் கொண்டு அழும் போது இதனைத்தான் நீங்கள் செய்கிறீர்கள். ஏனெனில் மகிழ்ச்சி உண்மையில் யாதென்பதை நீங்கள் அறியவில்லை. தத்துவ சாத்திரம் போதிப்பது இனபங்களைத் துறந்து விடுவதன்று. ஆனால், இனபம் உண்மையில் யாதென்று அறிவதே!

நார்வே நாட்டினரின் சொர்க்கமென்பது ஒரு மகத்தான் போர்க்களம். அங்கு யாவரும் ஓடின் (கடவுள்)

திருமுனினர் அமர்ந்திருக்கின்றனர். காட்டுப் பன்றி வேட்டை நடக்கிறது. பின்னர் போர் மூண்டு ஒருவர் ஒருவரைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி வீழ்த்துகின்றனர். எப்படியோ போர் முடிந்து சிறிது நேரம் சென்றதுமே, அவர்கள் ஏற்ற வடுக்கள் யாவும் ஆறிலிடுகின்றன. யாவரும் மண்டபத்துக்குள் புகுந்து ஆயத்தமாகவுள்ள பன்றி மாமிசம் தின்று, குடித்துக் கழித்த பின்னர் அக்காட்டுப் பன்றி மீளவும் உயிர் பெற்று மறுநாள் வேட்டைக்குத் தயாராகி விடுகிறது. அது நமது சொர்க்கம் போன்றேதான் உளது. சிறிதும் மோசமானதாக இல்லை. ஒரே வேறுபாடு மட்டும் இருக்கலாம். நம் கருத்துக்கள் சற்றே பண்பட்டவைதாம். நாம் காட்டுப் பன்றிகளை வேட்டையாட விழுகின்றோம். நார்வேயர்கள் போன்றே அதே பன்றியைத் தின்னவும், அது மறுநாள் தங்களது இன்பத்துக்கெள் மீண்டும் உயிர் பெறவும், இப்படித் தங்கள் ககபோகங்களில் நெடுங்காலம் தொடர்ந்திருப்பது போன்று நமக்கும் இன்பங்களைவ்வாம் நிடித்து நிற்குமிடத்துக்குச் செல்ல, நாம் ஆசைப்படுகிறோம்."

எது கிடைத்து விடுகிறதோ, அது சாதாரணமாகத் தெரிகிறது.

எங்கே சுலபமாக வாழ்கிறோமோ. அங்கே பாலைவனமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

அல்லும் பகலும் கணவனோடு படுக்கையில் இருக்க மனைவி தயாராக இருக்கிறான். அதனால் அவள் அழகற்றவளாகவும் கமரற்றவளாகவும் கணப்படுகிறான்.

முன்று மாத காலம் பயணம் செய்து காசிக்குப் போன நம்முடைய முதாளதையர்கள், 'முன்று வாரத்திலே போகும்படி வசதி ஏற்படாதா?' என்று ஏங்கினார்கள், இப்போது மூன்று மணி நேரத்தில் போகக்கூடிய வசதி வந்துவிட்டது. ஆனால், அதுவே நமக்கு அதிகமாகத் தெரிகிறது.

இன்றில் நின்று கொண்டே இன்னொன்றை நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் பொய்யான வாழ்க்கையிலேயே, மனித வாழ்க்கை ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

'இருக்கும் இடமே இன்பமயமானது' என்று சில நேரங்களில் தோன்றுகிறது.

அது ஒரு கட்டத்தில் 'என்ன வாழ்க்கை' என்று அலுப்பாகி விடுகிறது.

பின் எதுதான் நிரந்தரமானது? எதுதான் நிலையான சகம் தருவது?

'நாம் அடைகின்ற மகிழ்ச்சியும் உண்மையான தல்ல. துயரமும் உண்மையானதல்ல' என்கிறார், சுவாமி விவேகானந்தர்.

வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரே காட்டில் இருந்து, ஒரே நதியில் குளித்து, அதே காட்டிலே சமாதியாகிவிடுகின்ற ஞானம், எல்லோருக்கும் வருவதில்லை.

இடம்விட்டு இடம் மாறும் சபலம்; பெண் மாற்றிப் பெண் பார்க்கும் சவனம்; வருவது போதாது மேலும் வேண்டும் என்ற தொடர்ச்சியான ஆசை! மனித வாழ்க்கை மரத்திலிருந்து உதிரும் இலைபோல் ஆடி ஆடிக் கொண்டே கீழே விழுகிறதே தவிரக் கல் விழுந்த மாதிரி நேராக விழுவதில்லை.

பொய்யான உணர்ச்சியில் விளைந்த ஜனனம்; பொய்யான ஆசைகளால் உந்தப்பட்ட வாழ்க்கை; முடிவில் சாக விரும்பாமல் சாகும் அவஸம் - இதுதான் மானிட ஜென்மம்.

இதனிடையிலே மெய்யனர்விற்கு 'ஞான தீபம்' காட்டுகிறார் சுவாமி விவேகானந்தர்.

ஏதோ ஒருநாள் பாயசம் சாப்பிட்டுவிட்டு வாந்து எடுத்தவன், பாயசத்தைக் கண்டாலே பயப்படுகிறான்.

எப்போதோ ஒரு தடவை, ஒரு இடத்தில் தேளைக் கண்டவன், அந்த இடத்தைக் கண்டாலே அஞ்சத் தலைப்படுகிறான்.

ஒரு இடத்தில் தங்கமோதிரத்தைக் கண்டெடுத்த வன் அங்கே தினமும் ஒரு தங்க மோதிரம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறான்.

தற்காலிக நிகழ்ச்சிகளுக்கு நிரந்த மூலாம் பூச்சிரான். நிரந்தரமான நிலைகளிலே நிம்மதி இல்லாமல் தவிக்கிறான்.

இந்த மனத்தில் மெய்யுணர்வு தோன்றுவது எப்போது?

வளர்ந்துவிட்ட, மனிதனின் கைகால்கள் எப்படி மேலும் வளர்வதில்லையோ அப்படியே நடந்துவிட்ட நிகழ்ச்சிகளும் மேலும் நடப்பதில்லை என்பதையும், கிடைத்துவிட்ட பொருளே மீண்டும் கிடைப்பதில்லை என்பதையும், கிடைக்காத பொருள் மீது ஆசைப்படுவது வீணாவேலை என்பதையும் கண்டு கொண்டு, அன்றாடம் தூந்தொகை போட்டு வாழ்க்கைக் கணக்கை முடிக்க வேண்டும்.

இதனைத்தான் சுவாமி விவேகானந்தர் 'மெய்யுணர்வு' என்கிறாரா.

எனிமையாகவும் தெளிவாகவும் நம்முடைய மூதாதையர் சொன்னதுபோல் சொல்ல வேண்டுமென்றால், 'நம்மாலே ஆவது ஏதுமில்லை, நடப்பதெல்லாம் அவன் செயல்' என்று முடிவுடைவதுதான் மெய்யுணர்வு.

பகுத்தறிவுக் களஞ்சியங்கள் இதனை மறுத்தல் கூடும்.

'மனிதனால் ஆகாதது ஒன்றுமில்லை' என்று வாதாடக்கூடும்.

நான் ஒன்று கேட்பேன்.

அவர்கள் வாழ்க்கையிலே அவர்கள் நினைத்து போல் நடந்த விஷயங்கள் எத்தனை? அவர்கள் நினைக்காமலேயே நடந்த விஷயங்கள் எத்தனை?

எந்தக் கட்டத்தில் அவர்கள் திருப்தியுற்றார்கள்?

ஏன் அவர்களுடைய ஆசையும் வருஷா வருஷம் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது?

அவர்களுடைய பகுத்தறிவு ஏன் அதனைத் தடுக்க வில்லை?

கருமத்தைவிட ஞானம் பெரிதென்று சொன்ன பரந்தாமனைப் பார்த்து, "அப்படியென்றால் ஏன்னை ஏன் கரும் செய்யச் சொல்லுகிறாய்?" என்றான் அரஜ்ஞான்.

அங்கேதான், கருமத்தின் முடிவில் இருந்து ஞானம் தொடர்ந்துவதைப் பரந்தாமன் விவரிக்கின்றான்.

பார்க்கும்போது பெண் அழகாகவே இருக்கிறான்; படுக்கை கொண்ட சில நாளில் மேக வியாதி வந்து விடுகிறது.

'வெறும் அழகில் மயங்கிவிடக்கூடாது' என்ற ஞானம் அங்கேதான் வருகிறது.

மெய்யுணர்வு கானல் நீர் என்பதை உணர உணர, 'மெய்யுணர்வு' தொடர்ந்தும் அது அனுபவத்தால் மட்டுமே அறியப்படும். ஆனால், சுவாமி விவேகானந்தர் அதை அறிவால் உணர்ந்தார். அதனால், இனம்பருவத்திலேயே, அவருக்கு அந்த ஞானம் வந்துவிட்டது.

மெய்யுணர்வு தோன்றிவிட்டால், இனிப்பிள்ளை; சுசப்பிள்ளை; விருப்பிள்ளை; வெறுப்பிள்ளை; ஐனானத்திலே சந்தோஷமில்லை; மரணத்திலே துக்கமில்லை. அடிமேல் அடி விழுந்தாலும் கூட, அது கல்லிலே விழுந்த அடியாக இருக்குமே தவிரச் சதையிலே விழுந்த அடியாக இருக்காது.

மெய்யுணர்வு பல்வாயிதான், 'போனால் போகட்டும் போடா' என்பது.

அழுவதன் மூலம் தடுக்கக்கூடியது ஏதுமில்லை; சிரிப்பதன் மூலம் அடையக்கூடியது ஏதுமில்லை; துடிப்பதன் மூலம் எந்தப் பரிகாரமும் கிடைப்பதில்லை.

கல்லாக இருந்து மனிதனாக வாழ்வதே மெய்யுணர்வு, மனிதனாக இருந்து, ஞானியாக வளர்வதே மெய்யுணர்வு.

'மெய்' என்பது உடம்பையும் குறிக்கும், 'உண்மை' என்பது உண்மையைல்லை! என்பது உண்மையை குறிக்கும். ஆனால் 'உடம்பு' என்பது உண்மையைல்லை!

மெய்யுணர்வு உடல் உணர்வைக் குறிப்பது.

காலாகாலங்களுக்கு நிம்மதியை விரும்புகிற மனிதனுக்கு இந்த மெய்யுணர்வே சரியான வழி.

6 மனிதாபிமானம்

'சக்தியும் சிவனும், அர்த்தநாரீஸ்வரர் கோவத்தில் பாதியாக இருக்கிறார்களே, அவர்களது மீதிப் பாதி எங்கே போயிற்று' என்று விநாயகப் பெருமானை யாரோ கேட்டார்களாம்.

அதற்கு விநாயகர், 'சிவத்தின் பாதிதான் உலகத்தில் ஆண்களாகவும், சக்தியின் பாதிதான் உலகத்தில் பெண்களாகவும் அவதரிக்கிறார்கள்' என்றாராம்.

இப்படி ஒரு க்ஷத நான் படித்தேன்.

'தெய்வம் மனுஷ ரூபயனா' என்பது வடமொழி கலோகம்.

ஓவ்வொரு மனிதனும் பரமனின் அனுவில் தோன்றியவனே!

ஓவ்வொரு பெண்ணும் சக்தியின் அனுவில் பிறந்தவனே!

அதனாலேதான், பிறக்கும்போது குழந்தை வள்ளகம், சூது, கள்ளம், கபடு அறியாததாக இருக்கிறது.

தெய்வீக அனுவின் அடையாளச் சின்னமே குழந்தை.

ஓவ்வொரு குழந்தையும் தெய்வமாகவே அவதரிக்கிறது!

பிறகு ஏன், சில குழந்தைகள் திருடர்களாகவும், சில குழந்தைகள் அறிஞர்களாகவும் வளர்கின்றன.

இறைவன் உலகத்தில் உணர்ச்சிக்களத்தை உருவாக்க விரும்புகிறான்; உலகத்தை இயக்க விரும்புகிறான்.

எவ்வாக் குழந்தைகளும் பிறந்தபோது இருந்தது போலவே வளரும்போதும் இருந்துவிட்டால், உலக வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் இல்லாமற் போய்விடும்.

மாறுபட்ட உணர்ச்சி இல்லை என்றால், மோதல்கள் இல்லை என்றால், உண்மை என்ற ஒன்று அறியப்படாமற் போய்விடும்.

'நிழலருமை வெய்யிலிலே நின்றறியின்' என்றார்கள்.

நிழலை உணர வெயில் தேவை.

மனையை உணர வறடசி தேவை.

மனிதாபிமானத்தை உணர மிருகத்தனம் தேவை.

தெய்வீகத்தை உணர மனிதர்கள் தேவை.

உணமயும் மகேஸ்வரனும் படைத்த ஆண் பெண்கள் மூன்று வகையாக உருப்பெறுகிறார்கள்.

மிருகம்;

மனிதன்;

தெய்வம்.

கேவலமான உணர்வுக்கும், உயர்ந்த உணர்வுக்கும் நடுவே சராசரி மனிதன் நிறகிறான்.

மிருகத்தைப் பார்க்கும்போது, மனிதாபிமானத் தின் மீது பற்று வருகிறது.

மனிதனைப் பார்க்கும்போது, தெய்வம் தேவைப் படுகிறது.

எல்லோருமே தெய்வங்களாகிவிட்டால், தெய்வத் தத்துவம் செத்துப்போகும்.

எல்லோருமே மிருகங்களாகிவிட்டால், தெய்வமே பயன்றுப் போகும்.

நடுவே நிற்கும் மனிதனே, உலக இயக்கத்தின் பிதாவாகிறான்.

அவனைப் பார்த்தே தெய்வங்களும், மிருகங்களும் உணரப்படுகின்றன.

அதனால்தான் மிருகத்திற்கும் தெய்வத்திற்கும் நடுவே உள்ள மனிதனிடம் ஒரு அபிமானத்தை வளர்க்க இந்துமதம் முயற்சி எடுத்தது.

இதன் பெயரே மனிதாபிமானம்!

இதிகாசங்களில் வருகிறவர்கள் மனிதர்கள்தான். ராமன் என்ற மனிதன் தன் நடத்தையால் தெய்வமானான்.

இராவணன் என்ற மனிதன் தன் நடத்தையால் மிருகமானான்.

பாண்டவர்கள் தெய்வமானார்கள்.

கௌரவர்கள் மிருகமானார்கள்.

மனிதனுக்கு மனிதன் அபிமானத்தை வளர்த்தால் மனிதன் உள்ளத்திற்குள்ளேயே தெய்வம் தோன்றி விடுகிறது.

மனத்தைக் 'கோயில்' எனகிறார்கள்; அதில் அமாத்தப்படும் தெய்வமே மனிதாபிமானம்.

ஞானிகள் வனத்திலிருக்கும் தெய்வத்தைக் கண்முயலவில்லை; மனிதனுக்குள்ளே தெய்வத்தைக் காண்முயன்றார்கள்.

'தர்மம்' என்ற வார்த்தையின் மூலம், கோவிலிலிருக்கும் தெய்வத்தை, மனிதனுடைய இதயத்திற்குள் கொண்டுவர முயன்றார்கள்.

அன்புள்ளவன் தெய்வம்.

கருணையுள்ளவன் தெய்வம்.

கற்புள்ளவன் தெய்வம்.

'பண்புள்ளவள் தெய்வம்' - என்று மனிதனிலையின் மேம்பாடுகளைத் தெய்வ நிலைகளாகக் குறித்தார்கள்.

அதனால்தான், சீழ்த்தர உணரவுகளிலிருந்து மனிதனை மேல்நோக்கிக் கொண்டுவருவதற்கு 'மதம்' என்ற ஒரு அமைப்பு தேவைப்பட்டது.

அந்த வகையில், முதலில் தோன்றிய மதம் இந்து மதமே.

சராசரிக் கடமைகளில் இருந்து மனிதனை அப்புறப்படுத்தாமல், அவன் இருக்கும் இடத்தையே கோவில் ஆக்க முடியும் என்று காட்டியது இந்து மதம்.

மழையை வரவழைப்பவர்களும், வாழை மட்டையை ஏரியச் செய்பவர்களும் மட்டுமே பத்தினியல்வ.

கணவன் கணகளில் மழை வராமலும், அவன் உள்ளத்தில் கனல் ஏரியாமலும் பார்த்துக் கொள்பவனே பத்தினி.

அத்தகைய பத்தினி இருக்குமிடம் குடிசையாயிலும் அது கோயிலாகிலிடுகிறது.

வெறும் கையில் விபூதியை வரவழைப்பவன் ஞானியல்வ; வெறும் உள்ளத்தில் விவேகத்தை வளர்த்துக் கொள்பவனே ஞானி.

வளர்த்த விவேகத்தைப் பயனுள்ள வகையில் விநியோகிப்பவனே விஞஞானி.

இவர்கள் ஆண்டவன் வகுத்த சாலையையே அறியக் கூடியவர்கள்; எந்தப் பயணத்தையும் நிர்ணயிக்கக் கூடியவர்கள்.

அதனால்தான், மற்ற ஆக்மாக்களைவிட அவர்கள் மகாதமாக்களாகக் காட்சியளிக்கிறார்கள்.

ஆகவே, இருக்கும் இடத்தைக் கோயிலாக்குவது மனிதாபிமானம். அந்த மனிதாபிமானத்தை உருவாக்குவது மதாபிமானம்.

அந்த வகையில், மற்ற மதத்திற்கு இல்லாத தனித் தனமை இந்து மதத்திற்கு உண்டு.

'இத்தனை தடவை கோயிலுக்குப் போய், இத்தனை முறை நீராடினால்தான் புண்ணியம்' என்று எந்தத் தத்துவமும் சொல்லவில்லை.

அவை நம்முடைய ஆகும் திருப்திக்காக நாம் ஏற்படுத்திக் கொண்டவை.

குடும்பத்தைக் கோவிலில் ஆக்கிக்கொள்ள முடியாத வர்கள், துயரங்களைக் கொட்டி அழுவதற்காக ஏற்படுத்திக் கொண்ட இடங்களே, கோயில்கள்.

மனத்தைக் குளிப்பாட்டி மகேஸ்வரன்னக் காணச் சக்தியற்ற உள்ளங்கள், உடலைக் குளிப்பாட்டி உமாபத்தியைக் காண ஏற்படுத்தப்பட்டவையே, பொதுக் குளங்கள்.

அடக்க ஒடுக்கத்தோடு ஆயிரக்கணக்கானவர் களைச் சந்திப்பதால், மனோதத்துவப்படி அந்த அடக்கம் பிறர்க்கும் வரும் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே, தேர்த் திருவிழாக்கள்.

தனிமையில் ஒருமுகப்படுத்த முடியாத மனது, சந்திதானத்தில் ஒருமுகப்படுத்தப்படுகிறது.

சிந்தனைக் குழப்பங்களில் ஆழந்துவிடாமலிருக்கத் தேங்காய் உடைப்பதிலும், தீபாராதனை காட்டுவதிலும் சிந்தனை திருப்பி விடப்படுகிறது.

குறைந்த பட்சம், மனிதனை மனிதனாக வைப்பதற்கே இந்துமதம் பெருமுயற்சி எடுத்தது.

எல்லோரும் சங்கராசாரிய சுவாமிகளாகி விட்டால், உபதேசத்திற்கு என்ன மரியாதை?

ஆனால், வசதியுள்ளவர்கள் பாரியாகலாம், பச்சையப்பராகலாம், அழகப்பராகலாம்.

மன நிலையில் தெளிவுள்ளவர்கள் தலைவர்களாகலாம்.

உடல் நிலையில் வலுவுள்ளவர்கள் தொண்டர்களாகலாம்.

ஒன்றும் முடியாதவர்கள், நான்கு சுவர்களுக்குள் அடங்கியுள்ள தங்கள் குடும்பத்தை நாண்யமான முறையில் காப்பாற்றலாம்.

எறும்பைக்கூட மிதிக்காத அளவுக்குக் கொல்லானம்; இருப்பதைப் பகிர்ந்து கொடுக்குமளவுக்கு வள்ளல் தன்மை; மனிதாபிமானத்தை இப்படி வளர்க்கிறது இந்து மதம்.

இயலானமயிலும் திருடாமையைப் போதிக்கிறது இந்து மதம்.

மந்திரிக்குப் பதவி போனால் விட்டைக் காலி செய்கிறான்.

மனிதன் பதவி போனால் உவகைக் காலி செய்கிறான்.

ஆனால், உயிருள்ளவரை ஒவ்வொரு மனிதனும் மனிதப் பதவியில் இருக்கிறான்.

மந்திரிப் பதவி தவறு செய்தால் விசாரணைக் கமிஷன் போடலாம்; மனிதப் பதவி தவறு செய்தால் மகேஸ்வரன்தான் விசாரிக்க வேண்டும்.

அந்த நிதமன்றத்தில் மனிதன் கைகட்டி நிற்காமல் இருக்க, இக்லோகத்திலேயே அவனது தஸ்தாவேஜூகளைச் சரி செய்து கொடுப்பதே இந்து மதம்.

அது சொல்லும் மனிதாபிமானத்தின் சுருக்கம் என்ன?

நன்மை செய்தவலுக்கு நன்றி காட்டு; தீமை செய்தவனை மறந்துவிடு.

நீ முடிந்தால் நன்மை செய், தீமை செய்யாதே.

ஒவ்வொரு மனிதனும் இதைக் கடைபிடிக்க ஆரம்பித்தால் பகையும் நோயும் இல்லாத சமுதாயம் உருவாகும்.

அந்தச் சமுதாயத்தை உருவாக்குவதே இந்து மதத்தின் நோக்கம்.

இன்று வரையிலே நிருபிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு உண்மை 'ஒரு நல்ல இந்து, நல்ல மனிதனாகத்தான் இருப்பான்' என்பதே.

7 மாலைக்குள் பாம்பு

‘உவகத்தைப் பிரபஞ்சம்’ என்றது வடமொழி. பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கைதான் உலகமாக உருவாகி இருக்கிறது. அதனாலேயே, இந்தப் பெயர்.

இந்த உவகத்தை மறந்து, இதில் ஏற்படும் பற்று, பாசம், இன்பம், துன்பம் அனைத்தையுமே மறந்து இறைவனிடம் வயிப்பது எப்படி?

அந்த ஞானத்தைப் பெறுவது எப்படி?

அழகான பெண் கண்ணெதிரே தோன்றினாலும் அதில் அவள் தெரியக்கூடாது; இறைவனே தெரிய வேண்டும்.

கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் கண் எதிரே கொட்டிக் கிடந்தாலும், அதிலே செல்லும் தெரியக்கூடாது; தெயவுமே தெரிய வேண்டும்.

உவகத்திலேயே உயர்ந்தது என்று கருதப்படுகிற பதவியே உனக்குக் கிடைத்தாலும், அந்தப் பதவியின் கூம் உனக்குத் தெரியக்கூடாது; பரம்பொருளே தெரிய வேண்டும்.

உற்றார் உறவினர்கள் செத்துக்கிடக்கும்போது கூட அங்கே ஒரு சடலம் சாய்ந்து கிடப்பது உனக்குத் தெரியக்கூடாது; தர்மதேவன் பள்ளி கொண்டிருப்பது தெரிய வேண்டும்.

‘இன்பங்களில் அவன்; துன்பங்களில் அவன்; பிறப்பில் அவன்; இறப்பில் அவன்.’

‘அங்கிலகளாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆண்த மூர்த்தியாக;’ அவனே உன் கண்ணுக்குத் தெரிய வேண்டும்.

இது எப்படிச் சாத்துயமாகும்?

அழகான மான்குட்டி இறந்து போனால், உள்ளே இருக்கும் மாமிசுப் பிண்டத்தை வெளியே தூக்கி ஏறிந்து விட்டு அதைப் பாடம் பண்ணி வைத்துவிட வேண்டும்.

கல்லின்மீது மழை விழுந்தாலென்ன, வெயில் விழுந்தாலென்ன?

சிவவயின்மீது தண்ணீரை ஊற்றினாலென்ன, வெந்தீரை ஊற்றினாலென்ன?

சுவனங்களுக்கு ஆட்படாத சமநிலை அதுவே.

அந்தச் சமநிலையில் இறைவனைக் காணமுடியும். மனிதனைப் பாவம் செய்யத் தூண்டுவது எது என்று கண்ணவிடம் அர்ஜூனன் கேட்டான். அதன் பெயரே ‘ஆசே’ என்றான கண்ணன்.

—பகவத் கிஷை இதைக் கூறுகிறது.

காம குரோத மத மாத்சரியங்கள் ஒன்றா, இரண்டா?

எதுவும் பூத்தியடைவதில்லை.

‘இத்தோடு போதும்’ என்று எதையும் விடமுடிவ தில்லை.

நினைவுகள் பின்னிப் பின்னி இழுக்கின்றன.

மனித வீணையில் விநாடிக்கு விநாடி சதிப்பெதம்.

ஆயிரக்கணக்கான சிக்கல்களில் இருந்து விடுபட்டு ஆண்டவனிடத்தில் ஐக்கியமாவதற்கு இந்து மதம் வழி காட்டுகிறது.

அதிலே ஒரு கூம் இருக்கிறது; பயமற்ற நிலை இருக்கிறது.

வாழ்ந்துகொண்டே சாவது வெளிக்கமாகி விட்டால், செத்தவன்போல் வாழ்வதுதான் ஞானமாகி விடுகிறது.

தாமரை இவைத் தண்ணீரை இந்துமதம் ஆதாரணம் காட்டுகிறது.

அதையும் தாண்டித் தத்தனிக்காத தண்ணீராக வாழ்வதற்கும் வழி சொல்கிறது.

ஒரு கட்டம் வரையில் இனிப்பை குசி பார்த்த பிறகு அதுவே சுப்பாகி விடுகிறது.

சுப்பை உணரத் தொடங்கும்போது, வாழ்க்கை வெறுப்பாகி விடுகிறது.

வெறுப்பே வளர்ந்து வளர்ந்து, இதயம் நெருப்பாகி விடுகிறது.

இந்த வளர்ச்சிக்கு ஆசைதான் காரணமாகி விடுகிறது.

பிரபஞ்ச உணரச்சிகளில் இருந்து தன்னை முற்றிலும் விலக்கிக்கொண்டு, சாஸ்வக கண்டு அழாமலும், பிறப்பைக் கண்டு மனமூமலும், ஞான யோக நிரவிளைப் சமாதி அடைவதில் ஒரு சுகம் இருக்கிறது.

"இந்தப் பூமியில் வாழ்ந்துகொண்டே இந்தப் பூமியின் நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஆட்படாமல் இருப்பது எப்படி?" என்று கேட்பீர்கள்.

அதைத்தான் சொல்ல வருகிறேன்.

சில நாட்களுக்கு முன் பாதி முடிந்த தெலுங்குப் படம் ஒன்றைப் பார்த்தேன். அதன் பெயர் சிதா கல்யாணம்.

தினரயில் சிலை காட்சியளித்தாரோ இல்லையோ, என் நிலைவு கம்பராமாயணத்திற்குத் தாவி விட்டது.

பிறகு படத்தில் என்ன காட்சிகள் வந்தன என்பது எனக்கு நினைவில்லை.

கண்கள் தினரயையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் இதயமோ, கம்பராமாயணத்தின் மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

மீண்டும் அதை இழுத்து வந்து, படத்திலே நிறுத்துவது, எனக்குச் சிரமமாகத்தான் இருந்தது.

அங்கே ஒரு நிகழ்ச்சியில் வயித்த மனம், அடுத் தடுத்த நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டும், காணாமல் இருந்து விட்டது.

வயித்து நிற்பது, ஒருவகைச் சித்தப் பிரயையே.

இறைவனிடத்தில் வயித்து நின்றுவிட்டால், பிரபஞ்சத்தின் சகல நிகழ்ச்சிகளில் இருந்தும் நாம் விடுபட்டு விடுகிறோம்.

காஞ்சிப் பெரியவர்களின் கருத்துக்களைத் தீர்டிட்டு 'தெய்வத்தின் குரல்' என்றொரு புதக்கத்தை 900 பக்கங்களில் வானதி பதிப்பகம் வெளியிட்டிருக்கிறது.

அதிலுள்ள பெரியவர்களின் கருத்து ஒன்றை, முழுமையாக இங்கே தந்தால், உங்களுக்கு விவரம் புரியும்.

எந்த வரியையும் விவக்க முடியாதபடி அந்தக் கட்டுரை அமைந்திருக்கிறது.

'கண்ணலும் சொன்னான், கம்பலும் சொன்னான்' என்பது அந்தக் கட்டுரையின் தலைப்பு.

அந்தச் சிறிய கட்டுரையை அப்படியே தருகிறேன்.

"ஆதமாதான் எவ்வாவற்றுக்கும் ஆதாரம், ஆனால், அதுவே அவற்றைக் கடந்திருக்கிறது என்றால், அதைப்படி என்று தோன்றுகிறது; குழப்பமாயிருக்கிறது; ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா கீதையில் இம்மாதிரிப் பல தினுசாக குழப்பிக் குழப்பிப் பிறகு ஒரேயடியாகத் தெள்ளத் தெளிவாகப் பண்ணிவிடுவார்.

'நான் எல்லாப் பொருட்களிலும் இருக்கிறேன். எல்லாப் பொருட்களும் என்னிடம் இருக்கின்றன' என்று கிடையில் ஓரிடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கூறுகிறார் — யோமாம் பச்யதி ஸ்ரவத்ர, ஸ்ரவம் சமயி பச்யதி) எல்லாப் பொருட்களும் இவரிடம் இருக்கின்றன என்றால், இவர் தான் அவற்றுக்கெல்லாம் ஆதாரமான ஆத்மா என்றாகும். ஆனால் எல்லாப் பொருட்களிலும் இவர் இருக்கிறார் என்றால், அவைதான் இவருக்கு ஆதாரம் என்று ஆகுமே, இதில் எது சரி என்ற குழப்பம் ஏற்படலாம்.

ஸ்வாமி அவ்வது ஆத்மாவே எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரம் என்பதுதான் சரி. அவர் எல்லாவற்றுள்ளும் இருக்கிறார் என்பதால், அவை இவரைத் தாங்குகின்றன என்று ஆகாது. இவரால்தான் அவற்றுக்கு உருவமும் உயிரும். இவர் இல்லாமல் அவை இல்லை. எனவே, அவை இவருக்கு ஆதாரமல்ல; இவர்தான் சகவத்தையும் ஆட்டிப் பட்டப்பவர். இதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே தெளிவாகச் சொல்கிறார்.

'பொம்மலாட்டப் பொம்மை மாதிரிதான் சகவ பிராணிகளும். உள்ளேயிருந்து ஈசவரனே அவற்றை ஆட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் — ஸ்ரவ ஸ்ரவ பூதாணாம் ஹருதே தேசே அரஜ்ஞானத்திட்டத் பிராம்யன் ஸ்ரவ பூதாணி யந்தராகு டாணி மாயயா') என்கிறார்.

இப்படிக் குழப்பத்தைத் தெளிவு செய்கிற பகவான், அதே கிடையில் மறுபடியும் குழப்பம் செய்கிறார். 'எல்லாப் பொருட்களிலும் நான் இருக்கிறேன்; எல்லாப் பொருட்களும் என்னிடம் உள்ளன' என்று கூறுபவரே, 'என்னிடத்தில் ஒரு பொருளும் இல்லை. நானும் ஒரு பொருளிலும் இல்லை' என்கிறார் — ('நீ மத ஸ்தானி, ந சாஹம்தேஷ' அவஸ்தித:;) இங்கே ஆத்மா எல்லா வற்றையும் கடந்தது என்ற தத்துவம் பேசப்படுகிறது.

'இது என்ன குழப்புகிறாயே' என்றால் எல்லோருக்கும் விளங்குவதில்லை — (ந அகம் ப்ரசாக

ஸர்வஸ்ய:) அதுதான் 'என் யோக மாயா' யோக மாயா ஸமாவஸ்ருத:) என்று ஒரு போடு போடுகிறார்.

'இது என்ன உபதேசம் வேண்டிக் கிடக்கிறது? ஒன்றும் புரியவில்லையே!' என்று தோன்றுகிறதா?

நன்கு ஆலோசித்துப் பார்த்தால் குழப்பத்துக்குத் தெளிவு காணலாம். 'நான் ஒருவருக்கும் விளங்க மாட்டேன்' என்று பகவான் சொல்லியிருந்தால், 'ஆயிரம் பேர் இருந்தால் ஆயிரம் பேருக்கும் விளங்கமாட்டான்' என்று அர்த்தமாகும். ஆனால் அப்படியின்றி, 'நான் எல்லாருக்கும் விளங்க மாட்டேன்' என்றால் 'ஆயிரம் பேரில் 999 பேருக்கு விளங்காமலிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஒருவனுக்காவது விளங்குவேன்' என்றுதான் பொருள். பகவான் 'எல்லோருக்கும் (ஸர்வஸ்ய) விளங்க மாட்டேன்' என்றாரேயன்றி, 'ஒருவருக்கும் (கஸ்யாபி) விளங்க மாட்டேன்' என்று சொல்லவில்லை. அப்படியானால், அவரும் சிலருக்கு விளங்குகிறார் என்றாகிறது.

அந்தச் சிலர் யார்? இவர் சொன்ன யோக மாயையால் பாதிக்கப்படாத ஞானிகள். 'நான் எல்லாப் பொருளிலும் இருக்கிறேன், ஒரு பொருளும் என்னிடம் இல்லை' என்று பகவான் முரண்பாடாகப் பேசியது போலத் தோன்றுவதற்கு இத்தகைய ஞானிகளே விளக்கம் தந்து தெளிவு செய்வார்கள்.

தெருவிலே ஒரு பூமாலை கிடக்கிறது. அரை இருட்டு; எவ்னோ அந்தப் பக்கம் வந்தவன், அதை மிதித்து விட்டு. 'ஐயோ பாம்பு, பாம்பு' என்று பயத்தால் கத்துகிறான்.

மாலையாக இருப்பதும், பாம்பாக இருப்பதும் ஒன்றுதான். இது மாலைதான் என்று தெரிந்தவுடன் அவற்றுக்குப் பாம்பு இல்லையென்று தெரிந்து விடுகிறது. ஆனால் முதலில் பாம்புக்கு ஆதாரமாக இருந்தது என்ன? மாலைதான்.

மாணவயைப் பாம்பு என எண்ணுவதுபோல், அஞ்சானிகள் ஒன்றேயான பிரம்மத்தைப் பலவான பிரபஞ்சமாகப் பார்த்து மயங்குகிறார்கள். இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதாரம் பிரும்மதான்.

'இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குள் நான் இருக்கிறேன். பிரபஞ்சம் என்னிடத்திலிருக்கிறது' என்று சொன்னால், என்ன அர்த்தம்? 'மாணவக்குள்தான் பாம்பு இருக்கிறது. பாம்புக்குள்தான் மாணவ இருக்கிறது' என்பது எப்படியோ, அப்படித்தான். இரண்டும் உண்மைதானே?

பாம்பு என்று அலறியவனுக்குப் பாம்பு மாணவயைத் தனக்குள் 'விழுங்கி' விட்டது. அவன் பார்வையில் ஆதாரமாக இருப்பது பாம்பு. அஞ்சானம் நிச்சி, 'இது மாணவதான்' என்று உணர்ந்துகொண்டவனுக்கு, மாணவ பாம்பைத் தன்னுள் மறைத்துவிடுகிறது. மாணவதான் ஆதாரமாகத் தெரிகிறது.

மாணவயினால் மூடப்பட்டுப் பிரபஞ்சத்தைச் சுத்தியம் என்று பார்த்தாலும், பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கு தாங்குபவன் சுகவரன்தான்.

பிரபஞ்சத் தோற்றத்தை ஞானத்தினால் விலக்கிய வனுக்கு ஈவரனே எவ்வாமாய், தானுமாய்த் தோன்றுகிறான். சுகவரனைத் தவிர வெறும் தோற்றமாகக்கூடப் பிரபஞ்சம் என்று எதுவுமே ஞானியின் நிரலிக்கல்ப ஸமாதியில் தெரியாது. பிரபஞ்சம் என்றே ஒன்று இவ்வாத போது, அது சுவைரனிடத்தில் இருப்பதாகவோ. அவ்வது சுகவரன் அதனுள் இருப்பதாகவோ சொல்வதும் அபத்தம் தானே! அஞ்சான தண்ணியில் உடம்பு, பிராணன், மனக, அறிவு என்றெல்லாம் தெரிகின்றன. ஞானம் வந்தால், ஆத்மானந்தம் புரிகிற போது, இது எதுவுமே இல்லைவதான்; இது எவ்வாவற்றையும் கடந்துதான் அந்த நிலை வருகிறது. இதனால்தான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முடிந்த முடிவான ஞான நிலையில் நின்று, 'என்னிடத்திலில்லை' என்று கூறி இவ்வை, நானும் பொருள்களிடத்திலில்லை' என்று கூறி

விட்டார். எவனோ அஞ்சானி, மாணவயைப் பாம்பாக நினைத்தான் என்பதால், உண்மையிலேயே ஒரு பாம்பு மாணவக்குள் இருந்ததாகவோ அல்லது பாம்புக்குள் மாணவ இருந்ததாகவோ சொல்வலாமோ?

கம்பர், சுந்தர காண்டத்தில் இதைத்தான் சொல்கிறார்.

அவங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை
அரவளனப் பூதம் ஜந்தும்
விலங்கிய விகாரப் பாட்டுள்
வேறுபா டுற்ற வீக்கம்
கலங்குவ தெவரைக் கண்டால்
அவர்ளனப் கைவி வேந்தி
இலங்கையில் பொருதா ரன்றே
மறைகளுக் கிறுதி யாவார் !

'அவங்கல்' என்றால் மாணவ. 'அரவு' என்றால் பாம்பு. அவங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை அரவு - மாணவயில் தோன்றும் பாம்பு என்ற மெய்யான எண்ணம். இனு போலப் பஞ்சபூதங்கள் ஒன்று சோந்து பொய்யான பிரபஞ்சம் என்ற வீக்கமாகி மயக்குகிறதே. அது யாரைக் கண்டால் விலகிப் போய், மாணவயான சுகவரன் மட்டும் தெரியுமோ அவர்தான் ராமச்சந்திரஸூரத்தி என்றார்.

பரம வைஷ்ணவரான கம்பர், வைரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை இப்படி ஸ்வச்சமான அதனைத் பாண்டியில் சொல்கிறார்.

8 மரத்தைத் தண்ணீரில் போடு!

காஞ்சிப் பெரியவர்கள் ஒன்று கறியிருக்கிறார்கள்:

“கிணற்று நீருக்குன் நீரை நிரப்பிக்கொண்ட குடத்தை இழுக்கும்போது கணம் தெரிவதில்லை; ஆனால், தண்ணீர் மட்டத்துக்கு மேலே குடம் வந்தவுடன் கனக்க அரும்பித்து விடுகிறது. எனிலில் புரட்ட முடியாத பெரிய மரங்களை வெளளத்தில் உருட்டித்தான் புரட்டி இழுப்பது வழக்கம். அதேமாதிரி நம் துண்பங்களையெல்லாம் ‘ஞானம்’ என்னும் தண்ணீரில் அழுக்கிவிட வேண்டும். அப்போதும் துக்கம் கொருசம் இருக்கத்தான் செய்யும். ஆனால் தண்ணீருக்குன் இருக்கிற குடம் மாநிரித் துக்கம் பரம வேசாகிவிடும்.”

—வெளகிகத்தில் இருந்து சுத்தமாக விடுபட்டு ஒரு சன்யாசி, வெளகிக் வாழ்வில் துக்கத்தைக் குறைப்பதற்குச் சொல்லும் அற்புத வழி அது.

இந்து மதம் வெளகிகத்தையே முதற்படியாகக் கொண்டது என்பதற்கு சாட்சி.

வாழ்வைப் பற்றிய சிக்கவில் மனதை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு குழம்பித் தவிக்கும் கோடானுகோடி மக்களுக்கு இந்துமதம் ஒரு ஆறுதல் சொல்கிறது.

சித்தம் தெளிவற்றிருந்தால், பிரமை பிடித்து விடுகிறது. அது தெளியும்போது, ஞானங்கள் பெற்று விடுகிறது.

இக வாழ்க்கையைச் சுகமாக்கித் தர, பிற மதங்கள் செய்யாத முயற்சியை இந்து மதம் செய்கிறது.

துக்கமே இல்லாத சன்யாசிகள்கூடத் துக்கத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறார்கள்.

மரணமே இல்லாத பரமாத்மாகூட மரணத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

எங்கே எது இல்லை? காட்டில் மட்டுந்தானா முன் இருக்கிறது? அது ரோட்டிலும் இருக்கிறது! பாரது நடப்பவன் காட்டில்கூட நந்துவிட முடியும்; பாராமல் நடப்பவன் ரோட்டில்கூட நடக்க முடியாது.

கவலை என்பது ஒரு வஸல்.

தனக்குத்தானே அதை வீசிக் கொள்கிறவர்கள் உண்டு

பல நேரங்களில் ஆண்டவனும் அதை வீசுவதுண்டு.

வலைக்குத் தப்பிய மீன்கள், நீர் வற்றிவிட்டால், மரணத்துக்குத் தபபுவதில்லை.

காலம்தான் வித்தியாசம். சில முந்திக் கொள்கின்றன. சில பிந்திக் கொள்கின்றன.

ஒவ்வொருவன் கண்ணுக்கும், அடுத்தவன் சந்தோஷமாக இருப்பது போலவே தோன்றுகிறது.

அவன் பாரக்கும் கண்ணாடி நல்ல கண்ணாடி யாக இருந்தால்தானே, அவன் முகத்தைக் காட்டும்.

வணடியின்மீது மற்றவர்கள் பாரத்தை ஏற்றுகிறார்கள். வணடி தானே ஏற்றிக்கொள்வதில்லை.

மனித மனமோ தானே கணமகளை ஏற்றிக் கொள்கிறது.

ஏற்றிய கணமையை எளியமைப்படுத்த என்ன வழி?

‘ஞானம்’ எனும் தண்ணீரை நிறையக் குடி என்கிறார்கள் காஞ்சிப் பெரியவர்கள்.

‘ஞானம் ஞானம்’ என்கிறோமே அது என்ன?

சட்டையைப் போடும்போது, கிழிந்த சட்டை என்று தெரிந்தே போட்டுக்கொள்வது; பிறகு ‘ஐயோ, இது கிழிந்திருக்கிறதே’ என்று அங்கவாய்க்காமல் இருப்பது; அதன் பெயரே ஞானம்.

'இது இவ்வளவுதான்; இப்படித்தான்' என்று தேருவதும் தெளிவதும் ஞானம்.

'எது எப்படியிருந்தால் என்ன; இறைவன் விட்ட வழி என்றிருப்பது ஞானம்.

குடிசைகளே நிரம்பிய காட்டில்கூட ஏதாவது ஒரு ஒட்டு வீடு இருக்கிறதல்லவா?

துயரங்களே நிரம்பிய மனதிற்கும் ஏதாவது ஒரு நிமமதி வந்தே திரும்.

எந்தச் சந்தியில் நிற்கிறோம் என்பது முக்கியம்.

குளிக்கும் அறைக்குள் போய் நின்றுகொண்டு, கோருவக் கண்ணன் படத்தைத் தேடக்கூடாது. பூஜை அறைக்குள் 'ஷவர்பாத்' இல்லையே என்று வருந்தக் கூடாது.

தேர்வும் தெளிவும் சரியாக இருந்தால், ஞானம் சரியாகில்லோம்.

ஞானத்தண்ணீர் பெருகி ஒடினால், துன்ப மரங்கள் ஏறினமையாகி விடும்.

மாட்டி இருப்பது விவங்குதான் என்று தெரிந்து கொண்டு, நடக்க ஏன் முயல வேண்டும்?

"ஹீயா! நடக்கமுடியவில்லையே" என்று ஏன் அழு வேண்டும்?

ஒவ்வொரு மரமும் இடைவெளி விட்டு நிற்கும் தெண்ணந் தோப்பைப்போல இரண்டு சுகங்களுக்கிடையில் ஒரு துயரம் இருக்கிறது.

இரண்டு துயரங்களுக்கிடையே ஒரு சுகம் இருக்கிறது. இதுதான் வெளிக்க வாழ்க்கை.

கல குத்தினால் வலிக்கிறது. கண்ணாடி குத்தினால் ரத்தம் வருகிறது. கவனித்து மருந்து போட்டால் ஆறிவிடுகிறது. கவனிக்காமல் விட்டால் 'ஸெப்டிக்' ஆகிறது. கவனித்தும் 'ஸெப்டிக்' ஆணால் ஏதோ பூர்வ ஜென்ப பாபம் இருக்கிறது.

துன்பத்தின் கைத் தீந்தோடு முடிந்துவிடுகிறது.

ஐங்ஙனவிள் அளவைப் பொறுத்தே காற்று வருகிறது.

ஐங்ஙங்கள் இல்லாத வீடு சுகாதாரத்தைக் கெடுக்கிறது.

அதுபோல், குழநிலைகளைப் பொறுத்துத் துன்பம் வருகிறது: அந்தச் குழநிலைகளை நீக்கிக்கொள்ளும் பொறுப்பு மனிதனுக்குத்தான் இருக்கிறது.

நம்மையறியாமல் வருவது நாம் அறியாமலே தீர்க்கப்படுகிறது.

நாம் அறிந்து வருவதை நாமே தீர்த்துவிட முடியும்.

இந்த இரண்டுவகைத் துன்பங்களில், முதல்வகை ஈஸ்வர பக்தியால் விவருகிறது.

இரண்டாவது வகை, கூரிய புத்தியால் விவருகிறது.

பக்தியும் இல்லாமல் புத்தியும் இல்லாமல், 'ஹீயா அம்மா' என்று அவற்றுவதில் என்ன பொருள்?

பக்கவ வாங்கி வந்தால் பால் கறக்கலாம்; காளையை வாங்கிவிட்டுக் கடவுள்மீது குறை சொல்வதில் என்ன அர்த்தம்?

காரணத்தோடு வரும் துன்பங்களை, விவேகத் தோடு சமாளிக்க வேண்டும்.

குடித்துவிட்டுக் காரோட்டி விபத்திற்குள்ளானால் அது காரணத்தோடு வரும் துன்பம்.

ரயில் விபத்தில் நீ சிக்கிக்கொண்டால், அது காரணமில்லாமல் வரும் துன்பம்.

முன்னதை நீ தடுக்கலாம்; பின்னதைக் கடவுள்தான் தடுக்க வேண்டும்.

இரண்டுக்கும் 'ஞானம்' என்றுதான் பெயர்.

சம்பாதிப்பது போதவில்லை என்றால் அது ஒருவகைத் துண்பம். நிறையச் சம்பாதித்தும் போதவில்லை என்றால் அது ஒருவகைத் துண்பம். சம்பாத்தியமே இல்லை என்றால் அது ஒருவகைத் துண்பம்.

எது உன் வாழ்க்கையில் நேர்ந்தாலும், அதன் மறு பகுதி துண்பம்.

தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு தடுமாறுகிற வனுக்குத் துண்பம் தீராது.

ஞானம் என்ற தண்ணீரில் துண்பத்தை அமுக்கி இழுத்தால் பாரம் குறையும்.

நம்மைப் பிறக்க வைத்தபோது, தாய் பட்டது துண்பம்; தாய் இறந்தபோனால் உறவினர் படப்போவது துண்பம்; இரண்டுக்கும் இடையிலே நாம் அனுபவிப்பது துண்பம்.

எல்லாவற்றுக்கும் பரிகாரம் மனதை ஞானத் தண்ணீரில் முக்கி எடுப்பதே.

வாழ்க்கையில் எந்தப் படிக்கட்டில் துண்பம் இல்லை?

பணம் இல்லை என்றால் துண்பம்.

அதிகம் சேர்ந்துவிட்டால் வகுமான வரித் துண்பம்.

வடதுருவத்திற்குப் போனாலும் பணிக்கட்டிதான்; தென்துருவத்திற்குப் போனாலும் பணிக்கட்டிதான்.

'துண்பம் ஒரு சோதனை' என்று முன்பே நான் எழுதி இருக்கிறேன்.

துக்கச் சுமையைக் குறைக்கக் காஞ்சிப் பெரியவர்கள் சொன்ன உதாரணம் என்னை மெய்சிலிர்க்க வைத்ததால், இதனை மீண்டும் எழுதுகிறேன்.

'ராமன் கிடைப்பானா' என்று கலங்கிய சிதை; அவன் கிடைத்த பின்னாலும் காடு சென்று கலங்கிய சிதை; காட்டிலும் ஒருவனால் தூக்கிச் செல்லப்பட்டுக் கலங்கிய சிதை; அவனைக் காணாமல் தினந்தினமும் கலங்கிய சிதை; அவன் வந்து தன்னை மீட்டதும் அவனால் சந்தேகிக்கப் பட்ட சிதை! சிதையின் வாழ்க்கையிலே ஒரு சுவடுக்கு மறு சுவடு துண்பம் என்றால், என் நிலையும் உன் நிலையும் என்ன?

காட்டில் முளைத்த மரமும் கவலையறும் காலம் இலையுதிர் காலம்.

அற்று மணலும், கவலைப்படும் காலம், கோடைக் காலம்.

பகுத்தறிவற்ற விலங்குகளும் கவலைப்படும் காலம், அவை பயப்படும் காலம்.

இவற்றுக்கெல்லாம் யார் ஆறுதல் கூறப் போனார்கள்?

மாணிட ஜாதி ஆறுதல் தேடுகிறது

திமரென்று கேரளாவில் இருந்தொருவா 'ட்ரங்கால்' போட்டுத் தம் துண்பங்களைச் சொல்லி என்னிடம் ஆறுதல் கேட்கிறார்.

அதையே அவர் பக்கத்து வீட்டுக்காரனிடம் சொன்னால், அவன் தன் துண்பங்களைச் சொல்லான்; அதுவே ஆறுதலாகி விடும்.

மறுபடியும் தொடக்கத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறேன்.

மரங்களைத் தண்ணீரில் போட்டு இழுப்பது போல், துக்கங்களை ஞானத்திலும் நிதானத்திலும் இழுத்துப் பாருங்கள்.

அப்போதும் அது குறையவில்லையென்றால், துக்கப்படுவதையே வாழ்க்கையாக்கிக் கொள்ளுங்கள்; வேறென்ன செய்வது?

9

காம உணர்ச்சி

பினிதன் என்று ஒருவன் இருக்குமிடம் எங்கும், காமம் என்று ஒன்று இருந்தே திருக்கிறது.

அது ஆண்மை, பெண்மை இரண்டையும் சோதிக்க ஆண்டவன் நடத்தும் வீலை.

உடல் உணர்வு அல்லது பாலுணர்ச்சி என்பது மேலோங்கிய நிலையிலேயே உலகத்தில் பாவங்கள் அதிகரித்தன.

நமது இதிகாசங்கள், புராணங்கள் மட்டுமல்லாது வரலாறும் அதையே குறிக்கிறது.

சரிந்துபோன சாம்ராஜ்யங்கள் பலவற்றிற்கு, காமமே முதல் காரணமாக இருக்கிறது.

தலைமறைவாக இருந்த கொள்ளளக்காரர்கள், புரட்சிக்காரர்களில் பலர், தம்மை மறந்த நிலையில் பிடிப்பட்டதற்கும், காமமே காரணமாக இருக்கிறது.

சராசரி மனித வாழ்வில் பசி, காமம் இரண்டும் தவிர்க்க முடியாதலை.

கட்டுப்பாடாக அதைத் தவிர்த்தவர்களுக்குப் பெயரே ஞானிகள்.

உடல் வற்றிப்போய் காய்ந்த எலும்புக்கூடக் கிடைக்காமல், பசியோடு அலையும் ஆண் நாய் ஒன்று ஒரு பெண் நாயைக் கண்டவுடன் பசியையும் மறந்து, காம உணர்வு கொள்வதாக ஒரு பாடல் உண்டு.

வடமொழியில் 'காமம்' என்ற வார்த்தைக்கு, 'பாலுணர்ச்சி' என்பது மட்டுமல்லாமல், வேறு பல பொருள்களும் உண்டு.

ஆனால், பாலுணர்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு, இந்த மதத் தத்துவங்களை அராயப் புகுந்தால், அதைத் தவிர்ப்பதற்கு, அது சொல்லும் வழிகள் ஏராளம்.

முதலில், சந்தியாசிகளில் ஒரு வகையினர் நிர்வாணமாக இருப்பதே, இந்த உணர்ச்சியைத் தவிர்க்கத்தான்.

'பார்ப்பதற்கு அருவருப்பான் ஒரு தோற்றுத்தைத் தான் பெற்றிருந்தால், பெண்களுக்குத் தன்மீது ஆசை வராது' என்பதே அந்த நிர்வாணத்தின நோக்கம்.

ஆடை, அணி மணி அலங்காரங்களினால் மூடப்பட்ட உடம்பு, சுருதியைத் தூண்டிலிடுகிறது.

அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட சிகையும் கூவரம் செய்யப்பட்ட முகமும், பெண்களின் உணர்ச்சித் தந்தியை மீட்டி விடுவின்றன.

ஆகவே அலங்கோவமான உருவத்தைச் செயற்கையாக தேடிக்கொள்வதே ஜூழாழுடி தரிப்பதன் நோக்கம்.

அவர்கள் வேறும் கோவணத்தோடு இருப்பதற்கும் காரணம் அதுதான்.

அண்மையில் 'ஹரே சிருஷ்ணா ஹரே ராமா' இயக்கம் அமெரிக்காவில் வெகு வேகமாகப் பரவத் தொடங்கியதும், அங்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆசிரமங்களில் ஒன்றில் ஒரு புது யாகத்தைத் தொடங்கினார்கள்.

கமார் பன்னிரண்டு ஆண்களும் பெண்களும், 'ஒரு ஆண் ஒரு பெண்' என்று மாற்றி மாற்றி வட்டமாகத் தொடையளவு தண்ணீரில் நின்றார்கள்.

ஒருவர் தோள் மீது ஒருவர் கை போட்டுக்கொண்டார்கள்.

'ஒருவரது அங்கத்தை இன்னொருவர் பார்த்தாலும் தோளிலே கை போட்டுக் கொண்டாலும் அ.இ.ம.3-5

உணர்ச்சி கிளர்ந்தெழுமாமல் அடக்கவேண்டும்' என்பதே, இந்த யாகத்தின் நோக்கம்.

'லைப்' என்ற பிரபல ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் இந்தப் படத்தை நான் பார்த்தேன்.

உடம்பு ஆரோக்கியமாக இருக்கும்போதே, காம வேகத்தைத் தவிர்ப்பதற்கு இந்துமதம் வழி காட்டுகிறது.

சுவை உணர்வுகளையும், உறவுகளையும், துறந்து விட்ட நிலைக்கு, 'நிரவாணம்' என்பது பெயர்.

அந்த மகா நிரவாணத்தை, இந்து தத்துவங்களில் இருந்தே பெளத்தும் எடுத்துக்கொண்டது.

இந்து மதமே உலகின் ஆகி மதம்.

'சந்தியாசம்', 'துறவு' என்பனவு அது உண்டாக்கிய வையே.

அந்தத் துறவு நிலையை உடையவர்களே உலகத்திற்கு உபதேசிக்க முடியும் என்பதால் பின்னால் தோன்றிய ஒவ்வொரு மதமும் அதனை மேற்கொண்டன.

உணர்ச்சியைத் தூண்டும் உணவுப் பொருள்களையும் உண்ணத்தை அதிகரிக்கும் உணவுப் பொருள்களையும் விலக்கி, கடுங்குளிரிலும்கூட குளிர்ந்த நீரிலே நீராடி, காம உணர்வை அகற்றினார் இந்து ஞானிகள்.

ஆண் பெண் உறுப்புக்களுக்கு அவர்கள் 'ஐங்னேந்திரியங்கள்' என்று பெயர் கொடுத்தார்கள்.

சில உயிர்களுக்குப் பிறப்பைக் கொடுப்பதற்காக மட்டுமே இந்த அங்கங்கள் படைக்கப்பட்டிருப்பதாக அவர்கள் நம்பினார்கள்.

அதில் ஏற்படுகின்ற சுகத்தை 'அற்ப சுகம்' என்றார்கள்.

தமிழுங்கூட அதைச் 'சிற்றின்பம்' என்றே அழைத்தது.

மனைவி என்பவள் தன் கணவனின் காமச்சுட்டைத் தணிப்பதற்காக வரும் வெறும் கருவியல்ல.

அதற்கு மேற்பட்ட சமூக சம்பிரதாயங்களே அவளுக்கு அதிகம்.

ஆணைவிடப் பெண்ணுக்கு ஐந்து மடங்கு அதிகமான உணர்ச்சி உண்டு.

ஆனால், பத்து மடங்கு அடக்கம் உண்டு.

இது இயற்கையாக அவளுக்கு வந்ததல்ல.

இந்து மதம் காலகாலங்களாகப் பெண்ணை அப்படிப் புடம் போட்டு எடுத்தது.

இழிந்த குலப் பெண்கள், இதன் மறு எல்லைக்குப் போவதுண்டு.

அந்த இரண்டு வகைப் பெண்களையும், ஜம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றும், சமண இலக்கியங்களில் ஒன்றுமான 'சிவக சிந்தாமணி' காட்டுகிறது.

ஒரு பாடலில் உயர்ந்த பெண்ணைக் குறிக்கும் போது,

சாமெனில் சாதல் நோதல்

துண்ணவன் தணந்த காலை

பூமனும் புணைதல் இன்றிப்

பொற்புடன் புலம்ப வைகிக்
காமனை என்றும் சொல்லார்

கணவற்கை தொழுது வாழ்வார் !

தேயல்ரத் திருவோ பொப்பார்

சேர்ந்தவன் செல்லல், தீர்ப்பார் !

— எனகிறது

தாழ்ந்த பெண்டிரைக் குறிக்கும்போது,

பெண்ணெனப் படுவ கேள்மோ

பிடில் பிறப்பு நோக்கா

உள்ளிறை உடைய வல்ல

ஒராயிரம் மனத்த வாகும்,

என்னிப்பத் தங்கை யிட்டால்

இந்திரன் மகனும் ஆங்கே

வெண்ணென்யக்குஞ் நெரியும் றாற்போல்

மெலிந்துபிள் நிற்கு மன்றே !

— என்கிறது

இந்த இருவகைப் பெண்டிரில், முதல் வகையினர் நூற்றுக்குத் தொண்ணுறு பேராவர்.

இரண்டாம் வகையினர் விதிவிலக்கில் சேர்க்கப் படவேண்டியவர்கள்.

ஒரு குல மகனுக்குப் பள்ளியறையும், காம உணர்ச்சியும், ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகிற தொழிலுணர்ச்சியே தலிர, சுகம் முதல் காரணமாகாது.

'க்கழும் அதிலே ஒன்று' என்பதைத் தலிர, அதற்கு ஒரு தனி முக்கியத்துவத்தை அவர்கள் கொடுப்பதில்லை.

காரணம், இந்து மதம் அவர்களை அப்படி வளர்த்திருக்கிறது.

கணவளிடம் அத்தகைய சுகம் கிடைக்காவிட்டாலும் குழந்தைக்குப் பாலுட்டுவதிலேயே அதைப் பெற்று விடுகிறான் ஒரு இந்துப் பெண்.

காமத்தின் மின்சாரத் தாக்குதல், நற்குடிப் பிறந்த இந்துப் பெண்களிடம் பலிப்பதில்லை.

ஆனால் ஆவர்களது நிலை வேறு.

அவர்களது ரத்த அரிப்பு, அந்த எவ்வளவுக்கும் அவர்களைத் தூண்டுகிறது.

வெள்கிக மனிதனுக்கு இந்த ராட்சத அரிப்பு ஏற்படும் போது, குவப்பெண்களைக் கெடுக்காமல், அவன் அந்த உணர்ச்சியைத் தணித்துக்கொள்வதற்காகவே 'தேவதாசி முறை' ஏற்பட்டது.

முடிந்தவர்களுக்கு ஏக பத்தினி விரதத்தையும் முடியாதவர்களுக்கு இந்த வகை வாழ்க்கையையும், அது அனுமதித்தது.

ஒரே இதிகாசத்தில் ஒரே அரண்மணையில், இந்த இருவகைக் காட்சிகளையும் அது காட்டிற்று.

'தசரதனுக்கு அறுபதினாயிரம் மணவியர்' என்றது.

அவன் மகன் ராமன், 'ஏகபத்தினி விரதன்' என்றது.

அது தசரதன் செயலைக் குற்றம் சாட்டவில்லை. ஆனால் ராமனின் நடத்தையைப் புகழ்ந்துரைத்தது.

பல மாதர் உறவுக்கு அது நியாயம் கற்பிக்க வில்லை.

ஆனால், அனுமதித்தது.

அதே சமயம், ஒருதார வாழ்க்கையை உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துப் போற்றிற்று.

அதை 'தெய்வீகம்' என்றது.

மனித மனத்தின் சபலங்களை அங்கிகரித்து, அதைத் தட்டிக் கொடுத்து, மெதுமெதுவாக மீட்பதே அதுசெய்யும் பணி.

எந்த உணர்ச்சியையும், அது அறுவைச் சிலிச்சை மூலம் தீர்க்க விரும்பவில்லை.

அங்கிகரித்துத் திருத்தும் நாகரிகத்தைக் கொண்டது.

"நீ பண்றியைக் கட்டச் சாப்பிடலாம்; ஆனால் உடலில் கொழுப்பேறிவிடும், பார்த்துச் சாப்பிடு" என்று சொன்னதே தலிர, கட்டளையிடவில்லை.

என்னெய் ஸ்தானம் செய்த அன்று மனைவி யோடு உறவுகொண்டால், சிலகுக்கு ஜன்னி கானும்.

அந்த உடற்கூறு உண்மையைக்கூட, அது நாகரிக மாக 'தரித்திரம் பிறக்கும்' என்று சொன்னதேவர், 'ஜன்னி கானும்' என்று பயமுறுத்தவில்லை.

அது காமத்தை ஒருவகைக் குற்றமாகச் சுருத்திவில்லை.

ஆனால், குற்றங்களுக்குக் காரணமான காமத்தை அது கதைகளிலே விவரிக்கிறது.

இளம் விதவைகள் வேதம் படிக்கிறார்கள், புராணம் படிக்கிறார்கள், இதிகாசம் படிக்கிறார்கள், உணர்ச்சியடங்கி விடுகிறதே! எப்படி?

அவர்களே நமது வாரப் பத்திரைகளையும் மாதப் பத்திரிகைகளையும் தொடர்ந்து படித்தால் என்னவாகும்?

சராசரி மனிதனின் தலிர்க்கழியாத உணர்ச்சியாகிய காமத்தை, இந்து மதம் எவ்வளவு வைத்திகமாகக் கையாளுகிறது.

'காமம் எப்போது பாவமாகிறது' என்பதை அது எவ்வளவு அற்புதமாக விவரிக்கிறது.

இந்து சாஸ்திரங்களில், ஓரிடத்தில் 'உடலுக்கு ஏற்ற உறவு எது?' என்பதுகூடக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

'தன்னைவிடப் பத்து வயதுக்குமேல் அதிகமான ஒரு பெண்ணுடன் ஒருவன் உறவு கொண்டால், அவன் உடம்பு மெலிந்து முகம் களையிழுந்து போகிறது.

வயது குறைந்த பெண்ணோடு தொடர்பு கொண்டால் முகம் பிரகாசமடைகிறது.'

ஒரு மத சாஸ்திரம் இதை ஏன் விவரிக்க வேண்டும்?

ஒன்று - ஒரு ஆரோக்கியமான உடம்புக்குப் பொறுப்பேற்றுக்கொள்வது.

இரண்டு - பத்து வயது அதிகமான பெண், குறைந்த வயதுடைய ஆணுடன் தொடர்பு கொள்ள வருகிறான் என்றால், ஒன்று அவன் கெட்ட நடத்தையைடைய வளாக இருக்கவேண்டும்; அவ்வது இன்னொருவன் மனைவியாக இருக்கவேண்டும்; அதைத் தடுப்பது.

அப்படியென்றால், குறைந்த வயதுடைய பெண் ஜோடு தொடர்பு கொள்வதைச் சிலாகித்துப் பேசுவது கற்பழிப்பதற்கு வகை செய்யாதா?

இல்லை; அதனால்தான் அது பல தார மனத்தை ஏற்றுக் கொண்டது.

ந் எதை விரும்பினாலும், அதற்கொரு அளவை நிரணயித்து அதை அலுமதித்துப் பின் உண்ண ஞானியாக்குவதே இந்து மதம்.

காம உணர்ச்சியிலும் அதன் கட்டம் அத்தகையது தான்.

எப்போது காம உணர்ச்சி பாவமாகிறதோ - அப்போது தண்டனை கடுமையாகிறது.

இந்து மதத்தின் பயமுறுத்தல் என்பது, அங்கே மட்டும்தான் வருகிறது.

'யாரையும் கெடுக்காத, யாருக்கும் தீங்கிழைக்காத ஒரு ஆடவனின் உணர்ச்சிகளை, இந்து மதம் மனப்பூர்வ மாக ஏற்றுக்கொள்கிறது' என்று நான் சொன்னால் யார் அதை மறுக்கமுடியும்?

10

கோபம், பாவம், சண்டாளம்!

'ராமன் காடு செல்ல வேண்டும்' என்று கைகேயிகேட்டுப் பெற்ற வரத்தால், ராமன் எள்ளளவும் சினம் கொள்ளவில்லை.

ஆனால், அவன் உடம்புக்கு வெளியே நிற்கும் உயிர் போல, அவனையே முற்றிலும் பற்றித் தொடர்ந்த இலக்குவள், பெருங்கோபம் கொள்கிறான்.

அவனை எவ்வளவோ சமாதானம் செய்கிறான் ராமன்.

"தம்பி! எனக்கு நீ வெளியில் நடமாடும் உயிரவ்வல்லா? நான் சொல்வதைக் கேள். நீ ஸதரியசாலி, உன் கோபத்தையும் உன்னைப் பற்றிய துக்கத்தையும் நீ அடக்கியாள் வேண்டும். இது உன்னைப் பிடித்துக் கொண்டு வெறுயாட்டம் ஆடுடும் கொடுக்காதே. தருமம் என்பதைப் பலமாகப் பற்றிப் பிடித்து, இப்போது ஏற்பட்ட அவமானத்தை ஒரு பெரிய சந்தோஷமாக மாற்றுவோம். பட்டாபிழீகத்தை முற்றிலும் மறந்துவிட்டு, நம் கருத்தை எவ்வாம் வேறு துறையில் செலுத்துவோம். 'நம்மைப் பெற்ற தந்தையின் நிலை இப்போது என்ன?' என்பதை நன்றாக ஆவோசிப்போம். அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பயன் என்ன என்பதை நாம் உணர்ந்து நடந்து கொள்ளவேண்டும். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டோ கொடுத்துவிட்ட ஒரு வரத்தை, 'இவ்வை' என்று இப்போது சொன்னால், அசத்தியத்தில் இறங்கின்தாகும். பாவம் வந்து கற்றிக் கொள்ளும். இதுவரையில் அவர் நடத்திய சகல தர்மமும், தானமும், புண்ணிய கருமங்களும் பயனின்றிப் போகும். இந்தப் பெரும் பயத்தினால் நம் தந்தை வேதனைப்படுகிறார். அவரது பயத்தைத் தீர்ப்பதல்லவோ நம்முடைய கடமை? என்னைப்பற்றி வருந்துகிறார். எனக்கு வருத்தம்

கொஞ்சமும் இல்லை. உனக்கும் வருத்தம் இல்லை என்று அவரது சந்தேகத்தை முற்றிலும் போக்கி அவருக்கு நாம் வழி ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். நமக்கு உயிர் கொடுத்த தந்தையின் பயத்தைப் போக்கி அவர் மனம் நிம்மதியடையச் செய்வது, புத்திரர்களாகிய நம்முடைய கடமை. பரவோகத்தைப் பற்றி நம்முடைய தந்தை பயப்படுகிறார். அந்தப் பயத்தை நாம் போக்க வேண்டும். இதுவரையில் நாம் அவருக்கு எள்ளளவும் துக்கமோ அதிருப்தியோ தந்ததில்லை. இப்போது நாம் அவர் பரவோகத்தைக் குறித்து பயப்படுவதற்குக் கரரணமாகி விட்டோம். அதைச் சுலபமாக நாம் தீர்க்கலாம். அப்படிச் செய்யாமல், அவருடைய சங்கடத்தை அதிகப்படுத்த வாயா? இந்தக் காரணத்தினால், லட்சமண்ணா! பட்டாபிழீகத்தைப் பற்றி முற்றிலும் என் மனம் விலகி, வனம் போவதிலேயே ஈடுபடுவிட்டது! நான் காட்டுக்குப் போய் பரதனுக்குப் பட்டாபிழீகம் செய்வதே என்னுடைய ஆசையும் மகிழ்ச்சியுமாகிவிட்டது. இதைத் தாமதப் படுத்தினால் கைகேயிக்குச் சந்தேகம் உண்டாகும். ஆனபடியால், இன்றே வனம் சென்று அவளுடைய மனம் நிம்மதியடையச் செய்யவேண்டும். சத்தியப் பிரதிகளுடையப் பற்றிய பயம் தீர்ந்துபோய் நம் தந்தை சுகமாக இருப்பார். நான் துயரமடைவேன என்றலவ்வா அவர் வேதனைப்படுகிறார். எனக்குக் கொஞ்சமும் துக்கமில்லை என்று அவருக்குத் தெளிவாகச் செய்தால் அவருடைய வேதனை அவரை விட்டு விலகும். இதனாலேயேதான் நான் அவசரப்படுகிறேன். கைகேயினைப் பற்றி நாம் கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது. நம்மிடத்தில் அவன் இதுவரையில் எவ்வளவு பரிதி வைத்திருந்தான்! திடீரென்று இம்மாதிரியான எண்ணை அவளுக்கு உண்டானது விதியின் காரணம். நாம் அவனை நிந்திக்கலாகாது மனிதர்கள் ஏதேதோ சங்கற்பம் செய்வார்கள்; ஆனால், விதி வேறு விதமாகத் தீர்த்து விடுகிறது! இது கைகேயினுடைய காரியமே அல்ல. விதி

அவளை ஒரு அறிவில்லாத கருவியாகப் பயன்படுத்தி மிருக்கிறது. பழியைச் சமக்கும் துக்கம் அவளுக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறது அவளிடத்தில் நாம் வைத்து வந்த அன்பு அப்படியே இருக்க வேண்டும். வஞ்சக எண்ணம் அவள் உள்ளத்தில் முந்தியே இருந்திருந்தால், அவள் நடவடிக்கை வேறு விதமாக இருந்திருக்கும். திடீரென இந்த விதம், நிர்த்தாட்சண்மைக், ராமனை 'நீ வனவாசம் செல்' என்று தன் வாயாலே சொல்வதற்குக் காரணம் தெய்வச் செயலே! சந்தேகமில்லை! அவள் மேல் நாம் கோபம் கொள்ளக் கூடாது! அவள் எவ்வளவு மேன்மைக் குணம் பொருந்தியவள். நம்மைப் பெற்ற தாயைப் போலப் பாத்து வந்தாள். பண்பாடு அடைந்தவள் புருஷன் எதிரில் இம்மாதிரிக் கூச்சமின்றி ஏன் நடந்துகொண்டாள்? இதற்குத் தெய்வத்தின் செயல் அல்லாமல் வேறு காரணம் இருக்கமுடியாது. விதியை யார்தான் எதிர்க்கமுடியும்? மகாத்ரராகளான ரிஷிகள் கூடத் தங்கள் தவத்திலிருந்து திடீரென வழுவிப் போயிருக்கிறார்கள். தெயவத்தால் வந்ததை எதிர்க்கும் ஆற்றலைக் கைகேயி எப்படிப் பெறுவாள்? நம்முடைய மனோ நைரியத்தால் இந்த அனர்த்தத்தை நாம் சந்தோஷ நிகழ்ச்சியாகச் செய்து விடுவோம். அதுவே நம் வீரத்திற்கு அடையளாம், ஸட்சமணா! வனம் செல்வதற்குச் சங்கற்பம் முறைப்படி செய்து, பெரியோர்களுடைய ஆசியைப் பெற்றுக்கொண்டு நாம் உடனே போகவேண்டும். தாமதம் கூடாது. அபிஷேகத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கும் கங்கை ஜவத்தைக் கொண்டுவா. அதையே வனவாச விரத சங்கவபத்திற்கு உபயோகித்துக் கொள்கிறேன்; இல்லை! வேண்டாம். அந்த ஜவம் பட்டாபிஷேகத்திற்கு உபயோகப்பட வேண்டிய ராஜாங்கப் பொருள். அதை நாம் எப்படித் தொடலாம். நாமே கங்கை சென்று ஜவம் கொண்டு வருவது நலம். தம்பி! விசனப்படாதே! ராஜ்யம், சம்பத்து - இவைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்யாதே. வனவாசம் எனக்கு மேன்மையான பாக்கியம். நம்முடைய சிறிய

அன்னை பெயரில் கோபிக்க வேண்டாம். தெய்வம் வகுத்ததை அவன் பெயரில் போடலாகாது" என்றாள்.

எந்தக் காரியம் நடந்தாலும், அதற்கு, 'விதிதான்' காரணம் என்று முடிவு கட்டிவிட்டால், கோபம் வராது அல்லவா?

'இன்னார் தன்னை வஞ்சம் தீந்துக் கொள்ள முயன்றார்கள்' என்று நினோத்து வேதங்களையடைவதைவிட, 'இதிலே விதி விளையாடுகிறது' என்று முடிவு கட்டிவிடுவது கோபமே ஏழாமல் செய்துவிடும் அவல்வா?

நதியின் பிழையன்று நறும்புள வின்மை; அற்றே பதியின் பிழையன்று; பயந்து நமைப் புந்தாள் மதியின் பிழையன்று; மகன்பிழை யன்று மைந்த! விதியின் பிழை; நீ இதற்கு என்னை வெகுண்ட தென்றாள்.

—கம்பர் சித்திரத்தில் இலக்குவன் கோபத்தை யடக்க ராமன் சொன்ன சமாதானம் இது.

உவமைதான் எவ்வளவு சுவையானது!

தண்ணீரில்லாமல் போவது, நதி செய்த குற்ற மல்லவே?

அதுபோலவே காய்ந்து போய்க் கிடப்பது காடு செய்த குற்றமல்லவே?

கடவில் திமிங்கலங்கள் இருப்பது கடல் செயத குற்றமல்லவே?

ஒன்றுக்காகவே ஒன்றைக் கோபித்துக்கொண்டால் நிம்மதியை இழப்பதுதான் மிஞ்சம்.

ஆகவே, 'எந்தக் கட்டத்திலும், எந்தச் சூழலிலும் கோபமே வரக்கூடாது' என்று போதிக்கிறது இந்துமதம்.

'ஆறுவது சினம்' என்றார் ஒளவையார்.

'எரிசிறைதப் பிடுங்கினால், கொதிக்கிறது அடங்கிப் போகும்' என்பது கிராமத்துப் பழையாழி.

'சினம் என்பது சேர்ந்தாரையே கொல்லும்' என்றார் வள்ளுவர்.

அதற்குச் 'சேர்ந்தாரைக் கொல்லி' என்றே ஒரு பட்டம் கொடுத்தார்.

உன் கோபம் செல்லாத இடத்தில் நீ கோபம் கொள்ளுவது தீமை பயக்கும்.

'செல்லக்கூடிய இடத்திலும் அதைவிடத் தீமை எதுவுமே இல்லை' என்றார் அவர்.

செல்லா இடத்துச் சினந்தீது; அல்லிடத்தும் இவ்வதெனில் தீய பிற.

செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான்;
அல்லிடத்துக்
காக்கிலென் காவாக்கால் என்?

உன் மனைவியை நீ உதைத்தால் யாரும் உன்னைக் கேட்க முடியாது.

அவனும் உன்னைத் திருப்பி உதைக்க மாட்டான்.

இது உன் கோபம் செல்லக்கூடிய இடந்தான்.

ஒரு பயில்வாணிடம் நீ கோபம் கொண்டால் அவன் உன்னைத் தீர்த்துக் கட்டிவிடுவான்.

அது உன் கோபம் செல்லாத இடம்.

இந்த இரண்டு இடங்களிலுமே கோபம் தவறு என்கிறார் வள்ளுவர்.

'கோபம் பாவும், சண்டாளம்' என்கிறார்கள் நமது முதாதையர்கள்.

இராமாயணத்தில் முக்கியமான கட்டம் எங்கிருந்து தொடங்குகிறது?

முதலில் குர்ப்பன்கைமீது இலக்குவன் கொண்ட கோபம்.

அதனால் மூக்கிழுந்து நின்ற தங்கையைப் பார்த்து, இராவணன் கொண்ட கோபம்.

இலக்குவன் கோபம், செல்லக்கூடிய இடத்திலேயே நிகழ்ந்தது.

இராவணன் கோபம், செல்லாத இடத்திலே நிகழ்ந்தது.

இராம கஷதயில் ஒரு முடிச்சு விழுந்தது.

ஆத்திரத்தில் மகனை வெட்டியவன், மூந்தையைக் கொள்ளவன் – என்று எத்தனை குற்றவாளி கணள் நீ வாழ்க்கையில் சந்தித்திருக்கிறாய்!

'கொலை' என்பது எந்தக் காரணத்திற்காக நிகழ்ந்தாலும், அதற்கு மூலக்காரணம் கோபந்தானே!

சிறைச்சாலையில் உள்ள கொலைக் குற்றவாளிகள் அனைவருமே ஆத்திரத்தால் அறிவிழுந்தவர்கள்தான்.

நான் திருச்சி சிறையில் இருந்தபோது, அன்னைன் தம்பிகளாகவே ஜோடி ஜோடிகளாகச் சில ஆயுட்காலக் கைதிகள் இருந்தார்கள்.

வயற்காட்டுக்குக் கஞ்சி கொண்டுபோன அன்னைனின் மனைவியை ஒருவன் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

அவனை வெட்டிக் கொல்ல அன்னைன் போனான்.

கூடவே தம்பியும் போனான்.

விளைவு!

கைப்பிடித்து இழுத்தவன் கொல்லப்பட்டான்.

ஆனால், அண்ணனின் மனைவி நிரக்கதியானாள்.

காவலுக்கு ஆள் இல்லாத நிலையிலேயே, கொல்லப்பட்டவனின் உறவினர்கள் சிலராலே அவள் கறபழிக்கப்பட்டான்.

அதைத் தடுக்க அந்தச் சகோதரர்களால் முடிய வில்லையே!

எதன்மீது ஆக்திரமுற்று அவர்கள் கொலை புரிந்தார்களோ – அதே காரியம் நடந்தே விட்டது.

அப்போது அவர்கள் அந்தக் கொலையை மட்டும் செய்யாமல், வேறு வழியில் எதிரியைப் பழி வாங்கியிருந்தால், வெளியிலேயே இருந்து, தங்கள் குலமகளைக் காப்பாற்றி இருக்க முடியும்.

கோபம் முதற்கட்டத்தில் 'வென்றது' போவது தெரிந்தால், 'நிரந்தரமாகத் தோல்வியடையப் போகிறது' என்று பொருள்.

திருச்சியிலிருந்து பெரம்பலூர் செல்லும் வழியில் மலையடி வாரத்தில் ஒரு சிற்றூர்.

அங்கே இரண்டு சகோதரர்கள்.

இருவரும் 'ரெட்டியார்' சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

அவர்களுடைய சிற்றன்னைக்கும், அந்த ஊரைக் கிராம முனிசிபலிற்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டுவிட்டது.

தன் சொத்துக்களை எல்லாம் அந்தக் கிராம முனிசிபலிற்கு அவள் கொடுக்கப்போவதாக, அவர்கள் கேள்விப் பட்டார்கள்.

ஆக்திரமுற்றார்கள்.

பட்டப்பகலில் இருவரும் சிற்றன்னையை வெட்டிக் கொன்றார்கள்.

கண்கண்ட சாட்சிகள் ஏராளம்.

இருவரும் ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டார்கள்.

விளைவு?

சிற்றன்னையின் சொத்துக்களை அவள் விரும்பியது போலவே, கிராம முனிசிபபே அனுபவிக்க ஆரம்பித்தார்.

இதன் பொருள் என்ன?

'எது நடக்கக்கூடாது' என்பதற்காக நீ கோபப் படுகிறாயோ, நீ கோபப்பட்டு நிதானமிழுந்த ஒரே காரணத்திற்காக, அனு நடந்தே விடுகிறது.

ஆகவே, எதையும் சாதிக்க விரும்பும் மனிதனுக்கு 'நிதானம்'தான் அற்புதமான ஆயுதமே தவிர கோபம் அவ்வ.

கைகேயி வாங்கிய வரங்கேட்டு இலக்குவன் கோபப்பட்டதுபோலவே, இராமனும் கோபப்பட்டிருந்தால், அந்த வரத்தை மீறி முடி குட்டிக்கொண்டிருந்தால் – 'ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தி' என்ற தியாக புருஷனை நாம் வணங்கப் போவதில்லை.

பாகிஸ்தானில் இந்துகளுக்கு நோந்த அந்தினை எதிர்த்து, அப்பொழுதே நேருஜி நேரடி யுத்தம் தொடர்ந்திருந்தால், உலகத்தில் அவருடைய மரியாதையும் உயர்ந்திருக்காது. நம்முடைய மரியாதையும் உயர்ந்திருக்காது.

அரபு நாடுகளின் நடபுறவும் கிடைத்திருக்காது.

உந்தாட்டில் நிம்மதியும் இருந்திருக்காது.

அவரது நீண்டகாலச் சகிப்புத் தன்மையின் விளைவாக எதிரிகள் தாங்களாகவே பணிந்தார்கள்.

வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி பெற்ற ஹிடலரின் கோபம் தானே, அவன்து சடவத்தைக்கூட ஜூர்மானிய மக்கள் காண முடியாமல் ஆழித்துவிட்டது.

காமம், குரோதம், லோபம், மதம், மாச்சரியம் – என்று ஜங்கு தீய குணங்களை வட்மொழி குறிப்பிடுகிறது.

இதில், 'குரோதம்' இரண்டாவது இடத்தை வகிக்கிறது!

'பஞ்சமாபாதகங்களில் கோபம் ஒன்று' என்கிறது.

எவ்வளவு பெரிய கொடுமை உணக்கு இறைக்கப்பட்டாலும், அந்த நேரத்தில், அதை விதி என்று சகித்துக் கொண்டுவிட்டால், கொஞ்ச நாளில் நிலைமையே தலை கீழாகிவிடும்.

கோபத்தில் உடனே நீ நடவடிக்கை எடுத்தால் நிலைமை பயங்கரமாகிவிடும்.

முன்பெல்லாம் 'எவ்வரையாவது தாக்கி எழுத வேண்டும்' என்று எனக்குத் தோன்றினால், அவசரமாக எழுதிவிடுவேன்.

பிறகு சாவகாசத்தில் சங்கடப்படுவேன்.

இப்பொழுதெல்லாம் எழுதத் தோன்றுவதை இரண்டு நாள் ஒத்திவைக்கிறேன்.

குடு தணிந்து மனோபாவம் மாறிவிடுகிறது.

முன்பு தினமும் ஒரு எதிரியைச் சம்பாதித்துக் கொள்வேன்.

இப்போது அனு இல்லை.

எல்லா மனிதரும் கோபத்தை மட்டும் கைவிட்டு விட்டால், கோர்ட்டுகளின் வேலை குறைந்து போகும்.

பத்திரிகைகளுக்குப் பரபரப்பான செய்தி கிடைக்காது.

ஒவ்வொரு மனித ஆத்மாவும் 'மகாதமா' ஆகிவிடும்.

சரீர தத்துவப்படி ஒரு உணர்ச்சியில் இதயம் விழுந்து கொதிக்கும்போது, உடம்பும் கொதிக்கிறது.

அந்தக் கொதிப்பு மூளையிலும் ஏற்கிறது. உங்ஙைத்தால் தாக்கப்பட்ட மூளை நிதானமிழந்து போகிறது.

ஆகவே, செய்தியைக் காலில் வாங்கும்போதே மிகச் சாதாரணமாக, சகஜமாக வாங்கிக்கொள்வது ஒன்றே கோபம் வராமல் தடுக்க ஒரே வழி.

கடைசியாக –

கோபத்தைப் பற்றி, காஞ்சிப் பெரியவர்கள் குறியுள்ள கருத்தை அப்படியே கொடுத்து முடிக்கிறேன்.

அவர் சொல்கிறார்:

"நமக்கு அநேக சந்தர்ப்பங்களில் கோபம் வருகிறது: முக்கியமாக, இரண்டு விதங்களில் கோபம் வருகிறது.

ஒருவன் ஒரு தப்புக் காரியம் செய்தால் அவனிடம் கோபம் ஏற்படுகிறது. அல்லது ஒருவன் நம்மைத் தூஷித்தால் அவனிடம் கோபம் வருகிறது. யோசித்துப் பார்த்தால் இந்த இரண்டு விதங்களிலும், எவரிடமும் கோபம் கொள்வதற்கு நமக்கு யோக்கியதை இல்லை என்று தெரியும்.

ஒருவன் தப்புப் பண்ணுகிறான் என்றால் கோபம் கொள்கிறோமே, அப்படியானால் நாம் தப்புப் பண்ணாதவர்களா? ஒருவனைப் பாபி என்று நாம் துவேஷிக்கும் போது, நாம் அந்த பாபத்தைப் பண்ணாதவர்தானா என்று நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும். காரியத்தில் பண்ணாவிட்டாலும் மனசால் பண்ணிக்கொண்டேதான் இருக்கிறோம். நம்மைவிடப் பாபமும் தப்பும் பண்ணுகிற வர்கள் இருக்கலாம். நம் மனச ஏதோ ஒரு அளவுக்குப் பக்குவம் அடைந்திருப்பதால், நாம் இந்த அளவு பாபத்தோடு நிற்கிறோம். அவனுடைய மனச்கு இந்தப்

பக்குவம்கூட வரதாதால், இன்னும் பெரிய பாபம் பண்ணுகிறான். நாம் செய்திர தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்வதற்கு எத்தனை பாடுபட வேண்டியிருக்கிறது? நம்மையும்விட மோசமான நிலைக்கு இறங்கிப் பாபங்களைச் செய்யப் பழகிலிட்ட இன்னொருத்தனின் மனச்க்கும் அதிலிருந்து மீண்டும் சிரமமான காரியம்தான். அப்படிப்பட்டவனோடு நாம் சேர்ந்திருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. அல்லதுங்கத்தை விட்டு ஸத்ஸங்கத்தில் சேர்வதுதான் ஆத்மாபிலிருத்திக்கு முதல் படி என்று சகவசாஸ்திரங்களும் சொல்கின்றன. ஆனால் பாபிகளை நாம் வெறுப்பதிலும் கோபிப்பதிலும் பயனில்லை. 'அவர்களுடைய மனசம் நல்ல வழியில் திரும்ப வேண்டும்' என்று பிராரததிப்பதொன்றே நாம் செய்ய வேண்டியது. ஈவராநுக்கிரகத்தில், நம்மில் யாருக்காவது அநுக்கிரக சக்தி கிடைத்திருந்தால், அதை இந்தப் பாவிகள் கரையேற வதற்கே உபயோகிக்க வேண்டும்.

'நம் கோபம் எதிராளியை மாற்றாது. அவனுக்கு நம்மிடத்தில் கோபத்தை உண்டாக்குவதுதான் அதன் பலன். இரண்டு பக்கங்களிலும் துவேஷம் வளர்ந்து கொண்டே போகும். ஒருவன் தன் தப்பைத் தானே உணர்ந்து திருந்தச் செய்யாமல், நம் கோபத்துக்குப் பயந்து நடந்து காட்டுவதில், நமக்குப் பெருமையில்லை. இது நிலைத்தும் நிற்காது. அன்பினாலேயே பிறரை மாற்றுவது தான் நமக்குப் பெருமை; அதுதான் நிலைத்து நிற்கும்.'

'இருத்தன் பாபம் செய்ய, அவனுடைய மனச, சந்தாபபம் இரண்டும் காரணமாகின்றன. நாம் பல பாபங்களைச் செய்யாமல் சந்தர்ப்பங்களே நம்மைக் கட்டிப் போட்டிருக்கலாம். எனவே, ஒரு பாபியைப் பார்க்கும் போது, 'அம்பிகே! இந்தப் பாபத்தை நானும்கூட செய்திருக்கலாம். ஆனால், அந்தச் சந்தர்ப்பம் தராமல் நீகிருபை செய்தாய். அந்தக் கிருபையை இவனுக்கும் செய்யம்மா' என்று பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

'இரண்டாவதாக, நம்மை ஒருத்தர் துவேஷிக்கிறார் என்றும் கோபம் கொள்ள வேண்டியதில்லை. நாம்

எத்தனை தூஷணைக்குத் தக்கவர் என்பது நம் உள்மனக்குத் தெரியும். ஒரு வேளை நம்மைத் தூஷிக்கிறவர் நாம் செய்யாத தவறுக்காக நம்மைத் திட்டிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், நாம் செய்த தவறுகள் அதைவிடப் பெரியவை என்று நம் அந்தரங்கத்திற்குத் தெரியும். நம் தவறுகளைக் குழுவிக்கொள்வதற்காக, ஒவ்வொரு நாளும், அம்பாளிடம் பச்சாதாபத்துடன் அழவேண்டிய நிலையில் தான் இருக்கிறோம். இந்த நிலையில் உள்ள நாம் பிறரைத் தப்புக் கண்டுபிடித்துக் கோபிக்க நியாயம் ஏது?

'நாம் தப்பே செய்யவில்லை என்றால், அப்போது பிறரைக் கோபிக்கலாமா என்றால், இப்படித் தப்பே பண்ணாத நிலையில் நாம் அன்புமயமாகி விடுவோம். அப்போது நமக்குப் பாவியிடமும் கருணை தவிர வேறு எந்தப் பாவனையும் இராது, கோபமே உண்டாகாது. நாம் தப்புச் செய்தவர்கள் என்றாலோ, நமக்குப் பிறரைக் கோபிக் கோபிக் கோபிக்கியதை இவ்வை, தப்பே பண்ணாத நிலையிலோ, எல்லாம் அம்பாள் வீலைதான் என்று தெரிகிறது, வீலையில் யானரப் பூஜிப்பது, யானரத் தூஷிப்பது? எப்படிப் பார்த்தாலும் கோபம் கூடாதுதான்.

மனிதனைப் பாபத்தில் அழுத்துகிற இரண்டு பெரும் சக்திகள், 'காமமும் குரோதமுமே' என்கிறார், கிருஷ்ண பரமாத்மா. அதாவது, நம் கோபத்தினால் நமக்கே தான் தீங்க செய்து கொள்கிறோம். பெரும்பாலும், நம்முடைய கோபத்தை எதிராளி பொருட்டுத்துவதே கிடையாது. ஆத்திரபபடுவதால், நாமே நம் மனச, சர்வம் இரண்டையும் கெடுத்துக் கொள்வதோடு சரி. அன்பாக இருப்பதுதான் மனிதனின் ஸ்வபாவமான தாமம். அதுதான் ஆனந்தமும். அன்பு நமக்கும் ஆனந்தம்; எதிராளிக்கும் ஆனந்தம். 'அன்பே சிவம்' என்பார்கள். நாம் எல்லாரும் அன்பே சிவமாக அமர்ந்திருக்கப் பிரயாசைசப்பட வேண்டும்."

11

மதுவும் மதமும்

மதுப் பழக்கம் உள்ள ஒருவனே மதுவினால் விளையும் தீமைகளைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்க முடியும்.

'எனக்கு இருபதாண்டுகளாக அந்தப் பழக்கம் உண்டு' என்பது ஒன்றும் புதிய செய்தியல்ல.

அந்தத் தார்மீக ஒழுக்கை கேட்டிற்கு நான் வக்காலத்து வாங்க வரவில்லை.

ஆனால், 'சட்டத்தினால் மதுவை ஒழிக்க முடியாது' என்று நான் வாதிட்டிருக்கிறேன்.

சட்டம் போட்டு ஒன்றை மறைக்க, மறைக்க அது பற்றிய ஆஸ்களே கிளாந்து எழும்.

முழுக்க முடிக்கொண்டிருக்கும் பெண்ணைப் பார்க்க விரும்பும் கண்ணைப்போல், முழுக்க மறைக்கப் பட்ட ஒன்றைச் சுலவக்க விரும்புவது மனித இயல்பு.

ஆகவேதான், 'மதுப்பழக்கம், விலைமாதர் உறவு இரண்டையும் சட்டத்தின் மூலம் ஒழிக்க முடியாது' என்று நான் வாதிடுகிறேன்.

அடுத்தவற்றுக்கு தீமை பயக்கக்கூடிய சமுதாய ஒழுக்கக்கேட்டை மட்டுமே சட்டம் தடுக்க முடியும்.

தனிமனிதனின் ஒழுக்கத்திற்கு அது உத்தரவாதம் தேடமுடியாது.

காரணம் - அவன், எங்கேயாவது மறைந்து நின்று கொண்டு, அந்த ஒழுக்கை கேட்டிற்குப் பலியாவான்.

ஆகவே, மது, விலைமாதர் என்ற இரு விஷயங்களில் அமுத்தமான 'நீதி' போதனையே, மனிதனின் மனத்தை மாற்ற முடியும்.

"குடித்தால் உன் உடம்பு கெடும்.

மலத்துக்கும் சோற்றுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாது காரணம் இவ்வாமல் வீண் பகைகளைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும்.

நீ என்ன சொன்னாலும் உலகம் உண்ணே நம்பாது.

நீ நிதானமாகப் பேசினாலும்கூட, 'இது குடிகாரன் பேச்சு' என்று தள்ளிவிடும்.

நீ குடிக்கும் மது, உன் குடும்பத்தின் வாழ்வைக் குடித்துவிடும்.

உன் வருமானம் பாழாகும்.

செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் செய்ய வேண்டிய காலத்தில் செய்ய முடியாது.

மதுவினால் நீ நோயுற்றால், உன்க்காக யாரும் வருத்தப்பட மாட்டார்கள்.

குடும்பத்தாலும் சமுதாயத்தாலும் ஒதுக்கப்பட்ட புல்வாக, பூச்சியாக நீ மாறிவிடுவாய்.

நற்குலப் பெண்கள் உன் அருகில் வரவே பயப்படுவார்கள்.

மொத்தத்தில் நீ மனிதனாகவே வாழ முடியாது."

- இப்படி அவனுக்கு இடித்துக் காட்டினால், ஒரு கட்டத்தில் இந்த அனுபவம் அவனுக்கு வந்து, மதுவைக் கைவிட்டு விடுவான்.

ஆகவேதான், இத்தியா தோன்றிய காலத்தில் இருந்து பின் இந்து மதம் பிறந்த காலத்தில் இருந்து மதுவுக்கு எதிராக மதம் வாதாடிப் போதித்திருக்கிறதே தலிரி, அரசர்களிடம் தன் சக்தியைப் பயன்படுத்தி, அதைத் தடைசெய்யச் சொன்னதில்லை.

"மது உள்ளே போணால், மது வெளியே போகும்."

“சாராயத்தை உள்ளே போட்டால் பூராயம் எல்லாம் வெளியே வந்துவிடும்.”

“குடிகாரன் பேச்க விடிஞ்சாக்கப் போச்சு.”

“கள்ளுக் குடிச்சவனுக்குச் சொல்லுப் புத்தி ஏற்றாது.”

— இவையெல்லாம் சிராமத்துப் பழமொழிகள்.

மதுவிலக்குப் பிராச்சாரம், இந்தியாவில் பல கோணங்களில், பல விதங்களில், பல கட்டங்களில் நடைபெற்று வந்திருக்கிறது.

அப்பொழுதெல்லாம், நாட்டிலே குடிகாரர்கள் குறைவாகவே இருந்தார்கள்.

என்று மதுவிலக்குச் சட்டம் வந்ததோ, அன்றிலிருந்துதான் குடிப்பவர்கள் அதிகமானார்கள்.

ஆகவே, இந்த வகையிலும் மதம் போதித்து எழுப்பும் தார்மீகச் சக்தியை சட்டம் உருவாக்க முடியாது.

இந்துமதம், மது உண்பவர்களையே ‘அரக்கர்கள்’ என்று அழைத்தது.

மதுவினால் மதியிழுந்தோர் கதைகள் இந்துமத ஏடு களில் ஏராளம், ஏராளம்.

எங்கள் குடும்பத்தில் நான்தான் குடிக்கப் பழிய முதல் மனிதன்.

எனக்கு முந்திய தலைமுறையில் ஒவ்வொருவரும் குடித்துவிட்டு வருவோனாக் கண்டால், காலால் உதைப் பார்கள்.

என் தந்தை ஒரு கிராம முனிசிப்பையே அப்படி உதைத்திருக்கிறார்.

அந்தாளில், அரசாங்கம் வைசென்ஸ் கொடுத்தாலும் ஊருக்குள்ளே கள்ளுக்கடையோ சாராயக் கடையோ

வைக்க, எந்தக் கிராமத்திலும் யாரும் இடம் கொடுக்க மாட்டார்கள்.

குடித்துவிட்டுச் சபைக்கு வரும் ஒருவனை அந்தாளில் காணவே முடியாது.

குடிப்பவனுக்குப் பெண் கொடுக்க மாட்டார்கள்.

காரணம், இந்து மதத்தின் உணர்ச்சிகரமான போதனை அவ்வளவு சக்தி வாயந்ததாக இருந்தது.

தாங்கள் குடிப்பதற்குப் பெரும்பாலோர் சொல்லும் காரணம் — ‘கவலைகளை மறப்பதற்கே’ என்பதாகும்.

ஒரு இடத்தில் கம்பன், இதனை, சக்ரீவன் வாய்மொழியாக மிக அழகாகச் சொல்லுகிறான்.

“நெருப்பை நெய்யால் அணைத்தேன்” என்கிறான்.

கவலைக்காகக் குடிக்க ஆரம்பித்தால், உள்ளே போய் விழுந்த மது, அந்தக் கவலையை அதிகப்படுத்துமே தவிரக் குறைக்காது.

ஒரு குடிகாரன், குடிக்க ஆரம்பிக்கும்போது, எதை நினைத்துக்கொண்டு குடிக்கத் துவங்குகிறானோ, அருதான் அவன் குடித்து முடித்துத் தூங்கும்வரை விசுவருபம் எடுத்து நிற்கும்.

முதல் ரவுண்டு குடிக்கும்போது, ‘ஒருவனை உதைக்க வேண்டும்’ என்று நீ நினைத்தால் மூன்றாவது ரவுண்டு முடிந்ததும், அவனைத் தேடி உண்ணப் போகச் சொல்லுமே தவிர, அந்தக் கோபத்தை அது குறைக்காது.

அதனால்தான், மேலை நாட்டார் தனியாகக் குடிப்பது இல்லை.

‘சொசைட்டி டிரிங்கிங்’ என்று கூட்டம் கூட்டமாகக் குடிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

குடித்துவிட்டு நாட்டியமாடத் தொடங்கினார்கள்.

விளைவு -

'எவ்வளவு குடிக்கிறோம்' என்ற அளவு தெளியாமல் அறப் பூர்விலேயே மாண்டு போனார்கள்.

தனியாகக் குடித்தால், கவலையின் அளவு அதிக மாகிறது. கூட்டமாகக் குடித்தால், குடிக்கும் அளவு அதிகமாகிறது.

நமது புராணங்களில், 'குடிப்பவனது வயிறு பெரிதாக இருக்கும்' என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்.

அரக்கர்களின் வயிற்றை அப்படியே வர்ணிக்கிறார்கள்.

இது ஒரு மருத்துவ உண்மை.

குடிக்க குடிக்க, வயிற்றுக்குள்ளே 'Fluid' உற்பத்தியாகிறது.

'வயிறு மகோதரம்' போல் ஆகிலிடுகிறது.

சரவில், 'Liver Sirosis' என்ற நோய் உற்பத்தி யாகிறது.

ஆரம்ப காலத்தில், குடிகாரர்கள் நிறையச் சாப்பாடு சாப்பிடுவார்கள்.

நான் ஆக ஆக, குடி அதிகமாகி, சாப்பாடு குறைந்துவிடும்.

'மரணம் வாசல் வரைக்கும் வந்துவிட்டது' என்பது இதன் பொருள்.

தண்ணீரையும் நாம் குடிக்கிறோம்; பாலையும் குடிக்கிறோம்.

ஆனால், எதையும் 'குடி' என்று அழைப்பதில்லை.

இதை மட்டும் ஏன் 'குடி' என்கிறோம்?

இது ஒன்றுதான், உயிரைக் குடிக்கிறது.

குடியைப்பற்றிச் சொல்கின்ற புராண இதிகாசங்கள் எல்லாம், 'அவர்கள் குடித்தார்கள்' என்று கூறிலிட்டு அதன் மூலம் என்னென்ன தவறுகள் செய்தார்கள் என்பதையே விவரிக்கின்றன.

வள்ளுவர், சுருக்கமாக, 'நஞ்சண்பார் கள்ளுண் பவர்' என்றார்.

'இந்திரன் மதி மயங்கி, அகவிளை கெடுக்கப்பட்ட தற்கும் மதுவேதான் காரணம்' என்று ஓர் உபன்யாசர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

என் அனுபவத்தில், சராசரி மூளை சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்து கடைசியில் முட்டாள்தனமாக முடிவெடுக்கும்படி வைப்பது மது ஒன்றே.

இரவு நேரத்தில், அக்கம் பக்கத்தார் விழித்துக் கொள்ளும்படியாகக்கூட நான் சத்தம் போட்டிருக்கிறேன்.

எவ்வளவு அறிவுள்ள மனிதனையும் முட்டாளாக்கிலிடும் அந்த மதுவிற்கு அடிமையாகி விட்டால், பிறகு மீள்வது கடினம்.

கம்பராமாயணத்தில், மதுவுண்டு மயங்கிய சுகர்வன், தன் நிவாரணக்கு இரங்கி, கீழ்க்கண்டவாறு புலம்புகிறான்.

"உறவுண்ட சிந்தை யானும்
உரைசெய்வான்! ஒருவற்கு இன்னம்

பெறல்உண்டோ? அவரால் ஈண்டுயான்
பெற்றபேர் உதவி; உற்றது

இறல்உண்டோ? என்னின் தீவான்

இருந்தபேர் இடரை எல்லாம்
நறவுண்டு மறந்தேன்! கானை

நானுவல், மைந்த!" என்றான்.

எயின் ஆது அவால், மற்று எழைமைப் பாவது என்னோ?
'தாய் இவள் மனைவி' என்னும் தெளிவு இன்றேல்!

தருமம் என் ஆம்?

விவிலை ஜூந்தின் ஒன்று ஆம்; அன்றியின் திருக்கு நீங்க மாண்பின் மயங்குகின்றோம்; மயங்கினமேல் மயக்கம் வைத்தோம்.

‘தெளிந்து தீவிளையைச் செற்றார் பிறவியின் தீர்வர்’ என்ன தீவிந்திலா உணர்வி ஜோரும் வேதமும் விளம்ப வேயும் தெளிந்து உறை புழவை நீக்கி, நூவு உண்டு நிறைகின் ரேணால்

அளிந்து அகத்து: எரியும் தீயை நெய்யினால் அவிக்கின் ராரின் ‘தனனைத்தான் உணரத் தீரும், தகைறுறு பிறவி’ என்பது என்னாத்தான் மறையும் மற்றத் துறைகளும்

இசைத்த எல்லாம் முன்னை, தான் தன்னை ஓராமுழுப்பினி அழுக்கின் மேலே பின்னைத்தான் பெறுவது அம்மா; நூவுண்டு திணைக்கும் பித்தோ?

அளித்தவர் அஞ்சம் நெஞ்சின் அடைத்தவர், அறிவில் மூழ்கிக் குளித்தவர், இன்ப துன்பம் குறைந்தவர், அன்றி வேரி ஒளித்தவர் உண்டு, மீண்டும் இவ்வுவகு எல்லாம் உணர ஒடிக்

களித்தவர் எய்தி நின்ற கதின்று கண்டது உண்டோ? செற்றது பகைகூர், நாட்டார் செய்தபேர் உதவி தானும் கற்றதும், கண்கூடாகக் கண்டதும், நிலைவை வாளர் சொற்றதும், மானம் வந்து தொடர்ந்ததும் படர்ந்த இன்பம் உற்றதும் உணரார் ஆயின் இறுதிவேறுஇதனின் உண்டோ? வஞ்சமும், களவும், பொய்யும், மயக்கமும் மரபுஇல் கொட்டும் தஞ்சம் என்றாரை நீக்கும் தன்மையும், களிப்பும் தாக்கும் கஞ்சமெல் அணங்கும்தீரும், களினால்! அருந்தினாரை நஞ்சமும் கொல்வது அல்லால்; நரகினை நல்காதுஅன்றே கேட்டன் ‘நறவால் கேடுவரும்’ என; கிடைத்த அச்சொல் காட்டியது; அனுமன் நீதிக் கல்வியால் கடந்து அல்லால் மீட்டு இனி உரப்பதே என்ன? விரைவின் வந்து அடைந்த வீரன்

மூட்டிய வெகுளி யால்யாம் முடிவதற்கு ஆயம் உண்டோ? “ஆய நான் அஞ்சினேன்; இந்நறவினின் அரிய கேடு;

கையினால் அன்றி யேயும் கருதுதல் கரும் அன்றால்; வெய்யது ஆம் மதுவை; இன்னம் விரும்பினேன் என்னின் செய்ய தாமரைகள் அன்ன சேவி சிதைக்க” என்றான் வீரன்!

இந்தக் கட்டுரைத் தொடரில், நான் ஏன் மதுவிலக்குப் பிரச்சாரம் செய்ய வருகிறேன் என்றால், சில வேதங்களையும், கம்பராமாயணத்தையும், திருக்குறளையும் படித்தது - ஒன்று;

என் அனுபவம் - இரண்டு.

மதுவினால், உண்மையிலேயே நான் போய்ச் சேர வேண்டிய ஊருக்குப் போய்ச் சேர முடியாமல் ரயிலைத் தவற விட்டிருக்கிறேன்.

வாழ்க்கை ரயிலையும் தவற விட்டிருக்கிறேன்.

ஒரு இந்து, மது அருந்துவதை மதம் நியாயப் படுத்தவில்லை.

வழக்கம்போவலவே அவளைத் தட்டிக் கொடுத்துத் தர்ம போதனை மூலம் திருப்புகிறது.

மது விலக்கை சரியாகச் செயல்படுத்த வேண்டும் என்றால், அது நமது போலீஸ்காரர்களால் இயலாது.

மத விரிவுரையாளர்களால் மட்டுமே இயலும்.

12 பக்குவம்

'பக்குவம்' என்பது என்ன?

ஒரு மனிதன் பக்குவம் அடைவதற்கு முன் உள்ள நிலை என்ன?

அடைந்த பின் காலையும் நிலை என்ன?

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், சில அற்புதமான உவமைகளைக் கூறுகிறார்.

ஒன்று...

குடத்தில் தண்ணீர் மொள்ளும்போது 'பக்பக்' கென்று சத்தம் உண்டாகிறது.

குடம் நிரம்பியதும் அச்சத்தம் நின்று விடுகிறது.
இரண்டு...

ஒரு வீட்டில் விருந்துக்குப் பலரை அழைத்தால் முதல்முதலில் அவர்கள் போடும் சத்தம் அதிகமாக இருக்கும்.

சாப்பிட உட்காரும் வரையில் அச்சத்தம் இருக்கும்.

இவையில் அன்னம் பரிமாறி விருந்தினர்கள் சாப்பிடத் தொடங்கியதும், முக்காலவாசிச் சத்தம் நின்றுவிடும்.

கடைசியாகத் தயிர் பரிமாறும்போது, அதை உண்ணும் 'உஸ், உஸ்' என்ற சத்தம்தான் கேட்கும்.

மூன்று...

தேவீயானது, மலரில் உள்ளே இருக்கும் தேவையடையாமல், இதழ்களுக்கு வெளியே இருக்கும்

வரையில் ரீங்காரம் பண்ணிக்கொண்டு பூவைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும்.

ஆனால் பூவுக்குள் நுழைந்துவிட்டால், சத்தம் செய்யாமல் தேவைக் குடிக்கும்.

நான்கு...

புதிதாக வேறு மொழியைக் கற்றுக் கொள்பவன் தான் பேசும்போதெல்லாம் அம்மொழியின் வார்த்தை களை உபயோகித்துத் தனது புது சடுபாட்டைக் காட்டிக் கொள்வான்.

அந்த மொழியில் விற்பனைனா, தன் தாய் மொழியில் பேசும்போது, அந்த மொழி வார்த்தைகளை உபயோகிப்பதில்லை.

ஐந்து...

ஒரு மனிதன் சந்தைக் கடைக்கு வெகு தூரத்தில் இருக்கும்போது, உருத் தெரியாத 'ஓ' என்ற சத்தத்தை மட்டும் கேட்கிறான்.

ஆனால், அவன் சந்தைக்குள் நுழைந்தவுடன், ஒருவன் உருளைக்கிழங்கிற்கும், மற்றொருவன் கத்திரிக் காய்க்கும் பேரம் பண்ணுவதைத் தெளிவாகக் கேட்கிறான்.

ஆறு...

சுடாத மாவுப் பலகாரம் ஒன்றைக் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் நெய்யில் போட்டால், முதலில் 'பட்பட்' என்ற சத்தம் உண்டாகும்.

அந்தப் பலகாரம் வேக வேக அதன் சத்தம் குறையும்.

முற்றிலும் வெந்தவுடன் சத்தமே கேட்காது.

- பக்குவமற்ற நிலைக்கும், பக்குவ நிலைக்கும் இடையே உள்ள விதத்தியாசத்தைப் பகவான் எவ்வளவு அழகாகக் கூறியிருக்கிறார்.

கல்லூரியில் படிக்கும்போது, ஒரு இளைஞருக்கு எல்லாமே வெடிக்கையாகத் தெரிகிறது.

கஸ்யாஜமாகிக் குழந்தை குட்டிகளோடு அவன் வாழ்க்கை நடத்தும்போது, ஒவ்வொரு வெடிக்கைக்குள்ளும் வேதனை இருப்பது அவனுக்குப் புரிகிறது.

இளமைக் காலத்து ஆரவாரம், முதுமை அடைய அடையக் குறைந்து வருகிறது.

ஒவ்வொரு துறையிலும், நிதானம் வருகிறது.

இளம் பருவத்தில் இறைவனைப்பற்றிய சிந்தனை அர்த்த புஷ்டியற்றதாகத் தோன்றும்.

வாழ்வில் அடிப்பட்டு வெந்து, நொந்து ஆண்டவனைச் சரணடைய வரும்போது, அவனது மாபெரும் இயக்கம் ஒன்று மூழியில் நடைபெறுவது புத்தியில்படும்.

பக்குவமற்றவனுக்கு நாத்திகம், அராஜகம் எல்லாமே குழியான தத்துவங்கள்.

பக்குவம் வர வர, ரத்தம் வற்ற வற்ற இந்தத் தத்துவங்கள் எல்லாம் மறுபரிசிலனைக்கு வரும்.

நடைமுறைக்கு ஒத்த சிந்தனை, பக்குவப் பட்ட பிறகே தோன்றும்.

இருப்பு வயது இளைஞனைப் பெண் பார்க்கச் சொன்னால் எல்லாப் பெண்களுமே அவன் கணகளுக்கு அழகாய்த்தான் தெரிவார்கள்.

நாற்பது வயதிற்கு மேலேதான், நல்ல பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தெளிவு அவனுக்கு வரும்.

கல்லூரி மாணவனைப் படிக்கச் சொன்னால், காதல் கதையையும் மர்மக் கதையையும் படிப்பதில்தான் அவன் கவனம் செலுத்துவான்.

காதலித்துத் தோற்றபின்தான், அவனுக்குப் பகவத் கதையைப் படிக்கும் எண்ணம் வரும்.

விளையாட்டுத்தனமான மனோபாவம் பிடிவாதத் திற்குப் பெயர் போன்று.

எதையும் சுவபத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு 'அதைவிட உலகமே கிடையாது' என்று வாதாடும்.

எதிர்த்தால் வேரொடு பிடிங்க முயலும்.
பக்குவமற்ற நிலை என்பது இரண்டு 'எக்ஸ்ட்ரீம்' நிலை.

ஒன்று, இந்த மூஸையில் நின்று குதிக்கும், அவ்வது அந்த மூஸையில் இருந்து குதிக்கும்.

பக்குவ நிலைக்குப் பெயரே நடு நிலை.
மேலை நாட்டில் ஒரு பழமொழி உண்டு.

'இருப்பு வயதிற்குள் ஒருவன் கம்யூனிஸ்ட் ஆகவில்லை என்றால் அவன் அப்பாலி: முப்பது வயதிற்கு மேலும் அவன் கம்யூனிஸ்டாக இருந்தால் அவன் மடையன்!'

- இதுதான் அந்தப் பழமொழி.
பரபரப்பான பருவ காலத்தில் கோயிலுக்குப் போனால் தெய்வம் தெரியாது என்பது மட்டுமல்ல, அங்கே சிலையில் இருக்கும் அழகுகூடத் தெரியாது.

ஐம்பது வயதில் கோயிலுக்குப் போனால், சிலையில் இருக்கும் ஜீவனும் தெரியும்.

இதில் வெறும் பருவங்களின் வித்தியாசம் மட்டுமில்லை.

பக்குவத்தின் பரிஞாம வளர்ச்சியும் அடங்கி இருக்கிறது.

ஏன், உடம்பேகூட இருபது வயதில் எந்த உணவையும் ஜீரணிக்கிறது.

நாற்பதிற்கு மேலேதானே 'இது வாய்வு,' 'இது பித்தம்' என்கிற புத்தி வருகிறது.

'டெண்டன்' என்ற ஆங்கில வார்த்தைக்குச் சரியான தமிழ் வார்த்தை எனக்குப் புரியவில்லை.

'முறுக்கான நிலை' என்று அதைக் கூறவாம்.

அந்த நிலையில் 'எதையும் செய்யலாம், 'எப்படியும் செய்யலாம்,' என்கிற 'திமிர்' வருகிறது.

அதில் நன்கு அருபவப்பட்ட பிறகு, 'இதைத்தான் செய்யலாம்,' 'இப்படித்தான் செய்யலாம்' என்ற புத்தி வருகிறது.

இவி விஷயத்திற்கு வருகிறேன்.

'ஞான மார்க்கப் பக்குவமும் அப்படிப்பட்டது தான்' என்பதைக் கூறவே இவற்றைக் கூறினேன்.

உள்ளம் உடலுக்குத் தாவி, உடல் ஆண்மாவுக்குத் தாவிய நிலையே, பக்குவப்பட்ட நிலை.

தேவேப் பிடிக்கப் போகும் குழந்தை, அதையே அடிக்கப் போகும் மனிதனாக வளர்ச்சியடைகிறது.

அதற்குப் பிறகு, அந்தத் தேவீடுமேகூட அனுதாபம் காட்டும் ஞானியாக அந்த மனிதன் மாறி விடுகிறான்.

இன்றைய பக்குவம் இருபதாண்டுகளுக்கு முன் எனக்கு இருந்திருந்தால், எனது அரசியலில்கூட முரண்பாடு தோன்றியிருக்காது.

வெறும் உணர்ச்சிக் கொந்தனிப்பில், நன்மை தினமக்களை உணரும் நிதானம் அடிப்பட்டுப் போகிறது.

அரம்பத்தில் 'இதுதான் சரி' என்று ஒன்றை முடிவு கட்டிவிட்டு, பின்னால் 'இது தவறு' என நாமே சொல்ல வேண்டிய நிலை வருகிறது.

சரியாகக் கணக்கிட்டால், மனித வாழ்க்கைக்கு மூன்று கட்டங்கள்.

முதற் கட்டம் - ஒன்றுமே புரியாத உணர்ச்சிக் கூத்து.

இரண்டாவது கட்டம் - ஏதோ இருப்பதாக, ஆணால் தெளிவாகத் தெரியாத, மயங்கிய நிலை.

மூன்றாவது கட்டம் - பிரபஞ்சம் எவ்வளவு பெரியது என்றும், நமக்கும் மேலே ஒரு நாயகன் இருக்கிறான் என்றும் முழு நம்பிக்கை கொண்ட, ஞானநிலை.

இந்த மூன்றாவது நிலையை முதற் கட்டத்திலேயே எய்தியவர்கள் பலர் உண்டு.

சுவாமி விவேகானந்தரைப் போல, வளைந்து கொண்டே வளர்ந்த மரங்கள் உண்டு.

அவர்கள் எவ்வாம் பூர்வ ஜென்ம புண்ணியத்தால் அந்த நிலையை எய்தியவர்கள்.

மற்றவர்கள், அனுபவத்தின் மூலமாகத்தானே பக்குவ நிலையை அடைய வேண்டியிருக்கிறது!

எகிப்து மன்னன் பாருக், பட்டம் துறந்து பாரிஸ் நகரில் சீரழிந்தபோதுதான், 'மனிதாபிமானம்' என்றால் என்ன என்பதை உணர முடிந்தது.

ஆனால், அரண்மனை வாசத்திலேயே அதனை உணர்ந்து கொண்ட சித்தார்த்தன், கௌதம புத்தரான வரலாறும் நம்முடைய நாட்டிலே உண்டு.

தூக்கத்திற்கும் விழிப்பிற்கும் நடுவே தடுமாறும் மனிதர்கள் நம்முடைய நாட்டிலே மிக அதிகம்.

ஒன்று, தூங்குவதென்றால் நிம்மதியாகத் தூங்கி விடவேண்டும்.

விழிப்பதென்றால் சறுகறுப்பாக விழித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

தூக்கமும் விழிப்புமாக இருப்பதால் தூக்கத்தின் பலனும் கிட்டாது, விழிப்பின் பலனும் கிட்டாது.

'மனப்பக்குவம்' என்பது அனுபவங்கள் முற்றிப் பழுத்த நிலை.

அந்த நிலையில், எதையிடே 'இல்லை' என்று மறுக்கின்ற எண்ணம் வராது.

'இருக்கக் கூடும்' என்றே சொல்லத் தோன்றும்.

எனது நண்பரும் முன்னாள் அமைச்சருமான தோழர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள், ஒரு கட்டுரையில் "நாஸ்திகன் தன் கொள்கையில் தெளிவாகவே இருக்கிறான்" என்றும், "ஆஸ்திகன்தான் தடுமாறுகிறான்" என்றும், "கடவுள் இல்லை என்பதை நாஸ்திகன் உறுதியாகச் சொல்லுகிறான்" என்றும், "உண்டு என்பதற்கு ஆஸ்திகன் ஒழுங்காக விளக்கம் தர முடியவில்லை" என்றும் எழுதியிருக்கிறார்.

நல்லது.

'இல்லை' என்று சொல்பவனுக்கு எந்தப் புத்தியும் தேவையில்லை.

எதைக் கேட்டாலும் 'இல்லை' என்று சொல்ல முட்டாளாலும் முடியும்.

ஆனால், 'உண்டு' என்று சொல்பவனுக்குத்தான், அதை நிலைநாட்டப் போதுமான அறிவு தேவைப்படும்.

"பூமிக்குக் கிழே என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்டால் 'எதுவுமே இல்லை' என்று குழந்தைகூடப் பதில் சொல்லிவிட முடியும்.

ஆனால் "அடியிலே நீர்; அதன் கிழே நெருப்பு" என்று சொல்ல விஞ்ஞான அறிவு வேண்டும்.

பாத்திரம் செய்பவனுக்குப் பல நாள் வேலை; போட்டு உடைப்பவனுக்கு ஒரு நாள் வேலை.

நாஸ்திகன் எப்போதுமே தெளிவாக இருக்க முடியும்.

காரணம் எதைக் கேட்டாலும், எந்திரம் போல் 'இல்லை இல்லை' என்று மட்டுமே அவன் பதில் சொல்லப் போகிறான்.

நன்றாகத் தலையாட்டத் தெரிந்த அழகர் கோயில் மாட்டை விடவா அவன் உயர்ந்து விட்டான்.

ஆனால் ஆஸ்திகனோ, விழுதிக்கு ஒரு காரணம், குங்குமத்திற்கு ஒரு காரணம், திருமணனுக்கு ஒரு காரணம் சொல்லியாக வேண்டும்.

சொல்வது மட்டுமல்ல, எதிரியையும் ஒப்புக் கொள்ள வைக்க வேண்டும்.

ஒன்றை ஒப்புக்கொண்டு, அதன் உட்கீற்றுகளை விவரிப்பதற்குத் தகுந்த பக்குவம் தேவை.

ஆஸ்திகன், பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் முதல் இயக்கம் வரையில் கண்டுபிடிக்க முயலுகிறான்.

நூனைம், மரணம் இரண்டையும் அவன்தான் ஆராய்கிறான்.

அப்படி ஆராய்ந்து இந்து வேதாந்திகள் செய்த முடிவை இதுவரை விஞ்ஞானம் தாண்டியதில்லை.

வேதங்களின் முடிவையே, விஞ்ஞானம் தன் முடிவாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆனால், விஞ்ஞானமும் அறியாமல், மெய்ஞ்ஞானமும் அறியாமல், அஞ்ஞானத்தைக் கொண்டு உழுவும் நாஸ்திகனுக்கு, 'எல்வாம் இயற்கையாக நடக்கின்றன' என்று

சொல்லத் தெரிகிறதே தவிர, அந்த இயற்கை என்பது என்னவென்று சொல்லத் தெரியவில்லை.

பக்குவ நிலைக்கும், பக்குவமற்ற நிலைக்கும் வேறுபாடு இதுதான்.

"கோயிலுக்குப் போய் ஏன் தேங்காய் உடைக்க வேண்டும்?"

"அப்படிக் கோயிலிலே என்ன இருக்கிறது?" என்று நாஸ்திகள் கேட்கிறான்.

அந்தத் தேங்காயை உடைக்கும் வரையில், 'அந்தத் தேங்காய்க்குள் என்ன இருக்கிறது?' என்பது அவனுக்குத் தெரியுமா?

அதில் வழுக்கையும் இருக்கலாம், முற்றிய காயும் இருக்கலாம்.

ஆகவே, உடைத்த பின்பே காயைக் கண்டு கொள்ளும் மனிதன், உணர்ந்த பின்பு தெய்வத்தைக் காண முடியும் என்பது உறுதி.

'கடவுளே இல்லை' என்று வாதாடியவன் எவனும் 'எனக்கு மரணமே இல்லை' என்று வாதாட முடிய வில்லையே!

மரணம் என்று உணர்ப்படும்போதே சிலருக்குப் பக்குவம் வருகிறது.

எனக்குத் தெரிந்த மிகப் பெரிய நாஸ்திகர் கூட தமது அந்திம காலத்தில், யார் கொடுத்த விழுதியையும் பூசிக் கொண்டார்கள்.

மரணத்தின் பின் எங்கே போகப் போகிறோம் என்று நிச்சயமாகத் தெரியும் வரை ஈசுவரன் ஒருவன் இருப்பது உறுதி.

நன்கு பக்குவப்பட்டவர்கள், தம் வாழ்நாளிலேயே காணமுடிகிறது.

இப்போதெல்லாம், 'போலித்தனம் எது? பொய் எது? சரியானது எது?' என்பதைக் கண்டுகொள்ளக்கூடிய தெளிவு எனக்கு வந்து விட்டது.

காரணம், வயது மட்டுமல்ல; பக்குவம்.

செருப்புப் போடாத காலத்தில், மலத்தை மிதித்திருக்கிறேன். அதனால், இப்போது செருப்புப் போடுகிறேன்.

கடலை மாவில் செய்த பலகாரத்தைச் சிறுவயதில் விரும்பிச் சாப்பிட்டேன்; இப்போது அது தவறு என்பதை உணருகிறேன்.

என் முன்னால் ஒரு வாதியையும் பிரதிவாதியையும் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, 'யார் நிரபராதி' என்று சொல்லச் சொன்னால், அவர்களது வாக்குமூலங்கள் இல்லாமலேயே, நான் அவர்களைக் கண்டுபிடிப்பேன்.

அரசியலில்கூட 1969-ல் நான் எடுத்த முடிவுக்குத் தான் 1971-ல் பலபேர் வந்தார்கள்.

1972-ல் எனது பெருந்தலைவரே வந்தார்.

1977-ல் பெரும்பாலோர் வந்திருக்கிறார்கள்.

என்னுடைய தீர்க்கதறிசனத்துக்கு முதல் அடிப்படை அறிவுல்ல; அனுபவம்.

தலைப்பை மீண்டும் நினைவுபடுத்தினால், அதன் பெயரே 'பக்குவம்'.

13

இறைவனின் நீதிமன்றங்கள்

முன்னுரை

மனித வாழ்க்கையில் பல்வேறு சிக்கல்கள் இருக்கின்றன.

வானிலும், மண்ணிலும் பல்வேறு கோளங்கள் இயங்குகின்றன.

மனித உடம்பிலிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான நரம்புகள் போல், வாழ்க்கையில், ஆயிரக்கணக்கான சாலைகள் ஒன்றையொன்று வெட்டிக் கொண்டு போகின்றன.

குளங்களில் அலைகள் ஒன்றிலிருந்து பத்தாக, பத்திலிருந்து நூறாகக் கிளைத்துக் கொண்டே செல்கின்றன.

எங்கே தொடக்கம் எங்கே முடிவு என்பது ரசசியமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வளவு சிக்கல்களையும் விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்க ஒரு நீதிமன்றம் போதாது.

மற்ற மதங்களில் 'சப்ரீம் கோர்ட்' மட்டுமே இருக்கிறது.

ஒரே நாயகனுடைய விசாரணைக்கு ஒரு கோடி வழக்குகளும் வைக்கப் பெறுகின்றன.

அதனால் வழக்குகள் பைசலாவதில் தாமதமாகின்றன.

வழக்கின் தரத்திற்கேற்ப பெஞ்சு கோர்ட்டுகளும், செஷன்ஸ் கோர்ட்டுகளும், உயர்நீதி மன்றங்களும், சப்ரீம் கோர்ட்டும் அவற்றைப் பகிர்ந்து கொண்டு விசாரிப்பதை பூமியில் நாம் பார்க்கிறோம்.

இந்த அடிப்படையில்தான், இந்து மதத்தில் 'இறைவனின் நீதிமன்றங்களும் அமைந்து இருக்கின்றன.

பெஞ்சு கோர்ட் நீதிபதிகளாகச் சில தேவதைகள்.

மொபைல் கோர்ட் நீதிபதிகளாகச் சில தேவதைகள்.

அப்படியே படிப்படியாக விசாரிக்கும் தெய்வங்கள்.

இவற்றில் சிவன், பிரம்மா, விஷ்ணு என்ற அமைப்பு சப்ரீம் கோர்ட் அமைப்பாகும்.

கண்ணன், முருகன், விநாயகர் என்ற அமைப்பு யர் நீதிமன்ற அமைப்பாகும்.

காளியம்மன், மாரியம்மன் என்ற அமைப்பு செஷன்ஸ் கோர்ட் அமைப்பாகும்.

ஐருக்கு ஊர் காணப்படும் குடித் தேவதைகள் அமைப்பு மாஜிஸ்திரேட் கோர்ட் அமைப்பாகும்.

இறந்துபோன முதாதையர் பெஞ்சு கோர்ட் நீதிபதிகளாகும்.

குடித் சாத்தான் போன்றவை, மொபைல் நீதிபதிகளாகும்.

எண்ணிப் பார்க்கும்போது, இயற்கையான ஒரு மதத்தின் நிலைக்குத் தேடிக்கொண்ட செயற்கையான கற்பணை போலத் தோன்றும்.

ஆனால், வழக்குகள் பைசலாகும் முறையை விவரிக்கும் போது, இது எவ்வளவு உண்மை என்பது தெரியவரும்.

சிவனையோ, விஷ்ணுவையோ வணங்கி, சிக்கிராம் தீர்ப்புப் பெற்றவர் யாருமில்லை.

ஏறவேண்டிய அளவு படிக்கட்டுகளில் ஏறி இறங்கிய பின்னால், காலந்தாழ்ந்து அவர்கள் தீர்ப்பு கைக்குக் கிடைக்கிறது.

கண்ணன், முருகன், விநாயகர் போன்ற உயர்மன்ற நீதிபதிகள் ஏற்கனவே இருக்கும் சட்டங்களுக்குப் 'புது ரூலிங்' கொடுக்கிறார்கள்.

காலத்தால் மாறுகின்ற நியாயங்கள், இந்த ரூலிங்கள் விளைவாகத் தோன்றியவையே.

இந்தத் தொடர் கட்டுரையில் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சி கணக்குக்குப் படிக்கட்டுத் தீர்ப்புகளைக் காட்டுகின்றேன்.

உதாரணத்திற்கு, தலைகிழாக நடந்து எத்தனை படிக்கட்டுகள் ஏறிக் காரைக்கால அம்மையார் கூப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்புப் பெற்று முக்கியடைந்தார் என்பதைக் குறிப்பிடலாம்.

இதுபோன்ற பல செய்திகள்.

இந்தத் தொடர் கட்டுரையை இப்படி வரிசைப் படுத்திக் கொள்கிறேன்.

1. மொபைல் கோர்ட்
2. பெஞ்ச் கோர்ட்
3. மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்
4. செஷன்ஸ் கோர்ட்
5. ஷூர்கோர்ட்
6. கூப்ரீம் கோர்ட்

மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டுக்கு வரும் பெரிய வழக்குகள் செஷன்ஸ்-க்கு 'கமிட்' செய்யப்படுகின்றன.

அங்கே தீர்ப்புக் கிடைத்ததும், 'அப்பீல்' செய்யும் உரிமையோடு (Right to appeal) ஷூர்கோர்ட்டுக்கு அப்பீல் செய்யப்படுகின்றது.

அங்கேயும் தீர்ப்பு ஒரே மாதிரி இருந்தால், 'அப்பீல் செய்ய அனுமதி கேட்டு' (Leave to appeal) கூப்ரீம் கோர்ட்டிடம் அப்பீல் செய்யப்படுகின்றது.

சட்டத்திலுள்ள நண்டமுறை, தர்மத்தில் எப்படி செயல்படுகின்றது?

சமயங்களில் சட்டம், தர்மத்திற்கு விரோதமாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் தர்மம் சட்டத்திற்கு நியாயமாகவே இருக்கிறது.

கலவர வழக்கில் சில பேருக்கு இரண்டு வருடம் கடுங்காலவும் தண்டனை விதிக்கிறார் மாஜிஸ்ட்ரேட்

சில சமயங்களில், கொலை வழக்குக்கே இரண்டு வருடம் தண்டனைதான் கிடைக்கிறது செஷன்ஸில்.

அங்கே சந்தேகத்தின் பலன், எதிரிக்கு அளிக்கப் படுகிறது.

சட்டத்தி மன்றங்களில்தான் சந்தேகம் எழுகிறதே தவிர, தர்ம நீதி மன்றத்தில் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லை.

ஆகவே, தீர்ப்பு அளந்து வழங்கப்படுகிறது.

திருட்டுக் குற்றத்திற்காகப் பல வகையான தண்டனைகளைப் பலவகையான மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகள் வழங்குகிறார்கள்.

அது அவர்களுடைய மனோபாவத்தையும், அன்றைக்கு அவர்கள் குடும்பத்தில் நடந்த தகராறுகளையும் குறிக்கும்.

ஆனால், தர்ம நீதி மன்றத்தில் தண்டனை, பாவத்தை விட அதிகமாக இருக்காது.

ஏராளமான நிகழ்ச்சிகள், செவிவழிச் செய்திகள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் இதை உறுதி செய்கின்றன.

அடுத்து, மொபைல் கோர்ட் நீதிபதிகளைச் சந்திப்போம்.

(1) மொபைல் கோர்ட் நிதிபதிகள்

உலவும் ஆவிகள் பற்றி, அர்த்தமுள்ள இங்குமதம் முதல் பாகத்தில், நான் ஏற்கவே கூறியுள்ளேன். அந்த வகை ஆவிகளே 'குட்டிச் சாத்தான்' போன்றவை.

ஆசை நிறைவேறாமல் இறந்த உயிர்களும், தற்காலை செய்துகொண்ட அல்லது கொல்லப்பட்ட உயிர்களும் குட்டிச் சாத்தான்களாகின்றன என்பது என்கிறது.

இருசில சாத்தான்கள் நல்வது செய்கின்றன.

பலவந்தமாகக் கொல்லப்பட்டவர்களின் ஆவிகள் பழி வாங்குகின்றன.

சத்திய சாயிபாபா என்பவரைப் பற்றிக் கூறப்படும் தகவல்கள், அவர் பல குட்டிச் சாத்தான்களை ஏவலுக்கு அமர்த்திக் கொண்டவர் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

அவரது தலைமயிர் திடீரென்று இரும்புபோல் இருக்குமாம்; யாராவது அதைத் தொட்டால் கையெல்லாம் ரத்தமாகிவிடுமாம்.

திடீரென்று அவர் விழுதி கொடுப்பாராம்; வெறும் கையிலேயே விழுதி வருமாம்.

பிறரது கணவில் ஊடுருவும் சக்தி அவருக் கிருக்கிறது என்பது உண்மை.

குட்டிச் சாத்தான்கள் மூலமாகவே அப்படி ஊடுருவ முடிகிறது என்று நான் நம்புகிறேன்.

என்னுடைய கணவிலும் அவர் இரண்டுமுறை ஊடுருவினார்.

முதல் முறை வந்த கணவில், சத்திய சாயிபாபா அமர்ந்திருக்கிறார்; நான் கைகளால் ஊர்ந்து அவர் அருகே செல்கிறேன்.

இரண்டாவது கணவில், சத்திய சாயிபாபா அமர்ந்திருக்கும் கட்டத்துக்குள் ஒரு கரண்ட் என்னை இழுக்கிறது; நான் அதை எதிர்த்துப் போராடுகிறேன். 'கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா!' என்று நான் சப்தமிடுகிறேன். அந்தக் கரண்ட் என்னை விட்டுவிடுகிறது.

சத்திய சாயிபாபா செய்வதாகச் சொல்லப்படும் காரியங்கள் அனைத்துமே, சித்து வேலையாகவே எனக்குத் தோன்றுகின்றன.

இதே போல் பன்றிமலை கவாமிகளைப் பற்றியும் ஏராளமான கலைகள் கூறப்படுகின்றன.

அவரை ஒரு நாள் பார்க்கப் போனேன்.

அங்கிருந்த ஒரு மலர் மாலையிலிருந்து ஏழு எட்டு மலர்களை உருவிக் கைக்குள் தேய்த்தார். உடனே அனைத்தும் திருப்பதி அடசதைகளாக மாறின.

அவர் பாம்பு என்று ஒரு காசித்தில் எழுதி வைக்கிறார். அதை நீங்கள் விரலால் தொட்டால் விஷம் ஏறுகிறது.

நெருப்பு என்று எழுதி வைக்கிறார். தொட்டால் சுடுகிறது.

சந்தனம் என்று எழுதி வைக்கிறார்; தொட்டால் மணக்கிறது.

ஆங்கிலத்தில் கட்டுரை எழுதும் அளவு அவர் வெல்லுநர் அவல்.

நீங்கள் ஏதாவது விஷயம் பற்றி ஆங்கிலத்தில் கட்டுரை எழுதித் தரும்படி அவரிடம் கேட்டால் அவர் 'முருகா' என்பார். எங்கிருந்தோ டைப் அடிக்கப்பட்ட காகிதங்கள் வந்துவிடுகின்றன.

திட்டவட்டமாகக் குட்டிச் சாத்தான் ஏவல் கொண்டவர் என்றே நான் கருதுகிறேன்.

கோவை ஜெயில் ரோடில் 1950-ம் ஆண்டில் நான் தங்கியிருந்தபோது, என்னிடம் ஒரு சாமியார் வந்தார். அவர் இரண்டு ரூபாய்கள்தாம் என்னிடம் கேட்டார். கொடுத்தேன். அவர் ஒரு தாயத்துக் கொடுத்தார். அவர் காகிதத்தில் 'நல்வது நடக்கும்' என்றும், ஒரு காகிதத்தில் 'கேட்டது நடக்கும்' என்றும் எழுதித் தூரத்தில் வைத்தார். நலவடி தூரத்தில் தாயத்தை வைத்தார். தாயத்து ஊர்ந்து சென்று 'நல்வது நடக்கும்' என்ற காகிதத்தில் ஏறிற்று.

ஏதோ ஒரு ஆவியை அடக்கி வைத்திருப்பவர் போலிருந்தது அவர் செய்கை.

விதியிலே வித்தை காட்டுகிறவன், ஒரு துணிப் பொம்மையின் தலையில் அடித்தால், பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் எவ்வோருடைய தலையிலும் அடி விழுகிறது. மேலும் அவன் செய்யும் குட்டிச் சாத்தான் வித்தைகளை எவ்வாம் நிங்கள் அறிவீர்கள்.

மாஜிக் நிபுணர்களும் குட்டிச் சாத்தான்களை அடக்கியான்பவர்களே!

இந்தச் சாத்தான்களை எதிரியின் மேல் ஏவ முடியும் எனகிறார்கள் சிலர்.

எனக்கு அதில் நம்பிக்கை இல்லை.

'சோற்றிலே மலம் வந்து விழுந்தது, வீட்டிலே கல் விழுந்தது, எவ்வாம் குட்டிச் சாத்தான் வேலை' என்று சொல்வோர் உண்டு. இவை எவ்வளவு தூரம் உண்மை என்று எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால், ஆவிகள் உலவுவதும், அவையே குட்டிச் சாத்தான்கள் என்று அழைக்கப்படுவதும், அசைக்க முடியாத உண்மை.

இந்த ஆவிகளை எப்படிச் சிலர் அடக்கியான் கிறார்கள் என்ற வித்தைதான் எனக்குத் தெரியவில்லை.

குட்டிச் சாத்தான்கள் நல்லவர்களுக்கு வழித் துணையாக விளங்குகின்றன.

தீயவர்களுக்குத் திங்கு செய்கின்றன.

இந்தச் சாத்தான்கள் வயல்களைக் காவல் செய்கின்றன.

இறைவனிடமும் மனிதனிடமும் பேசுகின்றன.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், இவை மீண்டும் பிறக்கின்றன.

மனிதர்களாகவோ, மிருகங்களாகவோ தோன்றுகின்றன.

ஏழைகளுக்கு உணவு வழங்குகிறவர்கள் வீட்டைடயும், பிறர் கஷ்டத்தில் உதவுகின்றவர்கள் வீட்டைடயும், இவை காவல் காக்கின்றன.

உண்மையில், இவை மொபைல் கோர்ட் நீதிபதி களாகவே விளங்குகின்றன.

(2) பெஞ்ச் கோர்ட் நீதிபதிகள்

பாண்டிய மண்டலத்தில் கிராம தேவதைகளுக்கு திருவிழா நடைபெறும்போது, 'புரவி எடுத்தல்' என்றொரு விழா நடைபெறும்.

மண்ணாலே குதிரை செய்து கோவிலுக்கு அருகில் நிறுத்திவிடும் பழக்கமே அது.

அவர்களுடைய சக்திக்குத் தகுந்தபடி, குதிரை பெரியதாகவோ சிறியதாகவோ இருக்கும்.

ஒரு காலத்தில் குதிரை வீரர்களைக் கொரலிப் பதற்காக வந்த இப்பழக்கம், நாள்டையில் எவ்வாச் சிறு தேவதைகளுக்கும் எடுக்கின்ற பழக்கமாகி விட்டது. முத்தன், முனியன், காட்டேரி என்கிற சிறு தேவதை பெயர்களைவால்லாம் வீரனாக வாழ்ந்திருந்த யாரோ ஒருவரைக் குறிக்கும் பெயர்களே!

பாண்டிய நாட்டிலுள்ள ஜெனார் கோவில்களில் இந்தப் புரவி எடுக்கும் பழக்கம் அதிகம்.

பாண்டிய நாட்டில் ஒரு கிராமத்திலிருந்து மறு கிராமத்திற்குப் போகிறவன், வழியில் இத்தகைய மன்ற புரவிகளை ஏராளமாகச் சந்திப்பான்.

இது ஒரு வகையான வீர வணக்கம்.

எங்கள் கூரிலே 'மலையரசி அம்மன்' கோயில் என்று ஒன்று உண்டு. 'பூமலைச்சி அம்மன்' கோயில் என்றும் உண்டு.

பக்கத்து ஹர்களில், 'பொன்னழகி அம்மன்' என்ற பெயரிலும், வேறு பெயர்களிலும் அம்மன் கோயில்கள் உண்டு.

இந்த அம்மன்களைல்லாம், ஒரு காலத்தில் வாழுந்தவர்கள் என்றும், சகோதரிகள் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

அவற்றில் 'மலையரசி அம்மன்' மீது எனக்கு ஈடுபாடுண்டு.

அந்தக் கோவிலில் போய்ச் சத்தியம் செய்தால், யாருமே அதை மீற மாட்டார்கள்.

யாரிடமாவது கடன் கொடுத்து ஏமாந்தவர்கள், கோர்ட்டுக்குப் போக வழி இல்லாவிட்டால், அந்தக் கடன் பத்திரத்துக்கு ஒரு காப்பி எடுத்து மலையரசியின் கோவிலில் வைத்து விடுவார்கள். கடனை ஏமாற்றியவன் குடும்பம் அழிந்தே போய்விடும்.

நான் கண் முன்னாலேயே இதனைக் கண்டிருக்கிறேன்.

அங்கே மலையரசி நீதிபதியாகவே வாழுகிறான்.

எங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மூதாட்டி யிலுடைய மாங்கல்யத்தை அடகு பிடித்திருந்தார் ஒருவர்.

பணத்தோடு போய்க் கேட்டபோது, "தாலி வட்டியோடு மூழ்கி விட்டது" என்று கூறி அதைத் தர மறுத்து விட்டார்.

"உன் குடும்பம் சந்ததி இல்லாமல் போய்விடும்" என்று திட்டிவிட்டார் அந்த மூதாட்டி

என்ன ஆச்சரியம்!

அந்தக் குடும்பம் ஆண் வாரிக் கூடும்பமால் அழிந்து போய்விட்டது.

நமது மூதாதையர் நம்பி உரைத்த எவ்வடிமே பொய்யல்ல என்பதை நான் கண் முன்னாலேயே கண்டிருக்கிறேன்.

ஏழூப்பெண் ஒருத்திக்குத் திருமணம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவள் அழகாக இருந்ததால் பெரிய இடத்துச் சம்பந்தம் கிடைக்கும் போலிருந்தது. பொறாமைக் காரர்கள் சிலர் அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி அவதாறு கூறித் திருமணத்தைத் தடுத்து விட்டார்கள்.

அந்தப்பெண், காலையில் குளித்துவிட்டு ஈரப்படுவையோடு, இருபத்தொரு நாள்கள் அம்மன் கோவிலை வலம் வந்தாள்.

அவதாறு கூறியவர்கள் குடும்பம் சின்னா பின்னமாகி விட்டது.

பெஞ்ச் கோர்ட் நீதிபதிகளைப் போன்ற கிராமதேவதைகள் தம்மை நம்பினோரைக் காக்கிறார்கள்; அவாகள் எதிரிகளாக கருவறுக்கிறார்கள்.

முத்தாளம்மன், முத்துமாரியம்மன் போன்ற அம்மன்கள் எவ்வாம் சக்தி வாய்ந்தவை என்பதைக் குறிக்க ஏராளமான கலைகள் உள்ளன.

'ஏதாலுமொரு வகையில் அவற்றின் சக்தி வெளிப் பட்டிருக்கிறது'

சௌன்ன நகரில் ஆஸையம்மன், எல்லையம்மன், படவேட்டம்மன் என்று பல அம்மன்கள் இருக்கின்றன.

படவேட்டம்மன் என்பது, 'படை வீட்டு அம்மன்' என்பதின் மருத ஆகும்.

இவ்வைய சென்னை நகரம் பல கிராமங்களின் தொகுப்பாகும்.

மயிலாப்பூர், திருவல்லிக்கேணி, அடையாறு, வண்ணாரப்பேட்டை என்று பல கிராமங்கள் அக்காலத்தில் விளங்கின.

இவை ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்பில்லாத கிராமங்கள். இடையில் பெரும் காடுகள் இருந்திருக்கின்றன. இந்தக் கிராமங்களின் எவ்வளக்களில் சிறு தேவதைக் கோயில்கள் இருந்திருக்கின்றன!

1945-ல் சென்னை நகருக்கு வந்து இருந்தபோது கோடம்பாக்கம் பகுதி பெரும் காடாக இருந்தது. அங்கே, மிகப் பெரிய தோட்டம், 'நவாப் தோட்டம்' என்பது.

சினிமாவுக்கு அவுட்டோர் சூட்டிஸ் போகிறவர் கள் கோடம்பாக்கத்துக்குத்தான் போவார்கள்.

ஆற்காடு நவாப் குதிரைகளைக் கட்டுகிற இடமாக அது இருந்ததால் 'கோடாபாக்' என்று அதற்குப் பெயர் வைத்தார்.

'கோடா' என்றால் உருது மொழியில் 'குதிரை' என்று அர்த்தம்.

ஆற்காடு நவாப்பை முன்னிட்டுத்தான், அந்த ரோடும் 'ஆற்காடு ரோடு' என்று பெயர் பெற்றது.

1945-ல் காடாக இருந்த கோடம்பாக்கத்தில், முன்று சிறு தேவதைக் கோயில்கள் இருந்தன. அவை இன்றும் இருக்கின்றன.

வடபழனி ஆண்டவர் கோவிலும் அவற்றில் ஒன்று.

அந்தக் கோவிலில் ஒரு சாமியார் இருந்தார். முள்ளாலே செய்யப்பட்ட பாதரட்சையைத்தான் அவர் அணிவார். முட்படுக்கையில் தூங்குவார். அவர்தான் வடபழனி கோவிலுக்குப் பூஜை புனஸ்காரங்கள் செய்து கொண்டிருந்தார்.

'முதலில் சிறு தேவதைக் கோவிலாக இருந்த அது தான்' பிற்பாடு முருகன் கோவிலாயிற்று.

இந்தச் சிறு தேவதைகளின் சக்திகளைப் பற்றிச் சென்னை நகரில் ஏராளமான கதைகள் உண்டு.

பாண்டிய நாட்டு அளவுக்குத் தொண்டை மண்டலத்திலும் இந்தச் சிறு தேவதைகள் அதிகம் புரிந்து வருகின்றன.

'அரசன் அன்று கொல்வான், தெய்வம் நின்று கொல்லும்' என்ற பழமொழியை, இந்தச் சிறு தேவதைகள் தான் உறுதிச் செய்கின்றன.

எங்கள் ஊருக்குப் பக்கத்தில், பள்ளத்தூர் என்ற ஊரில் 'சோலை ஆண்டவர் கோயில்' என்றொரு கோவில் உண்டு.

அந்தக் கோவிலுள்ள தெய்வம் சக்தி வாய்ந்தது என்று ஊரார் நம்புகின்றனர்.

'திருட்டுப் போன தாலி திரும்பி வந்ததாகவும், வண்டிச் சக்கரத்தில் நகக்கப்பட்ட குழந்தை உயிர் பெற்றதாகவும் பல கதைகளை அங்கே கூறுகிறார்கள்.

மொத்தத்தில், இந்துக்களின் சிறு தேவதை வழிபாடு நல்ல நம்பிக்கையில் அடிப்படையில் எழுந்ததே தவிர, மூட நம்பிக்கையில் எழுந்தது அல்ல.

கீழ்க்குலத்து மக்களால் மட்டுமே மதித்து வணங்கப்பட்ட சிறு தேவதைகள், இப்போது எல்லோராலும் மதிக்கப்படுகின்றன.

அவை செய்யும் சாகஸங்களை அறிந்தவர்கள் அவற்றை 'பெஞ்ச் கோர்ட் நீதிபதிகள்' என்றழைப்பதில் என்ன தவறு? அந்தச் சிறு தேவதை ஆதர்வம் எனக்கும் உண்டு.

எனக்கு வழிகாட்டியவள் எங்கள் ஊர் மலையரசி அம்மன்தான் என்று நான் இன்னமும் நம்புகிறேன்.